

ŠARIM ŠPIJUNAZA

ŠKOLA ZA DAME • KNJIGA PRVA

GAIL CARRIGER

+
LUMEN

Gail Carriger
Šarm i špijunaža

Gail Carriger
Etiquette & Espionage
(Finishing School, #1)

1.LEKCIJA

KAKO NASTAJE DAMA

Sophronia je namjeravala kuhinjski lift od kuhinje odvući do salona u prizemlju, u kojemu je gospoda Barnaclegoose pila čaj. Gospođa Barnaclegoose pristignula je u pratnji nekoga nepoznatog. *Njuškava stara rospija*. Kako su hodnike nadzirala braća, sestre i mehaničko kućno osoblje, prisluškivanje nije dolazilo u obzir. Svoju majku, gospođu Barnaclegoose i nepoznatu osobu mogla je čuti samo iz kuhinjskog lifta. Gospođa Barnaclegoose imala je čvrste stavove o preodgoju tuđih kćeri. Sophronia nije htjela da je preodgoje, pa je kuhinjski lift unovačila u špijunsku službu.

Kuhinjskom liftu nije se svidjelo zaustavljanje u prizemlju, pa je jednostavno nastavio - do kraja četvrtog kata. Sophronia je na vrhu ispitala vitao. Dio mehanizma za pokretanje sastojao se od nekoliko remena od kaučuka. *Možda bi se lift otkvačio kad bih maknula remenje?*

Kuhinjski lift nije imao stropa; sastojao se tek od podloge s potpornim kabelom s unutarne i povlačnim kabelom s vanjske strane. Sophronia je posegnula za remenjem i otpustila ga. Kako se ništa nije dogodilo, popustila je još koji remen.

Upravo se u trenutku kad je remenje od kaučuka stezala oko čizama - majka se u posljednje vrijeme zgražala nad derutnosti Sophronijine obuće - kuhinjski lift počeo tresti.

Sophronia se izvila do povlačnog kabela, no prije nego što ga je uspjela zgrabiti, kuhinjski lift počeo se spuštati - brzo. Jako brzo. Prebrzo. Vratašca na trećem katu projurila su kraj nje, a zatim i ona na drugom. *Možda skidanje remenja nije baš bila sjajna ideja.*

Kad je uočila rub sljedećih vratašca, Sophronia je nahrupila naglavačke, protutnjila kroz njih i upala u glavni obiteljski salon. Nadsuknja njezine haljine zapela je za rub vrata i oglasila se zlokobnim parajućim zvukom.

Nažalost, Sophronijin se slavni bijeg dogodio upravo kad je jedna sluškinja u kuhinjski lift odlagala napola pojedeni nabujak.

Sophronia se s pudingom sudarila prilikom slijetanja. Sluškinja je vrisnula. Nabujak je poskočio u zrak, a krema, biskvit i jagode

razletjeli su se po pokućstvu od plavoga brokata i bijelome posoblju dobro opremljenoga salona.

Zdjela je veličanstvenom preciznošću sletjela na tjeme gospođe Barnaclegoose, koja nije bila tip žene koji bi cijenio dobre strane krunidbe pudingom. No stvar se pretvorila u pravi spektakl jer se ostatak sadržaja iz zdjele ispraznio na šešir te drage žene. Do tog je trenutka šešir bio jako elegantan - crven s trakama od crnoga baršuna i grimiznim nojevim perjem. Uz dodatak nabujka, mora se priznati, nije baš bio elegantan. Sophronia je svim snagama suspregnula pobjednički hihot. *Eto joj sad kad njuška.*

Gospođa Barnaclegoose bila je krupna žena naprednih sklonosti — što znači da se zalagala za društvenu reformu vampira i vukodlaka, često igrala vist, u vikendici na selu držala duha, a katkad čak i nosila francuske toalete. Prihvatila je ideju da će cepelini biti budućnost prometa te da će ljudi uskoro letjeti nebom. Međutim, nije bila dovoljno napredna da prihvati ideju o letećoj hrani. Ciknula je od užasa.

Petunia, jedna od Sophronijinih starijih sestara, glumila je domaćicu. Probljedjevši od poniženja, Petunia je priskočila u pomoć staroj ženi, pomažući joj da makne zdjelu s nabujkom. Majke nije bilo na vidiku. Sophronia se više zabrinula zbog toga nego što je aristokratkinju upravo napala pudingom.

Gospođa Barnaclegoose je ustala, dostojanstveno koliko je u tim okolnostima mogla, i spustila pogled prema Sophroniji, koja se raskrečila na gustom tepihu. Sophronijina je nadsuknja bila dobrano razderana. Zamalo je umrla od srama kad je shvatila da je podsuknju pokazala u javnosti!

„Vaša majka zauzeta je važnim privatnim primanjem. Imala sam najbolju namjeru pričekati da bude slobodna, no zbog ovoga ću joj zasmetati. Ta ovo je 1851. godina, mislila sam da živimo u civiliziranom svijetu! A vi ste, mlada gospođice, grozni poput podivjalog vukodlaka i nešto se po tom pitanju mora poduzeti.“ Iz usta gospođe Barnaclegoose to je zazvučalo kao da je Sophronia sama srozala cijelo Britansko Carstvo. Sophroniji nije dopustila da se obrani te se odgegala iz sobe dok joj je krema klizila niz nabranu krinolinu.

Sophonria se s uzdahom izvalila na leđa. Trebala bi provjeriti je li se ozlijedila ili potražiti ostatak haljine, no izvaljivanje je bilo dramatičnije. Zažmirila je i razmišljala o mogućim protuoptužbama koje će ubrzo provaliti iz usta njezine uzrujanje majke.

U promišljanju ju je prekinuo glas. „Sophronia Angelina Temminnick!”

Ajoj. Oprezno je odškrinula kapak. „Molim, Petunia?”

„Kako si mogla? Jadna gospođa Barnaclegoose!” *Danas u ulozi majke nastupa starija sestra. Sjajno.*

„Kao da bih takvo što htjela napraviti.” Sophroniju je iziritirala djetinjasta razdražljivost u vlastitom glasu. U društvu svojih sestara nije ju mogla suspregnuti.

„Kladim se da bi htjela kad bi mogla. Ma što si uopće radila u kuhinjskom liftu? I zašto sad tu ležiš u podsuknjama i s gumom svezanom oko stopala?”

Sophonria se počela izmotavati. „Pa, ovaj, čuj, vidiš...”

Petunia se zagledala u otvor kuhinjskog lifta, u kojem su veselo visjeli ostaci Sophronijine suknje. „Joj, za Boga miloga, Sophronia! Opet si se penjala! Što si ti, desetogodišnjak koji skuplja jabuke?”

„Zapravo sam usred oporavka pa ako nemaš ništa protiv da odmagliš, bila bih ti zahvalna.”

Petunia, koja se u dobi od šesnaest godina smatrala *posve odraslom*, nije htjela ni čuti. „Vidi kakav si nered napravila. Jadna Eliza.”

Eliza, sad već nabujka lišena sluškinja, pokušavala je uvesti red u kaos koji se stvorio kad je Sophronia posve neočekivano napustila kuhinjski lift.

Sophonria je otpuzala do nje da joj pomogne s jagodama i biskvitom koji su se raspršili po sobi. „Oprosti, Eliza, nisam htjela.”

„S vama je uvijek tako, gospođice.”

Petunia se nije dala smesti. „Sophronia!”

„Pa, sestro, da baš budemo precizne, nisam ništa učinila.”

„Reci to krasnom šeširu one jadne žene.”

„Nabujak je kriv.”

Petunijine savršene pupoljasto napućene usne iskrivile su se u grimasu kojom je možda pokušala prikriti osmijeh. „Stvarno, Sophronia, četrnaest ti je godina i nesposobna si za društvo. Ne

želim da se pojaviš na mojem debitantskom balu. Učinit ćeš nekakvu grozotu, zalit ćeš punčem jedinog naočitog dečka koji bude ondje."

„Ma ne bih nikad!"

„O, bi, bi."

„Ne, ne bih. Ne poznajemo nijednog naočitog dečka."

Petunia je ignorirala njezino podrugivanje. „Zašto si tako naporna? S tobom je uvijek nešto." Izgledala je samodopadno. „Iako mislim da je Mamica konačno odlučila što će učiniti s tobom."

„Zar jest? Učiniti? Što će učiniti? Što se događa?"

„Mamica te šalje vampirima na naukovanje. Sad si već dovoljno odrasla da te žele. Ubrzo ćeš početi vezati kosu — što ćemo drugo s tobom? Već ti se i dekolte nazire."

Sophronia je pocrvenjela od neugode na sam spomen toga, no uspjela se mucajući usprotiviti: „Ne bi valjda!"

„O, bi, bi! Što misliš s kim *upravo sada* razgovara? Zašto misliš da je sastanak tako tajnovit? *Vampiri* su ti takvi."

Mamica je, naravno, time prijetila kad god bi neko od djece Temminnickovih uhvatila osobita svojeglavost, no Sophronia nikad nije mislila da je takvo što uistinu moguće.

„Ali piju čaj! Ne može tu biti vampira. Oni ne izlaze na danju svjetlost. To svi znaju."

Petunia je na svoj petunijski način tu obranu odbacila nehajnim odmahivanjem dlana. „Zar misliš da bi za takve kao što si ti poslali *pravog* vampira? A, ne, mama razgovara s radilicom. Kladam se da *upravo sada* potpisuju papire o ropstvu."

„Ali ja ne želim biti vampirska radilica." Sophronia se lecnula. „Isisat će mi krv i tjerati me da nosim isključivo najnoviju modu."

Petunia je kimnula na svoj iritantni način, kao da zna više od drugih. „Da, da. Hoće."

Batler Frowbritcher pojavio se na vratima. Zastao je na pragu dok su mu se valjci prebacivali na tračnice u salonu. Frowbritcher je bio najnoviji model kućanskih strojarija, velik i širok poput grma likovca. Prekotrljao se preko praga i zagledao se u Sophroniju preko svoje kljunaste nosne izbočine. U dvama okruglim očima crnim poput ugljena vječno mu se naziralo nezadovoljstvo.

„Gospođice Sophronia, majka vas smjesta želi vidjeti." Njegov glas, koji je dopirao iz uređaja nalik na glazbenu kutiju negdje u dubini

njegova metalnog tijela, bio je limen i grub.

Sophronia je uzdahnula. „Zar me šalje vampirima?”

Petunia je namreškala nos. „Vjerojatno postoji mogućnost da te neće primiti. Mislim, Sophronia, to što ti odijevaš!”

Batler je samo bez ikakve promjene intonacije ponovio: „Smjesta, gospođice.”

„Da pobjegnem u staju?” upitala je Sophronia.

„Ma daj *odrast!*” uzvratila je zgroženo Petunia.

„Pa da budem napuhana koketa kao što si ti?” *Kao da se odrastanje prenosi zarazom i dobiva druženjem s nametljivim starijim sestrama.* Sophronia se vukla za Frowbritcherom, nervozno brišući dlanove uprljane nabujkom o pregaču. Nadala se da će tanka pregačica prikriti bijedno - to jest, nepostojeće — stanje njezine nadsuknje.

Batler se kotrljao niz hodnik, vodeći je prema očevoj knjižnici. Ondje je bio postavljen raskošan stol za čaj, s čipkastim stolnjacima, biskvitom i najboljim obiteljskim porculanom. Ovako se nikad nisu potrudili za gospođu Barnaclegoose.

Nasuprot Sophronijinoj majci sjedila je elegantna dama s kiselim izrazom lica i velikim šešikom te pijuckala čaj. Točno biste takvu ženu zamislili kao vampirsku radilicu.

„Evo gospođice Sophronije, gospođo”, rekao je Frowbritcher s vrata, ne pokušavajući promijeniti tračnice. Otklizao je u daljinu, vjerojatno rasporediti snage za čišćenje salona.

„Sophronia! Što si to učinila jednoj gospođi Barnaclegoose? Odjurila je strašno srdita — ajme, vidi na što ličiš! *Mademoiselle*, molim vas da mi oprostite zbog neuredna izgleda moje kćeri. Rekla bih vam da je to rijetkost, no nažalost to je prečesta pojava. Kakvo problematično dijete!”

Neznanka je Sophroniji uputila tako ozbiljan pogled da se osjećala kao šestogodišnjakinja. Bila je bolno svjesna svojega kremastog stanja. Sophroniju nitko ne bi nazvao elegantnom, a ova je žena bila dama od glave do pete. Sophroniji nikad dotad nije palo na pamet koliko je to moćno. Neznanka je žena također bila uvredljivo lijepa, blijede kože i tamne kose prošarane sijedima. Nikako joj nije mogla odrediti godine jer joj je unatoč sijedima lice bilo mladoliko. Bila je besprijekorno odjevena, noseći putnu haljinu od uštirkane čipke, s

golemom krinolinom i baršunastim obrubom, koja je bila znatno elegantnija od svega što je Sophronia u životu vidjela. Njezina je majka više slijedila trendove nego njegovala istančan ukus. No ova je žena uistinu imala stila.

Unatoč svojoj ljepoti, pomalo, pomislila je Sophronia, nalikuje na vranu. Zagledala se u stopala i pokušavala smisliti izliku za svoje ponašanje, a da to nije špijuniranje drugih. „Pa samo sam htjela vidjeti kako funkcionira, a onda se - ”

Majka ju je prekinula. „Kako funkcionira? Priliči li takvo pitanje jednoj dami? Koliko sam te već puta upozorila da se ne zbližavaš s tehnologijom?”

Sophronia se zapitala je li to retoričko pitanje i krenula nabrajati svaki pojedini put u slučaju da je pitanje ipak pravo.

„Vidite li na što sam mislila, *mademoiselle*? Ona je vrhunaravna gnjavatorica.”

„Molim? *Mamice*?” Sophronia se uvrijedila. Majka takve riječi nikad nije spominjala u uglađenu društvu.

„Mir, Sophronia.”

„Ali - ”

„Vidite li, *mademoiselle* Geraldine? Vidite li vi što ja trpim? I to svaki dan. *Gnjavatoricu*. Otkako se rodila. A druge su djevojke bile pravi blagoslov. Pa eto, moralo nas je valjda dostignuti. Ovo vam kažem u potpunom povjerenju — s ovom sam već na rubu živaca. Uistinu jesam. Kad ne čita, onda rastavlja koješta, koketira s lakajem i penje se gdje stigne - na drveće, pokušstvo, čak i na druge ljude.”

„To je bilo davno!” pobunila se Sophronia. *Ma kad će to već jedanput zaboraviti? Tad mi je bilo osam godina!*

„Tiho, dijete.” Gospođa Temminnick nije ni skrenula pogled prema kćeri. „Zar ste ikad čuli da se djevojčica tako ponaša? E sad, znam da je malo predrska za školu za dame, no nadala sam se da biste ovaj put mogli učiniti iznimku.”

Škola za dame? Znači, ne šalju me vampirima? Sophroniju je oblilo olakšanje, a potom ošinuo posve novi užas. *Škola za dame! Ondje će biti satova. O naklonima. O odijevanju. O objedovanju s prstićem u zraku.* Sophronia je zadrhtala. Možda je vampirsko leglo ipak bolje rješenje.

Gospoda Temminnick nastavila je punim žarom. „Svakako bismo vam omogućili naknadu ako biste Sophroniju uzeli u obzir. Gospođa Barnaclegoose u povjerenju mi je rekla da ste izvanredni u rješavanju problematičnih slučajeva. Imate sjajne rezultate. Ta prošlog se tjedna jedna vaša djevojka udala za vikonta.”

Sophronia se silno uznemirila. „Ma stvarno, Mamice!" *Brak? Već?*

Do tog trena vrana nije ni zucnula. To se često događalo u društvu Sophronijine majke. Neznanka je pijuckala čaj i gotovo svu pozornost usmjerila na Sophroniju. Pogled joj je bio krut, procjenjivački, a pokreti vrlo precizni i oštri.

Gospoda Temminnick je nastavila. „I, dakako, treba voditi računa o debitantskome balu drage Petunije. Nadamo se da će se Sophronia dotad upristojiti. Do prosinca? Mislim, upristojiti se koliko je to moguće s obzirom na njezine... nedostatke.”

Sophronia se lecnula. I te kako je bila svjesna da izgledom nije ni blizu sestrama. Iz nekog su razloga sudenice odlučile načiniti je na očevu, a ne na majčinu sliku i priliku. No nije bilo potrebe o takvu nečemu otvoreno raspravljati s nepoznatima!

„To bi se moglo srediti.” Kad je žena napokon progovorila, francuski joj je naglasak bio toliko jak da su njezine riječi bile gotovo nerazumljive. „Gospođice Temminnick, zašto su vam čizme stegnute remenjem od kaučuka?”

Sophronia je spustila pogled. „Mamica se žalila da ih stalno gulim.”

„Zanimljivo rješenje. Je li upalilo?”

„Nisam ih imala prilike isprobati kako treba.” Zastala je. „Nisam jos.”

Neznanku ova izjava nije ni šokirala ni zadivila.

Frowbritcher se ponovno pojavio. Domahnuo je mehaničkom rukom koja je nalikovala na kliješta, na što je Sophronijina majka ustala i pošla vidjeti zašto je batler zove. Frowbritcher je imao nesretnu naviku da se odjednom pojavi s otkrivenim tajnama. Kod strojarija je to baš frustrirajuća pojava.

Nakon došaptavajućeg dijaloga gospođi Temminnick lice je pocrvenjelo do usijanja, a onda se naglo okrenula.

Ajme, pomislila je Sophronia, *što sam sad napravila?*

„Molim vas da me ispričate na trenutak. Imamo nekih problema s novim kuhinjskim liftom.” Kćer je ošinula pogledom. „Jezik za zube i budi pristojna, mlada damo!”

„Dobro, Mamice.“

Gospođa Temminnick izašla je iz sobe, žustro zatvorivši vrata za sobom.

„Gdje ste nabavili kaučuk?“ Vrana je sa zamjetnom lakoćom ignorirala Sophronijinu majku jer je još uvijek bila zaokupljena preinakama na čizmama. Kaučuk je bio skup i bilo ga je teško nabaviti, osobito u bilo kojem obliku složenijem od kuglica.

Sophronia je značajno kimnula.

„Uništili ste kuhinjski lift zbog njega?“

„Ne kažem da jesam. No ne kažem ni da nisam.“ Sophronia je bila oprezna. *Na kraju krajeva, ova me žena silom želi odvesti u školu za dame. Ondje će me držati godinama, a zatim me utrapiti nekom oćelavjelom vikontu s godišnjom rentom od dvije tisuće.* Sophronia je razmislila o promjeni pristupa: možda je vrijeme za malo manje opreza i pomno promišljenu diverziju.

„Jasno vam je da Mamica nije lagala o mojem ponašanju? O penjanju i svemu. Iako se već stvarno dugo nisam penjala na ljude. A s lakajem ne koketiram. Zatreskao se u Petuniju, a ne u mene.“

„A što je s rastavljanjem?“

Sophronia je kimnula jer je to bila bolja izlika za uništavanje kuhinjskog lifta od špijuniranja. „Volim strojeve. Strojevi su baš strašno zanimljivi, zar ne?“

Žena je naherila glavu. „Više se volim služiti njima, a ne rastavljati ih. Zašto ih vi rastavljate? Da uzrujate majku?“

Sophronia se zamislila nad tim riječima. Majka joj je poprilično prirasla srcu, koliko je to već u granicama ljudskih mogućnosti, no katkad je bila previše kritična. „Možda.“

Na ženinu licu zatitrao je smiješak zbog kojega je na tren izgledala vrlo mlado, no ubrzo je iščeznuo. „Kako glumite? Ide li vam gluma?“

„Glumatanje?“ *Kakva bi profesorica škole za dame pitala takvo što?* Sophronia se uvrijedila. „Lice mi jest uprljano, ali ja sam *dama!*“

Žena je spustila pogled na Sophronijinu ogoljenu podsuknju. „To ćemo tek vidjeti.“ Okrenula je glavu kao da je više ne zanima i poslužila se kriškom torte. „Jeste li snažni?“

Na drugom kraju hodnika nešto je prasnulo i razletjelo se. Sophroniji se učinilo da je začula majčin vrisak. I ona i posjetiteljica oglušile su se na tu smetnju.

„Snažna?“ Sophronia se polako primicala kolicima s čajem ne skidajući pogled s biskvita.

„Od silnog penjanja.“ Stanka. „A valjda i podizanja strojeva.“

Sophronia je trepnula. „Nisam slaba.“

„Izmotavanje vam očito jako dobro ide.“

„Je li to loše?“

„Ovisi koga pitate.“

Sophronia je uzela dva komada kolača kao da ju je netko ponudio. Posjetiteljica se suzdržala od komentara. Sophronia se nakratko okrenula, tobože tražeći žlicu, i komad kolača tutnula u džep pregače. *Ništa od slatkoga cijeli tjedan s obzirom na to da je Mamica doznala za kuhinjski lift.*

Žena je možda i opazila krađu, no nije to dala do znanja.

„Znači, vi kao vodite tu školu za dame?“

„Vodite li vi tu školu za dame, *mademoiselle* Geraldine?“ ispravila ju je vrana.

„Vodite li vi tu školu za dame, *mademoiselle* Geraldine?“ poslušno je ponovila Sophronia iako se nisu službeno upoznale. *Baš čudno da se profesorica škole za dame tako ponaša. Zar ne bi trebala pričekati da se Mamica vrati?*

„Ta zove se Akademija *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame. Jeste li čuli za nju?“

Čula je. „Mislila sam da škola prima samo najbolje obitelji.“

„Katkad učinimo iznimku.“

„Zar ste vi baš ta prava *mademoiselle* Geraldine? Čini mi se da niste dovoljno stari.“

„O, hvala vam, gospođice Temminnick, no takve opaske ne biste smjeli upućivati onima koji su višeg položaja.“

„Oprostite, gospođo.“

„Oprostite, *mademoiselle* Geraldine.“

„A, da, oprostite, *mademoiselle* Geraldine.“

„Jako dobro. Jeste li na meni zamijetili još što neobično?“

Sophronia je rekla prvo što joj je palo na pamet. „Vaše sijede. Nešto s njima nije u redu.“

„Mlada damo, uistinu ste pronicavi!“ A onda je *mademoiselle* Geraldine naglim pokretom posegnula za jastučićem iza leđa i bacila ga prema Sophroniji.

Sophronia, koja nikad dotad nije doživjela da je dama gađa jastukom, bila je zapanjena, no uspjela ga je uloviti.

„Primjereni refleksi“, rekla je *mademoiselle* Geraldine promigoljivši prstima da joj vrati jastuk.

Smetena joj ga je Sophronia pružila. „Zašto - “

Podignuta ruka u crnoj rukavici stala je na kraj daljnjim pitanjima.

Upravo se u tom ključnom trenutku vratila gospoda Temminnick. „Oprostite, strašno sam neljubazna. Jednostavno ne shvaćam što se događa s kuhinjskim liftom. Grozomorno je bučan. No ne treba vas gnjaviti takvim beznačajnim kućanskim *nezgodama!*“

Jako je naglasila riječ *nezgodama*.

Sophronijino se lice iskrivilo.

Gospoda Temminnick je sjela i istrjavala masnu mrlju s donedavno besprijekornih rukavica. „Kako napredujete sa Sophronijom?“

Mademoiselle Geraldine rekla je: „Vrlo dobro. Mlada mi je dama upravo govorila o knjizi iz povijesti koju je nedavno pročitala. O čemu je bila riječ?“

Znači, ne želi da Mamica dozna da me gađala jastucima? Kad su male laži bile posrijedi, Sophronia nikoga ne bi iznevjerila.

„O Egiptu. Čini se daje pretpovijesnoj monarhiji, koja je vladala odmah nakon mitskog razdoblja, dan novi vremenski okvir. A - “

Majka se ubacila. „Dovoljno smo čuli o *tome*, Sophronia. Ravnateljicu ne zanima obrazovanje. Dakle, stvarno, *mademoiselle* Geraldine, kad joj jednom date krila, ona ne staje.“ Oči su joj bile pune nade. „Znam da je grozno šlampava, no možete li *išta* s njome učiniti?“

Mademoiselle Geraldine nasmiješila se stisnutih usana. „Što kažete na probno razdoblje? Vratit ćemo je za nekoliko mjeseci, za vaš debitantski bal, i vidjeti kako će joj dotad ići?“

„O, *mademoiselle* Geraldine, sjajno i presjajno!“ Sophronijina je majka pljesnula od ushićenja. „Zar to nije uzbudljivo, Sophronia? Ideš u školu za dame!“

„Ali ja ne *želim* ići u školu za dame!“ Sophronia nije uspjela suspregnuti razdražljivost dok su joj misli opsjedale slike vježbi sa suncobranom.

„Ne budi takva, dušo. Bit će jako uzbudljivo.“

Sophronia je s mukom tragala za spasom. „Ali gađala me jastukom!"

„Joj, Sophronia, nemoj lagati - znaš koliko me to rastužuje." Sophronia je blenula, s nevjericom pogledavajući živahnu majku i vranoliku neznanku.

„Kad može biti spremna?" interesirala se *mademoiselle* Geraldine.

Sophronijina se majka prenula. „Želite je odmah odvesti?"

„Ta ovdje sam, zar ne? Zašto ne iskoristiti put ovamo?"

„Nisam mislila da će to biti tako brzo. Moramo joj kupiti nove haljine, topliji kaput. A što je s knjigama za nastavu?"

„O, sve to možete poslati kasnije. Dat ću vam popis potrebne opreme. Zasad joj baš ništa drugo ne treba. Snalažljiva je ovo djevojka, čini mi se."

„Pa ako vi mislite da je tako najbolje."

„Mislim."

Sophronia nije naviknula na to da joj majku netko tako na brzinu obradi. „Ali, Mamice!"

„Ako *mademoiselle* Geraldine misli da je ovako najbolje, brzo se primi posla, mlada damo. Presvući se i odjeni onu svoju dobru plavu haljinu i pripremi nedjeljni šešir. Služavka će spakirati sve što li treba. Možemo li dobiti pola sata, *mademoiselle*?"

„Dakako. Smijem li obići vaše imanje dok se spremate? Da protegnem noge prije vožnje."

„Slobodno. Dođi, Sophronia, imamo puno posla."

Frustrirana i ozlovoljena Sophronia vukla se za majkom.

Kako i priliči, dali su joj stari kovčeg s tavana, tri kutije za šešire i jednu putnu torbu od debele vune. Jedva je uspjela nešto ubaciti u usta prije vožnje — bogzna kamo, bogzna koliko daleko — a već su je žurno otpravili u kočiju. Majka ju je poljubila u čelo i oprostila se od nje s prenatlašenom brižnošću. „Moja djevojčica, narasla i odlazi od kuće postati dama!" I to je, kako kažu, bilo to.

Sophronia se možda ponadala veličanstvenom oproštaju od sve braće i sestara te polovice strojnog osoblja koje bi mahalo uplakanim rupčićima. No njezina su mlada braća istraživala imanje, starija su bila na Etonu, a sestre su bile zauzete tričarijama i udajom - možda je to bilo i isto - a strojarija se negdje kotrljala obavljajući svakodnevne dužnosti. Učinilo joj se da je opazila kako joj konjušar

Roger sa sjenika maše kapom, no osim toga čak ju je i rođena majka ispratila zamahnuvši ovlaš prstima prije nego što se vratila u kuću.

2.LEKCIJA

ČUVAJ SE ZRAČNODRUMSKH RAZBOJNIKA JER SU LOŠE ODJEVENI I LOŠE ODGOJENI

Kočija je bila fantastična, opremljena najnovijim modelom automatskoga pomičnog krova, podnožnikom na izvlačenje i sklopivom limenkom za čaj. Kočija je bila unajmljena, no udobna poput privatnog vozila, tapecirana tamnoplavim baršunom kako bi se smanjila ulična buka, a imala je i deke sa zlatnim obrubom koje su tjerale zimicu.

Sophronia se nije ni snašla, a *mademoiselle* Geraldine već je ručkom suncobrana udarila po stropu i kočija je pojurila.

Od izgleda kočije još ju je više iznenadila činjenica da je kočija već bila popunjena - unutra je već sjedilo dvoje učenika, koji su, čini se, cijelo vrijeme strpljivo čekali dok je *mademoiselle* Geraldine pijuckala čaj i dok je Sophronia ispadala iz kuhinjskog lifta i cijelu ovozemaljsku imovinu trpala u kovčeg.

Točno nasuprot njoj sjedila je živahna mlada dama sjajnih očiju, nešto mlađa od Sophronije, bujne kose boje meda i okrugla porculanskog lica. Na jarkocrvenoj haljini isticao joj se golem broš od livenog stakla s pozlatom. Zbog spoja te kose, nakita i haljine izgledala je poprilično skandalozno, kao da ide u školu za prijateljice noći. Sophronia je bila iskreno zadivljena.

„O, zaboga!“ rekla je Sophroniji, kao da je Sophronijin dolazak u kočiju nešto najdivnije što se dogodilo cijeli dan. A možda je nekome koga su ostavili da samo sjedi bez zabave i zanimacije tako i bilo.

„Moj naklon“, rekla je Sophronia.

„Moj naklon. Veličanstven dan, zar ne? Zaista veličanstven. Ja sam Dimity. A vi ste?“

„Sophronia.“

„Samo to?“

„Zar to nije dovoljno?“

„Ah, eto, htjela sam reći, ja sam Dimity Ann Plumleigh-Teignmott, zapravo, punim imenom.“

„Sophronia Angelina Temminnick.“

„Uf, baš da te jezik zaboli.“

„Stvarno? A valjda." A *Dimity Ann Plumleigh-Teignmott* baš klizi s jezika. Sophronia je odvušla pogled s djevojke kako bi se zagledala u posljednjeg putnika. Teško je bilo razaznati kakvo to stvorenje viri ispod pregolemog cilindra i umašćenog zimskog kaputa. No kad bi je netko baš prisilio, rekla bi da je riječ o nekakvoj vrsti prijavog dječaka. Naočale su mu bile jako debele, čelo jako namreškano, a cijelo krilo i svu pozornost zaokupila mu je povelika prašnjava knjiga.

„Što je to?" upitala je djevojku namreškavši nos.

„A to? To je samo Pillover."

„A što je Pillover u normalnim okolnostima?"

„Moj mlađi brat."

„Ah, suosjećam. Imam ih i ja nekoliko. Braća su grozna smetnja." Sophronia je kimnula, potpuno razumjevši taj čudački šešir i kaput.

Pilloverove su se oči izdignule nad rub naočala i objema im uputile pogled. Izgledao je nekoliko godina mlađe od svoje sestre, kojoj je, prema Sophronijinoj procjeni, bilo oko trinaest.

„Njega šalju u Bunson."

„U što?"

„Politehničku školu za dječake Bunson i Lacroix. Znaš, onu drugu školu?"

Sophronia nije imala pojma o čemu Dimity priča, ali pravila se da razumije iz pristojnosti.

Djevojka je nastavila brbljati. Činilo se da je brbljavica, što Sophroniji nije smetalo s obzirom na to da je odrasla sa svojom obitelji. Oni su svi poprilično mljeli, samo što nisu bili ni izbliza zanimljivi kao Dimity. „Mama i Tata žele da postane zli genij, ali on se zaljubio u latinsku liriku. Zar ne, Pille?"

Dječak je sestru ošinuo grozomornim pogledom.

„Pillover je strašno loš u zloći, ako me razumijete. Naš je Tata osnivač Saveza smrtonosne lasice, a Mama kućna kemičarka upitnih namjera, no jadni Pillover ne može se čak prisiliti ni da mrava ubije svojim izopačenim povećalom. Zar ne, Pille?"

Sophronia se osjećala kao da polako gubi korak s ovim razgovorom. „Savez smrtonosne lasice?"

Dimity je kimnula, a kovrče su joj poskočile. „Znam - tko bi to trpio? No gledam na to s vedrije strane - Tata barem nije grozospodin."

Sophronia je razrogačila oči. „O, da, *zapravo?*"

Grozospodin? Što je, zaboga, grozospodin?

„Ali Pilić je jednom Tati veliko razočaranje.”

Dotični je dječak spustio knjigu, očito dotjeran do toga da se mora obraniti. „Napravio sam pokretni podmetač koji bi se pomaknuo kad god bi netko htio sjesti na nj. I onu zdjelu za kreme koja se nije hladila pa se puding nikad ne bi stisnuo.”

Dimity je usputnim informacijama pokopala njegovu obranu. „Jastuk bi se uvijek pristojno pomaknuo naprijed, a Kuharica se zdjelom opačina koristila za grijanje pogačica.”

„Ma dakle, stvarno nije u redu. Da tako otkrivaš obiteljske tajne!”

„Priznaj, Pille, žalosno si *dobar*?”

„Ta je dobra! A ti si baš zla? Čuj, želiš se udati i biti *dama*. Tko je takvo što čuo u našoj obitelji? Ja se barem trudim.”

„Pa škola za dame trebala bi joj pomoći da postane dama. Zar ne?” Konačno nešto o čemu je Sophronia nešto znala.

Dječak je podrugljivo frknuo. „Ni blizu. Ova škola za dame neće. Kriva je to vrsta škole. Ili da kažem prava, ali samo na površini? Sigurno znate na što mislim.” Pillover je Sophroniji uputio posprdan pogled, a onda se, očito se osramotivši, vratio knjizi.

„Na što misli?” Sophronia je pogled skrenula prema Dimity da joj objasni bratovo ponašanje.

„Zar vi ne znate?”

„Što to?”

„O, zaboga. Vi ste tajna kandidatkinja? Bez obiteljskih veza? Dakako, znala sam da ih uzimaju, ali nisam mislila da ću jednu i upoznati. Baš krasno! Jeste li pod nadzorom? Čula sam da to katkad rade.”

Mademoiselle Geraldine ubacila se u tom ključnom trenutku. „*Dosta* je bilo, gospođice Plumleigh-Teignmott.”

„U redu, *mademoiselle* Geraldine.”

Ravnateljica se vratila ignoriranju.

„I kamo putujemo?” upitala je Sophronia, zaključivši da to smije pitati jer o školi očito nisu smjeli razgovarati.

„Ni to ne znate?” Dimityn je ton bio pun sažaljenja. „Ta u Akademiju *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame.”

Sophronia je odmahнула glavom. „Ma ne, mislim, gdje se nalazi škola?”

„Pa nitko to *točno* ne zna, ali negdje prema jugu. U Dartmooru ili tamo negdje.“

„Čemu takva tajnovitost?“

Dimity je zatresla glavom i uzburkala koverče. „O, ma ne, vidite, nisam htjela biti tajnovita. Ona, znate, nije na stalnoj lokaciji.“

„Što nije?“

„Akademija.“

Sophronia je zamišljala zgradu prepunu uzvrištalih djevojaka kako pustopoljinom juri na tračnicama poput kakve goleme, preuzbudene strojarije. „Škola je mobilna? Kako se kreće, na stotinama sićušnih nogu?“

„Na nogama? Pa da, kreće se, samo ne na nogama. Mislim da je, ma *znate*.“ Dimity je naherila glavu i zagledala se u strop.

Sophronia je upravo pripremila nova pitanja kad ih je strašan trzaj stresao na sjedalima, a kočija se zaustavila tako naglo da je Dimity naglavce zbacila na Sophroniju, a Pillovera na *mademoiselle* Geraldine.

Mademoiselle Geraldine je vrisnula, vjerojatno zbog predugog doticaja s Pilloverovim musavim kaputom, te zalamatala rukama i nogama da dječaka skine sa sebe.

Sophronia i Dimity otpetljale su se uz hihot.

Pillover se uklonio s ravnateljice izuzetno dostojanstveno za dječaka svoje dobi i podignuo polucilindar s poda.

„Što se, zaboga, događa?“ *Mademoiselle* Geraldine suncobranom je mlatila po stropu kočije. „Kočijašu? Kočijašu!“

Kočija se nije pomicala. To jest, činilo se da se ne želi kretati *naprijed*. Svako malo poskočila bi *uvis*, kao da pluta otvorenim morem.

Vrata kočije naglo su se otvorila, a pred njima nije stajao kočijaš već gospodin bizarna izgleda. Bio je odjeven za lov, u jahaće hlače od tvida, čizme, crvenu jaknu i šešir za jahanje, ali nosio je i zaštitne naočale te dug šal kakav istraživači Arktika nose omotan oko donjeg dijela lica.

Kočija se nanovo zanjihala. Jedan je konj ustrašeno zarzao.

Čudaku je za kravatu bio prikopčan golem mjedeni luk, a u putnike kočije uperio je opak pištolj. Kad su Sophronijine oči zapele za oružje, više se od njega nisu mogle odlijepiti. Nikad se prije nije

suočila s pravim pištoljem. Bila je u šoku. *Bože, pa to može opaliti. Netko bi mogao stradati!*

„Drumski razbojnici!" zaskvičao je Pillover.

„Ne", ispravila ga je *mademoiselle* Geraldine škrgućući zubima. "Još gore: *zračnodrumski* razbojnici." Nešto u njezinu glasu, osjetila je Sophronia, odalo je da nije iznenađena. Sophronia je istog trena posumnjala i u *mademoiselle* Geraldine i u *zračnodrumske* čudake.

Ravnateljica je zatreptala dugim trepavicama. „Ta, gospodine, kakve biste koristi imali od nas? Ja sam obična ravnateljica koja ovu dječicu vodi do njihova krajnjeg odredišta."

Malo ga pretjeruje, ne? pomislila je Sophronia.

„Nemamo ništa vrijedno. Mi - "

Zračnodrumski razbojnik prekinuo je *mademoiselle* Geraldine. „Tišina. Znamo mi jako dobro čega su se dočepale vaše ljupke rukavice. Na sunce s prototipom."

„Nemam blagog pojma o čemu govorite." Ravnateljica je zadrhtali osmijeh izvela dobro, ali očito ne uvjerljivo.

„Naravno da znate. Gdje je?"

Mademoiselle Geraldine zatresla je glavom, dražesno spustivši trepavice.

„A onda ćemo ga sami potražiti."

Muškarac je nakratko izvukao glavu kroz vrata i u nebo doviknuo nešto nerazumljivo.

Na vrhu kočije začuo se tup spust. Sophroniji i ostalima nije bilo druge nego nijemo promatrati kako im kovčezi, torbe i kutije za šešire lete na tlo. Razmrskana prtljaga prekrila je prašnjavu cestu odjećom, šeširima i cipelama.

Dvojica *zračnodrumskih* razbojnika, odjevenih vrlo slično svojem vođi, skočila su s kočije i počela preturati razasuti sadržaj. Ono što su tražili očito je bilo sitno jer su ispraznili svaki komad prtljage, koliko god malen bio. Jedan je čak nožem rasporio podstavu tražeći skrivene džepove.

Kakva strašna sramota da ti osobne stvari tako prospu u javnosti! Sophroniji je osobito neugodno bilo zbog toga što je Pillover vidio sve njezino donje rublje - *neznanac i k tomu dječak!* Također je zapazila da su iz kovčega *mademoiselle* Geraldine izvirile putene noćne oprave. Vidi, spavaćica od ljubičastog flanela. *Tko bi to rekao!*

Zračnodrumski razbojnici kretali su se sve mahnitije. Iako je i dalje držao putnike kočije na oku, njihov je vođa često pogledavao što se zbiva na cesti iza njegovih leđa.

Nakon četvrt sata muškarčeva se ruka, ona koja je držala pištolj, počela tresti od izmorenosti.

„Gdje je?” siktao je na *mademoiselle* Geraldine.

„Rekla sam vam, mladiću, ovdje ga nećete naći. Što god da tražite.” Zabacila je glavu. *Doslovno zabacila!*

„Nemoguće. Znamo da je kod vas. *Mora* biti kod vas!”

Ravnateljica se uzdignuta nosa zagledala u daljinu. „Čini se da baratate netočnim informacijama.”

„Pođite sa mnom. Djeco, ostanite ovdje.” Muškarac je *mademoiselle* Geraldine izvukao iz kočije. Ravnateljica se nakratko opirala, no kad je shvatila da mu po snazi nije ni blizu, posustala je.

„Gdje je kočijaš?” psikala je Sophronia Dimity i Pilloveru.

„Vjerojatno su ga ušutkali tjelesnim ozljedama”, rekla je Dimity.

„Ili smrću”, dodao je Pillover.

„Kako su nas sustignuli? Nisam čula konje ni što drugo.” Pillover je upro prstom u nebo. „Nebeski razbojnici. Zar nisi čula za njih?”

„Pa jesam, ali nisam mislila da *zbilja* postoje.” Pillover je slegnuo ramenima.

„Sigurno ih je netko unajmio”, rekla je Dimity. „Što mislite, čemu služi taj prototip?”

„Zar je važno?” upitao ju je brat.

„Misliš da ga stvarno ima?” pitala se Sophronia.

Pilloverove su tamne oči Sophroniji uputile pogled sažaljenja. „Naravno da ga ima. Samo je pitanje je li ga dovoljno dobro skrila?”

„I ima li kopiju?” dodala je Dimity.

„Je li sigurno pustiti im da misle da su nas pobijedili?”

„I je li tako daleko razmišljala?”

Sophronia je prekinula njihovo mozganje. „Puno pitanja.”

Čuli su kako se *mademoiselle* Geraldine oštrim glasom obraća muškarcima koji su preturali prtljagu. Sve troje pogledali su kroz otvorena vrata da vide što će se dogoditi. Naoružani zračnodrumski razbojnik slobodnom je rukom opalio ravnateljicu po licu.

„Ajoj”, rekla je Sophronia. „Nasilje.” Potiskivala je paniku i neki čudan nagon za hihotanjem. Nikad dotad nije vidjela kako odrastao

muškarac udara ženu.

Dimity je blago pozelenjela.

Pilloverovo se lišće usukalo iza okruglih naočala. „Mislim da ovo nije planirala.“

Njegova je procjena, čini se, bila točna jer je *mademoiselle* Geraldine reagirala histeričnim ispadom koji je kulminirao vrlo dramatičnom nesvjesticom nasred ceste.

„Kakva izvedba. Moja je sestra Petunia jednom izvela nešto slično kad je vidjela miša.“

„Misliš da se pretvara?“ Dimity je pokazivala sklonost divljenju.

„Pretvarala se ili ne, izgleda da nas je ostavila na cjedilu.“ Sophronia je napućila usne. *Ne želim ići u školu za dame, no ne želim ni da me otmu zračnodrumski razbojnici.*

Kočija se opet zatresla uvis.

Sophronia je pogledala prema stropu. *Razbojničko je prijevozno sredstvo zasigurno privezano za sajle za prtljagu na krovu.* Zbrojila je dva i dva: razbojnikove zaštitne naočale i značka u obliku luka. *Balon.* U tom trenutku Sophronia je odlučila da ih nekako mora izvući iz škripca. „Moramo prerezati užad kojom su balon privezali za kočiju, dočepati se kočijaševe kabine i preuzeti uzde. Kad se pokrenemo, možemo li im pobjeći?“

Pillover je kimnuo. „Nijedan znanstvenik nije uspio približiti zračni promet brzini cestovnog prometa. Doduše, bilo je nekih zanimljivih prototipa cepelina u prošlomjesečnom izdanju *Dječjeg vodiča kroz znanstvena postignuća i nemoralnu nadmoć.* Nešto u vezi s iskorištavanjem struja etera, no ništa o balonima, tako da - “

Dimity je prekinula brata. „Dobro, hvala, Pille.“ Brbljanje je očito obiteljska crta kojoj bi i Pillover povremeno podlegnuo.

„I?“ upitala je Sophronia. „Pomagala. Što vas dvoje imate?“

Pillover je ispraznio džepove svojega pregolemog kaputa: žvaka od bezlisca, monokl na štapiću - *možda izopačeno povećalo?*- i duga traka koja je karijeru vjerojatno počela u sestrijoj kosi. Dimity je iz pokrivene košare pod nogama izvadila kutiju sa sendvičima, drvenu žlicu i pletenu hobotnicu punjenu vatom. Sophronia je imala samo komad biskvita koji je ukrala s čajanke i skrila u pregaču, a sad je, nažalost, bio razmravljen.

Podijelila ga je na tri dijela, i onda su jeli i mozgali.

Nitko od neprijatelja na njih se nije obazirao. Tri razbojnika odustala su od uništavanja prtljage i sad su se svađali. *Mademoiselle* Geraldine i dalje je bila u čvrstoj nesvjestici.

„Sad ili nikad“, rekla je Sophronia i zgrabila Pilloverovo povećalo. Izvukla se kroz prozorčić kočije suprotno od razbojnika.

Kako se pokazalo, bilo se puno lakše penjati po kočiji nego po kuhinjskom liftu. Sophronia se popela na vrh kabine, daleko od pogleda razbojnika. Ondje je zatekla velik, šaren zračni gumenjak svezan za krov. Nije se sastojao od jednog, već od četiri balona privezana za rubove putničke košare koja je bila velika poput čamčića. Nasred košare izdizao se jarbol, viši od balona, a na njemu razapeto jedro. Propeleri za upravljanje lebdjeli su s donje strane. Pomicali su se polako i ljuljali se točno iznad Sophronijine glave dok je puzala na drugu stranu krova kočije. Izgledali su jako oštro. Ne ispuštajući ih iz vida, polako se primicala vezu.

Užad je bila čvrsto zavezana za sajle za prtljagu i nemoguće ju je bilo raspetljati.

Sophronia je izvukla Pilloverovo povećalo i, nagnuvši ga da ulovi zraku sunca, počela paliti uže. Jedak smrad osmudjenih vlakana širio se zrakom, no njezin pothvat nitko nije opazio. Činilo joj se da traje i cijelu vječnost, no pomalo je uže dogorjelo pa ga je Sophronia uspjela i odvojiti. Zračni je gumenjak poskočio, uhvatio povjetarac i odlebdio.

Ne zastavši da promotri rezultate svojeg ručnog rada, Sophronia je dopuzala i spustila se u kočijaševu kabinu. Kočijaš se bio skljojao u stranu. Na čelu mu je bila golema crvena mrlja. Izvukla mu je uzde iz ruku i potjerala konje u kas. Bilo joj je posve jasno koliko je neprikladno da jedna mlada dama od četrnaest godina vozi kočiju, no okolnosti katkad zahtijevaju krajnje mjere.

U tom su trenutku zračnodrumski razbojnici zamijetili što se događa i počeli vikati na nju. Vođa je bez učinka zapucao u obližnje drvo. Drugi je krenuo za zračnim gumenjakom, trčeći za njim na tlu. Treći je pojurio za njom.

Sophronia je potjerala konje u žustar kas; kočija iza nje opasno se ljuljala. Iako je bila riječ o najnovijem dizajnu, nije bila namijenjena za takav divljački tempo. Popustila je uzde i konje na nekoliko minuta pustila u galop, a potom ih ponovno potegnula u kas. Kad je došla

do dovoljno širokog križanja, okrenula je kočiju i zaustavila se. Skočila je iz kabine i glavu promolila u kočiju.

Pillover i Dimity netremice su je promatrali razrogačenih, zadivljenih očiju.

„Sve štima?”

„K'o urica", rekla je Dimity.

„Kakva ste vi to djevojčica?" gundao je Pillover, koji je požutio od muke.

„Sad mi je jasno zašto su te primili", dodala je Dimity. „Čudi me što su čekali do te dobi."

Sophronia se zacrvenjela. Nitko je dotad nije hvalio zbog takvih pothvata. Nitko je dotad nije smatrao dovoljno odraslom. Kakva čast.

„Kako, zaboga, znate voziti kočiju?" upitao je Pillover kao da je riječ o osobnoj uvredi.

Sophronia se nasmiješila od uha do uha. „Često sam po stajama."

„Zbog naočitih konjušara?" dobacila je Dimity.

Sophronia joj je uputila vragolast osmijeh. „I, što sad - vraćamo se po ravnateljicu?"

„Ali na sigurnom smo, zar ne?" Pulovera je uznemirila ta ideja. „Je li ona stvarno toga vrijedna?"

„Pa to bi bilo pristojno. Ne bi bilo u redu da je ostavimo s kriminalcima", istaknula je njegova sestra.

„Osim toga, kočijaš je u nesvijesti, a on jedini zna kamo idemo." Sophronia je podjednako marila za logiku i za lijepo ponašanje.

„Ali naoružani su", uzvratilo je Pillover, također logično.

Sophronia se zamislila. „Istina." Pogledala je Dimity. „Što misliš — koliko je *mademoiselle* Geraldine korisna?"

Dimity se namrštila. „Lagala ti je?"

Sophronia je kimnula.

„Nisam sigurna koliko se na nju možemo osloniti za bilo kakav plan; znaš kakvi su odrasli. No nešto moramo poduzeti."

„Jesam li spomenuo oružje?"

„Ma, začepi, Pille." Dimity je otpilila brata i potpuno se posvetila Sophroniji. „Što predlažeš?"

„Ako brzo projurim, biste li se ti i gospodin Pillover mogli spustiti i samo je ščepati s ceste?"

„Dame, sjećate se oružja?" ponovio je Pillover.

Dimity je kimala. „Morat ćemo i Pili i ja. *Mademoiselle* Geraldine je vitka, ali nije *toliko* vitka.“

Pillover se nije dao. „A što je s pucanjem na nas kao jako važnim dijelom ove jednadžbe?“

Sophronia i Dimity uglas su dobacile: „Začepi, Pille.“

„Nemamo uže.“

Sophronia je zamahnula dugačkom vrpcom iz Pilloverova džepa. Dimity je stisnula usne, zgrabila je, odrješito kimnula i bacila se na posao.

Sophronia je zatvorila vrata kočije i popela se u kočijaševu kabinu. Kočijaš je škiljio mutnim očima i primao se za glavu. „Držite se, gospodine“, savjetovala mu je Sophronia. „Bit će malo grbavo.“

„Molim? Tko ste vi?“ Samo je to uspio reći prije nego što je mlada dama u plavoj haljini zgrabila uzde njegovih konja i potjerala ih u brz kas.

Jurili su prema hrpi odjeće i prtljage koja je stajala nasred ceste. *Mademoiselle* Geraldine sad je stajala nedaleko od glavnog zračnodrumskog razbojnika, tragično tuleći nad sudbinom jedne kutije za šešir. Druga su dvojica nestala.

Kad je ugledao kočiju kako juri prema njemu, razbojnik je naciljao i zapucao. Metak je fijuknuo iznad Sophronijine glave. U mislima mu je uputila grozne uvrede - psovke koje je naučila od konjušara Rogera.

Nakon užasnutog vriska kočijaš se ustrašeno zgurio. Srećom, nije pokušao Sophroniji iz ruku istrgnuti uzde. Vjerojatno je mislio da ružno sanja.

S lakoćom je okrenula kočiju, provezavši je pokraj ravnateljice te istodobno povukavši uzde. Na taj znak vrata kočije su se otvorila i četiri su ručice s mukom zgrabile crnu čipku fantastične haljine *mademoiselle* Geraldine. Ručice su povukle. Nešto je puklo. *Mademoiselle* Geraldine *ciknula* je i na glavu uskočila u kočiju. Noge su joj lamatale.

Razbojnik je ispustio pištolj i bacio se za *mademoiselle* Geraldine. Ravnateljica je odustala od glumatanja i divljački mlatila nogama sve dok se nije riješila cipela, ali i razbojnikova čvrstog stiska. Pao je na cestu, stišćući u njedrima par salonki od crnoga satena.

Sophronia se okrenula naprijed i zamahnula bičem. Konje nije trebalo poticati jer su ih prestravili pucanj i poludjela vožnja nove kočijašice. Pojurili su u galop.

3.LEKCIJA

KAKO SE NE TREBA PREDSTAVITI

Kočijaš je napokon došao sebi, shvativši da nije riječ o noćnoj mori. Njegovu je kočiju uistinu vozila četrnaestogodišnja djevojčica mišje sive kose i ozbiljna lica. Istrgnuo joj je uzde iz ruke i snažno ih potegnuo. Konji su oborili glave, a prsa su im se nadimala od sipnje.

„Dobro“, rekla je Sophronia kočijašu i nos dignula u nebesa. Iskočila je iz kabine. Iz kočije je dopirao val plača i cvileža. Otvorila je vrata i zatekla Pillovera kako sjedi i čita knjigu, a njegova se sestra zgužvala u hrpi na podu.

Dječak je bradom pokazao na Dimity. „Upucao ju je.“ Zvučao je zapanjujuće nezainteresirano za brata koji bi trebao osjećati barem trunku ljubavi prema sestri.

„Zaboga!“ Sophronia se uvukla u kočiju da pregleda zdravstveno stanje nove prijateljice. Metak je okrznuo Dimityno rame. Razderao joj je haljinu i urezao joj krvavu opeklinu, no nije bilo tako strašno.

Sophronia je provjerila ima li Dimity još kakvu ozljedu, a potom sjela na pete. „I to je to? Gore sam ogrebotine znala dobiti ispijajući čaj. Zašto se skljkala?“

Pillover je zakolutao očima. „Onesvijesti se čim vidi krv, ova naša Dimity. Oduvijek tako. Slabi živci, tako tata kaže. Ne mora čak biti ni *njezina* krv.“

Sophronia je frknula nosom.

„Baš tako. A mirisne su joj soli ostale u kovčegu. Koji je negdje daleko iza nas. Pustite je. Doći će sebi kad-tad.“

Sophronia je pozornost potom usmjerila prema izvoru plača. „Što je pak njoj?“ Je li *mademoiselle* Geraldine također ozlijeđena? Ravnateljica se smotala kao klupko, rukama prekrila lice i jecala.

Pillover je bio zgrožen ravnateljčinim ponašanjem baš kao i sestrim. „Ovako se ponaša otkako smo je uvukli u kočiju. Ništa joj nije oštećeno osim mozga, koliko mi se zasad čini.“

Sophronia se zagledala u ravnateljicu i opazila kako ih potajno pogledava iza dlanova. Pretvarala se. Ali zašto? *Da ne bi morala objašnjavati? Kakva čudna žena.*

Uto je Sophronia zamijetila da ispod svojeg zajedljiva osmijeha Pillover ne izgleda najbolje.

Dječaku je posvetila punu pozornost. „A jeste li vi dobro, gospodine Pillovere?”

„Katkad put ne podnosim najbolje, gospođice Sophronia. Posljednji kilometar mogli ste i pažljivije voziti.”

Sophronia je pokušala zatomiti osmijeh. „Mogla sam. No bi li to bilo zabavno?”

„No krasno”, rekao je Pillover. „Vi ste jedna od *takvih!*”

Sophronia je spustila kapke. „Mogli biste se voziti u kabini pokraj kočijaša. Koristio bi vam svjež zrak.”

Pillover se strašno uvrijedio. „Vani, poput seljaka? Ni slučajno.”

Sophronia je slegnula ramenima. „Meni je bilo dobro.”

Pili ju je pogledao kao da želi reći da njezino odvažno spašavanje nije nikakva izlika i da je u njegovim očima trenutačno vrlo vulgarna.

Sophronia se vratila ucviljenoj ravnateljici. „Što ćemo s njom?” A onda je nastavila izravnije: „Nikoga niste prevarili, to vam je valjda jasno.”

Pillovera je očito prevarila. „Pretvara se? E pa, s njom ne možemo ništa. Kočijaš zna kamo putujemo. Može nas odvesti do Bunsona. Ondje će netko znati što dalje.”

Sophronia je kimnula i gurnula glavu kroz prozor kočije. „Kočijašu?”

„Da, gospica?” Čovjek je izgledao kao da mu je dozlogrdio život.

„Možete nas odvesti do tog Bunsona, zar ne?”

„Da, gospica. Znam gdje je škola. No nisam siguran da želim nastaviti. Nikad me prije nisu oteli zračnodrumski razbojnici.”

Dovraga! Kako bi Mamica ovo riješila? Sophronia se kočijašu zagledala u lice i izravnala kralježnicu koliko je god mogla. „Hoćete ako želite da vam plate. Držite pristojnu brzinu i oko na nebu i to se ne bi trebalo ponoviti.” Čim je to izgovorila, Sophroniju je potpuno zabezeknula vlastita drskost. Također je bila i pomalo zadivljena, svojim zapovjednim tonom.

A očito je isti dojam ostavila i na kočijaša jer je bez riječi sjeo na svoje mjesto i konje potjerao u miran kas.

Pillover ju je pogledao preko ruba naočala. „Dobro vam to ide, je li?”

„Što?”

„Naređivanje. Ja to još nisam svladao.”

Sophronia je pomislila kako je unatoč prljavštini Pillover svladao snobizam. Upravo je takvo što htjela reći kad se cvilež *mademoiselle* Geraldine pojačao.

„Ma sad stvarno prestanite i objasnite nam svoje ponašanje“, naredila je Sophronia, osjećajući autokratski zanos.

Na njezino iznenađenje ravnateljica ju je poslušala te lažnu ucviljenost pretvorila u nesputani gnjev prema Sophroniji. „Na ovo nisam pristala, shvaćate. Rekli su mi da će to biti lak zadatak.“ Sophronia je sa zanimanjem pratila kako je *mademoiselle* Geraldine naglo izgubila francuski naglasak. „Samo improvizirana gluma. Malo terenske procjene novih kandidata. Samo se ponašaj starije. Nabaci naglasak i lijepu haljinu. Ubojito i damski. Da barem drugi imaju toliko sreće. Ti ćeš se sigurno lako provući. Ali ne. Ne, ne. Ja sam morala dobiti kombinirano preuzimanje i regrutiranje s neočekivanim napadom nepoznatih protuobavještajnih elemenata, i to bez potpore. Kako su se samo usudili poslati me bez potpore? Mene! Mislim, jesam li ja to tražila? Nisam to tražila. Kome treba aktivni status? Meni ne treba aktivni status. Ovo je smiješno!“ Postupno je od sebe stvorila utjelovljenje vrhunske kreposti.

Sophronia je osjetila da nešto drugo potkopava tu bujicu riječi. „Ravnateljice, zar ništa ne možemo učiniti za vas? Uzrujani ste.“

„Uzrujana? Naravno da sam uzrujana! I nemoj me tako oslovljavati. Drek, a ne *ravnateljica!*“

Sophronia je glasnim uzdahom popratila njezine šokantne riječi. *E pa sad je pretjerala!*

Mademoiselle Geraldine uspravila se i ošinula je pogledom, kao da je Sophronia kriva za sve zlo na svijetu. „Lice me boli, haljina mi je razderana i nemam cipele!“ Ovu posljednju i najgoru uvredu izgovorila je uz prave pravcate jauke.

„Znači, niste naša ravnateljica?“

„Kako bih mogla biti? Ta tek mi je sedamnaest godina. Ne znam kako vam pada na pamet da sam ravnateljica škole za dame. Niste tako naivni.“

„Pa nismo li to trebali misliti?“

„Ja o vama uopće nisam razmišljao“, promrmljao je Pillover vrativši se knjizi.

„I tko ste onda?“ upitala je Sophronia.

„Ja sam gospođica Monique de Pelouse!“ Zastala je kao da je očekivala da će njezino ime izazvati prepoznavanje.

Sophronia ju je samo blijedo pogledala. „I sad se nameće pitanje: gdje je *prava mademoiselle* Geraldine?“

„Ah“ - Monique je odmahнула rukom i šmrčnula - „više i ne izlazi, a i kad se pojavi, posve je beskorisna. Uvijek šalju imitatore.“

„A da?“

„Naravno da da. Tako je lakše, a i dobra je metoda za kraj.“

„A tko to šalje?“

„Pa učitelj, naravno. No razgovarali smo o meni i mojim problemima.“

Sophronia ju je mrko odmjerila od glave do pete. „Mislim da nam jedna vožnja kočijom za to neće biti dovoljna.“

Pillover joj je iza leđa zapucketao jezikom zaklonjen knjigom - no u njegovu je prijekoru bilo jasnog podsmijeha.

Monique se prezirno nasmijala. „Što ti misliš tko si? Tajna kandidatkinja. Nisi baš tako posebna. Nisi baš tako dobra. Malo si ponosna na sebe i na to kako si spasila kočiju, je li? E pa nije mi trebala tvoja pomoć! Ja sam učenica najviše razine i na posljednjem sam zadatku. Naredili su mi da dovedem troje beskorisne *dječice*.“

Pilloverov je glas dopro iza knjižurine. „Sumnjam da je samo to bio zadatak.“

„Naravno da to nije bilo sve“, odbrusila je Monique. „Trebala sam preuzeti i prototip, zar ne?“

Pillover se konačno zainteresirao. „Onaj koji su tražili zračnodrumski razbojници?“

Sophronia je upitala: „Prototip čega?“

„Ne budi glupa. *To* ne znam.“

„Bi li mi mogla reći za kakve je točno *dame* ova škola?“ Sophroniju su sve više zanimali detalji o toj školi. Činilo se da je Mamica pogrešno procijenila o kakvoj je ustanovi riječ.

„Ne.“ Monique ju je namjerno mrsko pogledala te pogled potom okrenula kroz prozor kočije.

Sophroniji nije bilo jasno čime je zaslužila takav prijezir. *Trebala sam je ostaviti s razbojnicima*. Pogledala je Pillovera, koji ju je ignorirao. Uzdahnula je i frustrirano se zavalila na sjedalo. Nakon

kratkog razmišljanja prebacila se na mjesto pokraj Pillovera i pokušala čitati preko njegova ramena, ignorirajući njegov blago kozji vonj. Svi su dječaci smrdjeli po kozama. I tako je prošao ostatak vožnje, sve dok kočija nije doputovala u uspavan gradić Swiffle-on-Exe.

Kad su se zaustavili uz škripu, Dimity je odškrinula kapke. „Au. Što? Zaspala sam?”

„Nisi, onesvijestila si se. Krv”, jezgrovito joj je objasnio brat.

„O, stvarno? Oprostite.” Dimity je spustila pogled na ozlijeđeno rame. „Ajme!” Oči su joj se preokrenule.

Sophronia se hitro nagnula naprijed i dlanom poklopila ozljedu. „Sad bi bilo dosta!”

Dimity je pozornost ponovno usmjerila na nju. „Au. Možda da je svežemo nečim?”

„Dobra ideja. Zažmiri.” Sophronia je odmotala dugu vrpca za kosu s rukohvata na vratima kočije i omotala je oko Dimityna ramena.

„Joj, da sam barem po naravi sličnija Mamici. Ona je strašno neustrašiva. Da sam joj barem i po izgledu sličnija. To bi mi sve olakšalo.” Dimity se uspravila.

„Zašto? Kako izgleda?”

„Sličnija je Pilloveru nego meni.”

Sophronia, koja je netom uspjela naslutiti kako Pillover zapravo izgleda bez goleme odjeće, rekla je tek: „Ha?”

„Ma znaš, tamne puti, tamnih misli. Strašno bih voljela imati tamnu put i tamne misli. To je baš romantično i proricateljski. Ja ne bih mogla zadržati tamnu misao da mi život ovisi o tome.”

„Pa ova vrpca oko ramena daje ti neki proricateljski dojam.”

„Zar stvarno? Sjajno. Znaš, Sophronia, ti bi mogla biti takva da baš želiš.”

„Kakva?”

„Tamne puti i tamnih misli.”

S obzirom na svoju kosu osrednje smeđe nijanse i umjereno zelene oči koje su sjale na pjegavom licu, Sophronia sebe nikad ne bi opisala kao tamnoputu. A ni tamnih misli.

Dimityna se pozornost munjevitom brzinom prebacila na novu temu. „Gdje smo?”

„Kod Bunsona, napokon“, rekao je Pillover i sklopio knjigu. Od dolaska je napravio cijelu predstavu. Kako više nije imao prtljage, ponašao se kao strojarija bez uputa, valjajući se besmisleno u krug dok joj ne nestane pare.

Vrata kočije otvorila je ukočena kućna strojarija s naprednim mogućnostima za vanjsku uporabu.

„Što je to?“ u čudu je zinula Sophronia. Nikad nije vidjela ništa slično takvoj nakazi. Strojarija je bila viša od Frowbritchera i čunjastog oblika, a na leđima su joj bile privezane tačke. Ondje gdje je trebala stajati preslika lica, zamrsila se gomila zupčanika i mehanizama nalik na pozadinu sata.

„Mehanički nosač.“ Pillover je ustao čvrsto primivši svoje književno izdanje i iskočio iz kočije. „Vas dvije dolazite?“ upitao je i ne okrenuvši se da ih pogleda.

„Gdje vam je prtljaga, mladi gospodine?“ upitao je nosač. Glas mu je bio jači i metalniji od Frowbritcherova. Nosio je sivu kapu naopačke, a oko vrata pamučnu kravatu s mjedenom značkom u obliku hobotnice. *Prečudno*. Sophronia nikad dotad nije vidjela da strojarija nosi odjeću.

Pillover je odgovorio. „Ah, nasred ceste petnaestak kilometara oдавde.“

„Gospodine?“ Nosač se zbunjeno klatio. Vozio se na tračnicama poput sićušnog vlaka.

Sophronia je izašla iz kočije da izbliže pogleda nosača i zapitala se bi li ga mogla rastaviti. Dimity je pošla za njom.

Strojarija je pozornost istog trenutka prebacila na njih.

„Žene su zabranjene, mladi gospodine.“ Proizveo je zujav, siktav zvuk i ispustio oblačić pare ispod kravate. Pamuk mu se zadignuo do zupčastog lica i potom se ponovno spustio.

Pillover se okrenuo. „Molim?“

„Žene su zabranjene, mladi gospodine.“ Nosač je opet otpuhnuo. *Puf, puf*, plesala je kravata.

„Ah, nisu to žene. To su samo cure. One putuju u školu za dame.“

„Očitavam ih kao žene, mladi gospodine.“

„Dakle, zbilja! Ne budite naporni.“

Sophronia se odlučila za diplomatski pristup. „Želimo razgovarati s odgovornom osobom. Naša je kočija bila napadnuta, a skrbnica nam

je vrlo uznemirena."

„Žene su zabranjene!" Mehanički je nosač to ozbiljno shvatio. Prsna mu se ploča pomaknula u stranu, a iz nje je izmiljelo nekakvo oružje, puno veće od pištolja.

Kad se Sophronia skamenila od užasa, zaiskrilo je i upalilo se uza zvižduk, a onda ispalilo plave plamenove koji su Dimity umalo spalili kosu.

Djevojke su se bacile u kočiju, a kočijaš, koji više nije htio trpjeti budalaštine na radnome mjestu, smjesta je odjurio. Nosač s užarenim plamenjem nije krenuo za njima.

Kočija se zaustavila pred posjedom škole. Sophronia je naslonila nos na staklo iznad vrata kočije i pogledala van. Bunsonova je škola bila ogromna, no nekako čudno zbrda-zdola - nimalo nalik na uglednu obrazovnu ustanovu. Neki su tornjevi bili četvrtasti, a drugi okrugli, neki stari, drugi novi, a neki su jednostavno izgledali *strano*. Tornjeve su spajale žice, a na vrhovima štapova koji su stršili iz njih klatile su se mreže. Mnoge je prozore obasjala narančasta svjetlost, tu i tamo puhnuo bi oblačić pare, a jedan je veliki dimnjak podrigivao crni dim.

Sophronia je pogledala Dimity. „Što sad?"

„Od mojeg brata nikakve koristi. Zaboravio nas je čim je kročio unutra."

„Pada noć." Sophronia se okrenula prema njihovoj bivšoj ravnateljici. „Ona će morati obaviti svoj posao."

Dimity je duboko udahnula, sjela na klupu pokraj Monique i zatresla ruku starije djevojke.

„Što hoćeš?"

„Ne znamo gdje se Akademija nalazi, a ne zna ni vozač." Monique de Pelouse nije ni zucnula.

Sophronia je prekrižila ruke i stariju djevojku ošinula pogledom. Dimity je gledala čas jednu, čas drugu, a zatim i sama prekrižila ruke i krenula šibati pogledom. Doduše, ne onako oštro.

Monique je konačno popustila. „Ma *dobro*? Ručkom suncobrana udarila je po krovu. Vrata kočije otvorila su se i kočijaš je promolio glavu.

Monique je rekla: „Vozite Ulicom grmlja do krčme Pero i krasopis, skrenite lijevo i onda kozjim putem iza živice. Nakon sat vremena put

završava u šumarku. Zaobidite ga s desne strane, a onda ću vam dati daljnje upute. I požurite. Moramo stići prije sumraka ili je nećemo naći."

„Ali, gospođo, to nas vodi ravno u močvaru."

„Naravno. Otkud vam ideja da ćemo se zaustaviti na rubu?"

„Svašta se priča o Dartmooru. Ljudi se izgube u magli i nikad se više ne vrate. Ili ih pojedu vukodlaci. Ili ih otmu vampiri. Ili ubiju zračnodrumski razbojnici."

U tom je trenutku Monique pokazala da joj „naređivanje" ide znatno bolje nego Sophroniji. „Dosta opiranja, čovječe. Čuli ste što sam vam rekla o smračivanju."

S neskrivenom nelagodnom izigrani se kočijaš vratio na svoje mjesto. Umorni su se konji ponovno dali u trk.

Isprva je sve izgledalo uobičajeno, no već nakon nekoliko minuta vožnje po kozjoj stazi kočija se počela njihati pod udarima najjačeg vjetra koji je Sophronia u životu osjetila. Naslonila je lice na prozor. Oko njih se polegnuta trava protezala unedogled, smeđa nakon ljetne žege, lelujava na vjetru. Močvara je u daljini bila okovana maglom. Tu i tamo monotoniju bi naglim udarom jarkozelene prekinuli gustiši ili zavojiti potočići.

„I to je to?" Sophronia je bila sumnjičava.

Dimity je slegnula ramenima. „Vjetrovito."

„Ne dajte se zavarati", rekla je Monique uz neljubazan osmijeh. „Ovo je ljepši predio. Ubrzo će stijene iskočiti poput slomljenih kostiju, a magla se tako brzo digne da više ne znaš kamo ideš ni odakle si došao."

Sophronia se nije preplašila. „Misliš da me možeš uplašiti groznim pričama? Imam ja starije sestre, znaš."

Monique joj je uputila pakostan pogled prije nego što je ponovno udarila po krovu i dala nove upute.

Kočija je skrenula, a ovog je puta slijedila neki nevidljivi put prema pustopoljini. Magla ih je počela obavijati ili su se prema njoj kretali - teško je bilo reći što je posrijedi.

Sophronia je ipak u želucu osjetila tračak jeze. Što ako vukodlaci uistinu lutaju močvarom?

A onda se pojavila. Magla se raščistila. Posljednje su trake sunca kočiju probile dugom sjenom i osvijetlile Akademiju *mademoiselle*

Geraldine za izvrsne mlade dame. I ne, škola nije jurila močvarom na stotinama sićušnih nogu: ljuljala se iznad nje u debeljuškastom lebdećem veličanstvu.

4.LEKCIJA

TOČAN RASPORED ŠKOLE ZA DAME

"Bože dragi", rekla je Sophronia. „Izgleda kao gusjenica koja se prejela." I tako je i bilo. Nije to bio cepelin već tri cepelina spojena u dugi lanac duguljastih napuhanih balona. Ispod njih klatilo se nekoliko razina paluba, koje su uglavnom bile otvorene, no neke su bile ozidane, a u njihovim se prozorima ogledalo umiruće sunce. Iza je polako huktao golem sklop propelera, a iznad njih zibalo se velebno jedro - vjerojatno više radi smjera nego radi pogona. Strašne količine pare izdizale su se iz nižih stražnjih paluba, stapajući se s maglom kao da su je same stvorile. Crni dim mirno je puckao iz tri visoka dimnjaka.

Sophronia je bila očarana. Ništa tako zadivljujuće u životu nije vidjela, a nije bilo nimalo nalik na škole za dame za kakve je čula, koje su se uglavnom - prema riječima njezinih sestara - skrivale u dvorcima u Švicarskoj. Nije, međutim htjela priznati da je očarana jer joj se to činilo djetinjastim pa je ležerno dobacila: „Puno je veća nego što sam očekivala."

„Vrlo je visoka, zar ne?" nervozno se nastavila Dimity.

Kako se kočija približavala, Sophronia je shvatila da se lebdeća Akademija kreće znatno brže nego što je isprva mislila. Vjerojatno je uhvatila jak vjetar koji je izgleda stalno šibao Dartmoor i naherio sitnije drveće. Upravo kad je pomislila da bi je mogli sustignuti, konji su ustrašeno zanjili, a kočija se zaustavila uz tresak.

Vrata su se naglo otvorila. Pred njima je stajao mlad muškarac. Bio je visok, crnomanjast mladić pred kakvim bi Petunia pala u nesvijest; raspušteno naočit na neki nemaran način. Nosio je cilindar od crne svile i kaput koji ga je progutao od vrata do gležnjeva. *Tata bi ga gnusavim glasom nazvao „mladim prostakom"*. Sophronia se na trenutak ustrašila da je riječ o nekoj novoj vrsti zračnodrumskog razbojnika - osim što nije nosio zaštitne naočale i što im se smiješio od uha do uha.

„Dame!"

Monique se privlačno zarumenjela. „Kapetane."

„Vjetrovi su večeras oštri. Ne mogu se spustiti da vas pakupe. Pričekat ćete da padne mrak, a onda ću vas ja prevesti."

„A tako." Moniquein se finćukasti nosić namreškao. „Zar nema druge?"

Mladićevo veselo lice nije se pokolebalo pod teretom njezina nezadovoljstva. „Nema."

„No dobro." Monique je mladiću pružila ruku, a on joj je pomogao da siđe.

Nije ju otpratio, već se radoznalo zagledao u Dimity i Sophroniju. „Dame. Sad ili nikad."

Dimity je, također usplamtjelih obraza, uzela svoju košaricu i stavila svoju ručicu u muškarčevu ručtinu.

Pomogao joj je da se spusti i vratio se po Sophroniju. „Gospođice?"

Sophronia je užurbano pregledavala kočiju da nije što ostalo. Mladić je to promatrao sa sjajem u tamnim očima. „Oprezna djevojka."

Sophronia se nije udostojila odgovoriti mu na njegovu opasku. Nije još precizno analizirala detalje, no nešto je s ovim čovjekom bilo čudno, osim što je bio predivan.

Vani je šibao oštar vjetar, a veliki je zračni brod izgledao još dojmljivije. Konji su bili nemirni, kolutali su očima i natezali konope. Kočijaš ih je s mukom susprezao. Činilo se da nema razloga za njihovu paniku. Mladić je pohrlio naprijed da plati vozaču, što je životinje dodatno uznemirilo. Kočijaš se uspio dočepati naknade i zadržati uzde, no samo zahvaljujući pravoj vještini, a potom je okrenuo svoje vrance i pustio ih da vratolomnom brzinom pohrle kroz pustopoljinu.

Dimity se plaho približila Sophroniji i došapnula: „Reci da nije slastan?"

Sophronia se pravila glupa. „Kočijaš?"

„Ma ne, ludice. On!" Dimity je glavu naherila prema njihovu novom pratitelju.

„Malo je star, ne čini ti se?"

Dimity je razmišljala o mladićevoj dobi. Bila mu je možda dvadeset jedna. „A valjda. No Monique se ne bi složila. Vidi kako koketira! Besramnica."

Muškarac i Monique raspravljali su o nestanku prtljage. Živahnim je pokretima ruku Monique opisala kako su izgubili kovčege, kako su ih napali te kako su potom pobjegli. Umanjila je Sophronijine zasluge i

povećala svoje. Sophronia bi se obranila, no u Moniqueinoj je priči bilo više od ega.

„Nešto krije. Cijelo vrijeme - i to ne samo svoj pravi identitet.”

„Mozak?” domislila se Dimity.

„A *on* ne nosi cipele.”

„Dakle! Imaš pravo. Baš čudno.”

„I konji su ga se bojali. Kad god bi im prišao, sklanjali su se od njega.”

„Ali zašto?”

„Možda imaju neke konjske principe — gnušaju se golih stopala.” Dimity se zahihotala.

Očito se umorivši od Moniqueinih priča, mladić im se pridružio. Starija se djevojka dovukla za njim i napokon se sjetila lijepog ponašanja. „Djevojke, ovo je kapetan Niall.”

Dimity je poskočila u naklon. „Kapetane.”

Sophronia je trenutak kasnije krenula njezinim stopama s puno šlampavijim naklonom i ni približno cvrkutavim „kapetane”.

Monique je rekla: „Gospođica Dimity Plumleigh-Teignmott, s punim kvalifikacijama, i gospođica Sophronia Angelina Temminnick, tajna kandidatkinja.” Usne su joj se iskrivile.

Muškarac je dodirnuo rub cilindra i naklonio se jednoj i drugoj.

Kapetan Niall imao je lijep osmijeh, i Sophroniji se sviđalo njegovo gipko kretanje. No imala je neki nejasan osjećaj da ispod tog kaputa ne nosi kravatu. Osim toga, izgledao je kao da mu je cilindar svezan ispod brade poput dječjeg šeširića. Kako je shvatila da ne bi bilo pristojno da čovjeku u lice ističe njegove nedostatke, rekla je: „Nadam se da će se kočijaš sigurno dočepati civilizacije.”

„Pohvalna savjesnost, gospođice Temminnick, no ne bih se zabrinjavao na vašem mjestu.”

Iza njihovih leđa sunce je utonulo u smiraj. Zračni se brod počeo gubiti u maglovitu, ljubičastu nebu, postavši gotovo neuočljiv.

„Vraćam se za tren.” Mladi je kapetan odšetao do plitkog jarka i nestao iza stijene.

Dame su opazile kako mu šešir poskakuje, no ništa drugo, a i to tek na trenutak. Šešir se počeo topiti i ubrzo nestao s vidika. *Zar je čučnuo?* Uz vjetar je teško bilo išta čuti; Sophroniju su već uši počele boljeti od hućanja, no učinilo joj se da je načula bolan jauk.

A onda je iza stijene, klataći se jarkom, izronio povelik vuk. Vitka zvijer tamna krzna s crnim i smeđim šarama te mekanim repom bijela vrha.

Dimity je ispustila uplašen cijuk.

Sophronia se sledila, no samo na trenutak. *Vukodlak!* rekao je njezin mozak, povezavši sve u sekundi. Ne nosi cipele. Dugačak kaput. I sad je krenuo *na* njih.

Okrenula se i pojurila ravno prema najbližem šumarku, razmišljajući samo o spašavanju. Ignorirala je Moniqueine povike da stane. Nije čak ni pomislila na jadnu Dimity. Osjetila je jedino instinkt plijena: bježi i sakrij se, umakni grabežljivoj.

Vukodlak je pohrlio za njom brže nego što bi običan vuk. Nije se Sophronia dotad sretala s takvim čudovištima. Čula je glasine o nadnaravnoj brzini i snazi, no nije u to baš povjerovala. Ovaj vukodlak dokazao je da su sve bajke bile istinite. Nije prevalila ni nekoliko koraka prije nego što ju je dostignuo i preskočio je preko glave, okrenuvši se u zraku i skočivši preda nju da joj prepriječi put.

Sophronia se zabila ravno u njega i zadihano se strovalila na oštru travu.

Nije uspjela ustati jer joj se na prsa spustila golema šapa, a nad njom se pojavilo zlokobno vučje lice - vlažna crna njuška i iskešeni zubi. Lice je zaronilo prema njoj i... ništa.

Sophronia je začepila kapke i okrenula glavu, iščekujući smrtonosan udarac njegove goleme šape ili sjajne očnjake na svojem vratu.

I dalje ništa.

A valjda nisam mrtva. Oprezno je odškrinula kapke i ugledala žute vučje oči. Namreškale su joj se, a zvijer je izbacila jezik i široko se nasmiješila. Golemi, dugački rep klatio mu se iza leđa. Tada je, na strahovito iznenađenje, shvatila da mu je cilindar i dalje čvrsto pričvršćen za glavu.

Taj ju je nesklad umirio kao što ništa drugo ne bi. Kasnije će se Sophronia zapitati je li zato kapetan Niall stalno nosio cilindar, čak i kad se mijenjao - da umiri druge. Ili je smatrao da pravi gospodin, u kakvu god obliku bio, uvijek mora nositi šešir.

I htjela je ustati. Kad je nije pustio, rekla je: „Više neću bježati. Oprostite. Uplašili ste me. Nikad dosad nisam susrela vukodlaka.”

Blago je kimnuo i uzmaknuo.

Dimity je Sophroniji pružila ruku. „Sophronijini su roditelji konzervativni“, objasnila je stvoru. Kretala se oprezno, odavši da ni sama, unatoč naprednu odgoju, nije upoznata s vukodlacima. *III se tako u njihovoj blizini treba ponašati.* Sophronia je odlučila slijediti primjer nove prijateljice i ustala jako polako.

Monique je docupkala do njih. „Misliš li da si se sad već dovoljno osramotila, tajna kandidatkinjo?“

Sophronia se obrecnula: „Ne bih htjela obećati nešto što ne bih mogla ispuniti.“

„Ne, mislim da ne bi. Bolje da ja prva krenem, kapetane. Da im pokažem kako se to radi.“

Vuk je kimnuo svojom dlakavom, šeširastom glavom.

A onda je Monique de Pelouse učinila nešto izvanredno.

Sjela je postrance na vukodlakova leđa, kao da je shetlandski poni.

„Jednom se rukom držite, ovako“, objasnila je poluslužbeno, zarivši ruke u gusto krzno na vukodlakovu vratu. „A onda se nagnete naprijed koliko god možete.“

Sophroniji se učinilo da čuje kako joj korzet škripi.

Vukodlak je poskakutao, a onda jurio sve brže sve dok se nije pretvorio u mrlju koja je pustopoljinom žurila prema lebdećoj školi.

Sophronia je škiljila nastojeći pratiti njegovo kretanje. Skočio je nemoguće visoko u zrak prema brodu. Bio je nadnaravno biće, i to očito vrlo snažno, no čak ni vukodlaci ne mogu letjeti. Međutim, čini se da mu to nije bila ni namjera jer je sletio usred ničega.

„Sigurno se spustio na neku platformu“, rekla je Dimity.

Sophronia je kimnula. „Koja možda visi na dugoj užadi?“

Monique se spustila, a kapetan Niall skočio je i pojurio prema njima.

S iščekivanjem se zagledao u Dimity.

Dimity je krajičkom oka pogledala Sophroniju i rekla: „Ajoj.“

Sophronia se nasmiješila. „Ako se bojiš pada, zajaši ga. Tako se lakše primiti za konja.“

Dimity se uvrijedila već na sam spomen te ideje. „Samo predlažem.“

„Jako si mirna.“

Sophronia je slegnula ramenima. „Trenutačno sam preopterećena čudnim događajima. Mogu ići sljedeća ako želiš.“

Dimity je laknulo i dala joj je znak širokim zamahom ruke.

Sophronia se popela na vukodlaka. Majka bi joj imala histeričan ispad - a da i ne spominjemo prijevoznog vukodlaka - da samo pomisli na to da bi njezina kći jahala *raširenih nogu*. Sophronia je vuka obgrlila objema rukama i nogama. „Spremna sam.“ Krzno mu je mirisalo na sijeno, sandalovinu i svinjske kobasice.

Krenuo je polako, navikavajući je na svoj hod — koji nije nimalo nalikovao na konjski! - a onda ubrzao. Sophronia se spustila, promatrajući kako trava i stijene jure ispod njih. Kad su se približili zračnome brodu, strahovitim je stezanjem stražnjih nogu i eksplozijom snage kapetan Niall poletio u zrak.

Na jedan kratak, predivan trenutak Sophronia se približila letenju više nego što će ikad u životu iskusiti. Vjetar joj je podignuo kosu i haljinu, okružila ju je praznina prostora, tlo je bilo daleko ispod njih. Uto se vukodlak nježno spustio na malenu platformu pokraj Monique koja je umirala od dosade.

Sophronia se spustila. „Hvala vam, gospodine, bio mi je pravi užitak.“

Kapetan Niall sjurio se prema dolje da pokupi Dimity.

Kako ju je Monique ignorirala, Sophronia se dala u istraživanje mehanizma platforme. Bila je načinjena od debela stakla, izdubljena iznutra poput kutije i zakvačena za četiri lanca. Lanci su bili namotani na koloturnike u svakome kutu, što znači da se cijela aparatura mogla spuštati i podizati kao cjelina.

Iskrivila je vrat, no na dnu zračnog broda nije vidjela nijednu rupu ni pristanišni sklop.

Daleka vriska, sve glasnija i glasnija, najavila je Dimityn dolazak.

Čim su sletjeli, Dimity je, posramljena, prestala vrištati i spustila se, te potom iznenada zasjele na platformu.

Monique se nasmijala.

Sophronia je požurila prijateljici upomoć. „Jesi li dobro?“

„Živci su mi, moram priznati, malo uzdrmani. Ne, molim te, ostavi me dok mi se ne vrati snaga u koljena. Ovo mi je bilo malčice previše.“

„Meni se baš činilo kao od šale.“

„To mi se polako uklapa u sliku o tebi. Nisam baš sigurna da je to dobra crta, no čini se da je korisna.“ Dimity je zadrhtalim prstima

maknula kosu s lica.

Kapetan Niall odložio je pokraj Dimity njezinu košaru, koju je nosio među zubima, te zalajao zapovjednim tonom. Uto se preko prednje noge spustio u vučji naklon.

Sophronia i Monique ljubazno su se naklonile, a Dimity je kimnula iz sjedećeg položaja. A onda je nestao, skočivši u pustopoljinu ispod njih.

„Zar ne ide s nama?“ Sophronia je bila zbunjena.

„Ah, on ne živi u školi. *Vukodlak* je. Oni ne lebde. Zar to nisi znala?“

Sophronia, koja to nije znala, osjećala se kao meta nepravedne pokude. A osjetila je i neku neobičnu prazninu. Sad kad je doznala što se krilo iza kapetanovih golih nogu i neobične odjeće, čovjek joj se baš svidio. Možda joj je mogao biti saveznik.

No imala je Dimity.

Kao da joj odgovara na tu misao, Dimity joj se radosno nasmiješila. „Drago mi je da si sa mnom. Bila sam tako nervozna što dolazim sama. Svi se ovdje već poznaju.“

Sophronia je čučnula i stisnula prijateljici ruku. Bilo joj je drago što je čučnula jer se gotovo bez najave platforma zanjihala i počela podizati prema zračnome brodu.

Monique je ciknula od straha jer ju je trzaj umalo pogurnuo preko ruba. Praveći se da je to sve njezina ideja, i sama je sjela.

Platforma je ubrzavala sve dok nije uhvatila žustar tempo. Podvozje zračnoga broda bilo je prekriveno čvrstim drvom i metalnom konstrukcijom. *Glave nam ne bi dobro prošle u sudaru s ovim!* Sophronia je suspregnula nagon za podizanjem ruku iznad glave da se zaštiti. Monique je sjedila i ne trepnuvši, a Sophronia toj djevojci nije htjela davati novo oružje.

Ona i Dimity izmijenile su prestravljene poglede.

U posljednjoj minuti točno iznad njih otvorila su se vratašca, a one su s ledenog večernjeg zraka ujurile u toplu tamu broda.

Platforma se zaustavila. Vratašca su se zatvorila za njima. Sve je bilo crno. Nakon nasilnih udara vjetra preplavio ih je nagli smiraj.

Sophronijine oči brzo su se prilagodile. Nalazile su se u prostranoj sobi, velikoj poput staje, a svuda oko njih ogoljeli su se razni nosači i grede. Prostorija je, međutim, bila zakrivljena, poput unutrašnjosti vrlo velikog čamca.

Najprije su začule čavrljanje: ljubazne, ali svadljive ženske glasove. A onda su se nasuprot njima otvorila vrata, a kroz njih se probila zraka žute svjetlosti. Jedna za drugom ušle su tri siluete odjevene u glomazne haljine skromnih Engleskinja više klase. Prva je bila srednje visine i srednje građe, s aureolom od plavih kovrča, za njom je stigla visoka žena, a na kraju niska, zdepasta ženica.

Srednja Gospođica držala je svjetiljku, a bila je oku daleko najugodnija iako je tu činjenicu jako dobro prikrila tolikom količinom boje za lice da bi posramila čak i opernu plesačicu.

Dimity je bila očarana. „Vidi ti to rumenilo za obraze!”

„Što?” Sophronia je bila u šoku. Takvu primjenu pudera obično ne očekuješ, osim ako nije riječ o ženama na zlu glasu. *Kakva to škola za dame zapošljava prijateljicu noći?*

„Rumenilo - ono crveno na njezinim obrazima.”

„A, to! Mislila sam da je to pekmez.”

„Ma stvarno!” Dimity se ljubazno zahihotala.

Niska, zdepasta ženica nosila je neku vrstu redovničke odore. Halja joj je bila raskrojena i zašivena u nešto nalik na modernu haljinu, s punom krinolinom, naborima i svime. Preko glave navukla je šešir koji je napola nalikovao na najpahuljastiju vatu, a napola na redovnički veo.

Visoka Gospođica jedina je zbilja nalikovala na učiteljicu. Sophronia je svoj dojam „visoke” preoblikovala u „nemoguće koščatu”. *Kao vješalica za šešire od krvi i mesa.* Ova je žena bila odjevena ozbiljno, a lice joj je moglo biti lijepo da je sve te bore zaradila smijanjem, a ne mrštenjem. U postojećem je izdanju izgledala poput lasice s probavnim tegobama.

Monique je sišla s platforme i prišla trima ženama. „Rekli ste mi da je riječ o jednostavnoj operaciji preuzimanja. Da nema opasnosti!” Nije im se obraćala kao što bi se učenica trebala obraćati svojim profesoricama.

Časna je rekla: „Dobro, dušo, molim te, nemoj dalje.”

„Nema problema za kraj, Monique. To ste mi rekly!”

„Pa, dušo, to jest bio tvoj ispit.”

„Jako je dobro što krizne situacije svladavam hladne glave! Napali su nas zračnodrumski razbojnici! Morala sam poduzeti *mjere* da nas odande izvučem na sigurno.”

„Objasni“, dreknula je visoka. Naglasak joj je bio francuski, ali onako kao da nije lažan. „I skinu tu nakaradnu vlasulju.“

„Kočijaša su svladali, a ove dvije su se uspaničile.“ Monique je skinula vlasulju i njome pokazala na Sophroniju i Dimity. „Morala sam preuzeti kontrolu nad kočijom i uputiti nas u opasan bijeg. Nažalost, morali smo ostaviti prtljagu.“

Sophroniju je zabezeknula ta bujica bezočnih laži. Monique je zasigurno imala nekakve prikrivene interese. *Što se tu događa?*

Dimity je rekla: „Dakle, zbilja! *Uopće* se nije tako dogodilo.“

„Ove dvije sustavno su griješile u procjeni i protokolu. Čak su se onesvijestile u pogrešnom trenutku. Na stvari gledaju posve drukčije od mene. Smatram da sad žele preuzeti zasluge za *moje* obavještajne napore. Posve očito ne žele da završim!“

„Molim?“ rekla je Sophronia, koja je bila toliko šokirana da je morala progovoriti.

„Slušajte ovo nevinašce! Ona je tu prepredena. Držala bih je na oku da sam na vašem mjestu.“

„Laže“, rekla je Sophronia jasno i glasno; ništa drugo nije ni mogla odgovoriti.

Namazana ih je žena prekinula. „Detalji u ovome trenutku nisu važni. No važno je, gospođice Pelouse, *imate* li ga?“

Monique je pokazala na svoju razderanu haljinu. „Naravno da ga nemam! Nisam tako glupa da ga držim kod sebe. Čim sam shvatila što je to te da ste mi dali opasan završni zadatak, potajice sam ga prenijela na privatno mjesto.“

Sophronia je razaznala pozadinu te izjave. *Cijelo je vrijeme i očekivala da nas napadnu zračnodrumski razbojnici.*

Koččata je ženska iskrivila vrat i prosiktala: „Gdje?“

Sophronia se namrštila, pokušavajući se prisjetiti trenutka u kojem je Monique nešto mogla sakriti.

Monique je zatresla glavom. „A, ne. Kad propisno okončam, reći ću vam gdje je.“

Francuskinja je koraknula i nadvila se nad djevojku. „Manipulativna drznice, sad bih te trebala - “

Zdepasta časna zgrabila ju je za ruku.

„Dobro, Beatrice, ne diži galamu. Tu su nam nove djevojke, nemoj to smetnuti s uma.“

Beatrice je bacila pogled na Sophroniju i Dimity, a onda frknula nosom.

Bože, pomislila je Sophronia, Francuzi su stvarno bezobrazni do srži, kao što Mamica stalno govori.

Namazana je žena rekla: „Beatrice, odvedi gospođicu Pelouse i vidi možete li se što dogovoriti.“

Monique je izgledala kao da se sprema u rat. „Pozvat ću pojačanje ako treba.“

„Zar mi prijetiš, djevojko? To ćemo još vidjeti.“ Francuskinja se nije dala zastrašiti.

Sophronia je protrnula - ne bi voljela ni trenutak nasamo provesti ni s jednom od njih dvije.

Čula je kako im Visoka Gospođica dok su odlazile govori: „Kad propisno okončaš, dušo? Dobro, zašto misliš da uopće postoji mogućnost da okončaš?“

Sophronia je odlučila zasad zaboraviti na Monique.

„Eto, čini se da je vama dvjema putovanje bilo uzbudljivo“, rekla je časna.

„Nismo se onesvijestile!“ pobunila se Dimity. „To jest, Sophronia nije. Ja jesam, ali tek nakon što smo *mi* spasile Monique od zračnodrumskih razbojnika! Sve je naopačke prepričala!“

„Imate li svjedoke?“

„Pa moj je brat bio s nama.“

Profesorice su se pogledale. Očito je Pilloverova pouzdanost bila upitna. „Dječak. Ne znam baš.“

„I kočijaš također.“ Dimity nije htjela odustati. „Većinu vremena nije bio pri svijesti.“

„Vi ste šaljivica, je li?“ Namazana se dama zagledala u Sophroniju. „Zašto se ne branite?“

Sophronia je slegnula ramenima. „Imam ja sestre. Znam kako ovo ide.“

„O, ma nemojte?“

Sophronia više nije rekla ni riječi. Monique je zamela trag i prenapuhala svoj doprinos. Možda je prototip već dala nekome prije cijele gungule. Sophronia je odlučila istražiti stvar. O kakvu je prototipu riječ, gdje je, i zašto ga svi tako žarko žele? *Je li to neki*

novi uređaj za jeftinu proizvodnju čaja? U kući Temminnickovih ništa se nije više cijenilo od dobrog, kvalitetnog čaja.

Dimity je zaustila da se nanovo pobuni, no Sophronia ju je laktom opalila u rebra.

Namazana je dama rekla: „Hoćemo li krenuti sa službenim stvarima? Gdje sam stala?”

Časna joj je nešto šapnula u uho.

„Da, naravno! Dobrodošle u Akademiju *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame. Jedna je od vas, koliko znam, tajna kandidatkinja?” Sophronia je nesigurno podignula ruku.

„Dobro došle, dobro došle! Ja sam lady Linette de Limmone. Predavat ću vam glazbu i nešto od finijih kreativnih umjetnosti. Ovo je sestra Herschel-Teape. Ona vodi domaćinstvo. A vi ste?”

„Sophronia Angelina Temminnick”, predstavila se Sophronia uz naklon.

„Uh, uh”, rekla je lady Linette. „Morat ćemo poraditi na tom naklonu.”

„Dimity Ann Plumleigh-Teignmott”, rekla je Dimity uz bolji naklon.

Moram je zamoliti da me nauči. Čini se da je to moćno oružje, pomislila je Sophronia.

„A, da, gospođice Plumleigh-Teignmott, očekivali smo vas. Sestro, budite ljubazni i pomozite gospođici Plumleigh-Teignmott da se smjesti. Ona već sve zna. Gospođice Temminnick, vi ćete, molim vas, sa mnom.”

Dimity je stisnula Sophronijinu ruku. „Sretno.” Slijedila je zdepastu sestru izvan prostrane sobe.

Namazana žena podignula je svjetiljku i odmjerila Sophroniju.

„Hm, hm, da vidimo. Vi ste... koliko vam je godina, djevojko?”

„Četrnaest, lady Linette.” Sophronia nije mogla vjerovati da je žena s toliko premaza na licu prava lady. Pudlič gospode Barnaclegoose zove se lord Budalesković, možda i lady Linette ima tako sumnjivu titulu?

„Dobre kosti, prosječne visine. Pretpostavljam da vam lice neće nadržati tu bradu?” Sophronia nije rekla ništa. „Ne? Nisam ni mislila. Oči osrednje. Kosa” - zacoktala je - „do kraja ovoga života morat ćete nositi krpice za uvijanje, jedno moje. Pjegice. Hm. Pjegice. Reći ću kuharici da naruči više kiselog mlijeka. No samopouzđani ste.

Zabacite ramena, djevojko, dok vas pregledavam. Sa samopouzdanjem se nešto dade učiniti. I svidjeli ste se kapetanu Niallu."

Sophronia je kritiku podnijela s tek blagim mrštenjem. Zabacila je ramena kao što joj je rečeno. No htjela se osvrnuti na izgled lady Linette. Što se Sophronije tiče, kosa joj je bila previše uvijena, lice previše bijelo, i pretjerano je vonjala po cvjetovima bazge. *Kladim se da joj se ne bi svidjelo da joj to kažem u lice!*

No umjesto toga rekla je: „Kako znate što kapetan misli o meni?"

„Da je smatrao da niste prikladni, ne bi s vama doskočio gore. Jako je dobar u procjeni s obzirom na to da je, ovaj... " Zastala je kao da pokušava iskopati pravu riječ.

„Vukodlak?" predložila je Sophronia.

„A ne. *Muškarac*. Dobro, dijete, pođite za mnom. Imamo mnogo posla, a već je kasno. Sigurno skapavate od gladi, a moramo vam, naravno, smjestiti prtljagu i ostalo."

„Nemam prtljage, lady Linette."

„Molim?"

„Morala sam je ostaviti sa zračnodrumskim razbojnicima."

„Morali ste? A da, morali ste, zar ne? Kakva gnjavaža!"

„Kad sam vozila kočiju."

„Kad ste *vi* vozili kočiju? Mislila sam da je gospođica Pelouse rekla..." Kratka stanka. „Gdje je gospođica Pelouse bila za to vrijeme?"

„Ili je u nesvijesti ležala na cesti ili je plakala u kočiji, kako u kojem trenutku." *I sve je to odglumila, ako mene pitate*. No iz nekog razloga Sophronia tu informaciju ipak nije obznanila.

„Zanimljivo. No dobro, Beatrice će to srediti."

„Što ona predaje?"

„Zabrinuti ste, je li? I trebate biti. Profesorica Lefoux čvrsta je ruka. No za nove je malo previše strašna. Tek ćete je kasnije imati. Ako ostanete, naravno."

Sophronia je zamijetila da je lady Linette glatko izbjegla odgovor na njezino pitanje. *Koji je predmet profesorice Lefoux? I dalje ne znam.*

„Dobro, draga, moramo krenuti dalje. Pođite za mnom."

Iz tame prolaza izašle su na svjež zrak jedne od glavnih paluba - širok polukrug načinjen od grubih drvenih dasaka.

Škola je lebdjela poprilično visoko otkako je kapetan Niall s njima ovamo doskočio. Više se nije njihala kroz nisku močvarnu maglu, već se dobrano izdignula nad njom. Ispod se prostrla gomilica bijelih oblaka, a iznad zvjezdana noć. Sophronia nikad nije ni pomislila da će ugledati drugu stranu oblaka. Izgledali su čvrsto poput pernatog madraca. Primila se za ogradu i očarano se zagledala dolje.

„Predivno“, šapnula je.

„Jest, draga. Vjerujte mi, lako ćete se na ovo naviknuti. Drago mi je da se ne bojite visine.“

Sophronia se nasmiješila od uha do uha. „Ne, to nikad. Pitajte kuhinjski lift.“

I upravo se u tom trenutku kućanska strojarija zabila ravno u nju. Bio je to standardni kućni model. Sophronia se zagledala u svoja stopala i zamijetila da je paluba ispresijecana brojnim tračnicama. Međutim, kao i mehanički nosač u Bunsonovoj školi, ni ovaj nije imao lice, već samo unutarnje pokretne dijelove, posve vidljive vanjskome svijetu. Također nije imao ni glas jer se Sophroniji, čak i nakon što se zabio u nju i zastao, smeten preprekom u putanji, nije ni ispričao niti je zamolio da se pomakne.

Lady Linette rekla je: „Ta, dušo, maknite mu se s puta.“

Sophronia ju je poslušala, prateći sa zanimanjem kako se strojarija trucka na drugi kraj palube, gdje su se otvorila vratašca kroz koja je odmaglila.

„Što je to bilo?“

„Kućna strojarija, dušo. Znam da ste sa sela, ali sigurno ni vaša obitelj nije tako zaostala!“

„Ne, naravno da nije. Moja obitelj ima batlera, Frowbritchera iz 1846. No zašto vaš nema lice?“

„Zato što mu ne treba.“

Sophroniji je bilo pomalo neugodno, no morala je to reći: „Ali vide mu se *dijelovi!*“

„Hm, da, kakav šok. No bolje vam je da se priviknete na taj stil. Među našim strojarijama vrlo je malo standardnih modela.“

Prošle su kroz nekoliko stubišta, dugih hodnika i preko drugih paluba - neke su bile drvene, neke metalne, a jedna je, čini se - što nikako nema logike - bila od kamena. Sophronia se na zračni brod

ukrcala na stražnjem dijelu dugačke cepelinske gusjenice, a sad su se probijale po sredini.

Unutrašnjost je bila uređena onako kako je Sophronia zamišljala velike atlantske parobrode, osim što je brod izgledao kao da ga je napala baka, i to ona baka koja plete grozomorne čizmice za siročice iz ubožnice i pravi žele za zaslužne siromahe. Preko prečaka ograda i križnih ruža stajali su kukičani tabletići boje lavande i limete. Srednjovjekovni viteški oklop u kutu jednog hodnika bio je obilno nakićen ružicama od svile. Sophronia je zastala da ga prouči, a onda u cvjetovima opazila sićušne mehaničke uređaje. Odjednom su neumjereni lusteri na svakome križanju poprimili sablasnu vanjštinu. *Jesu li ti stakleni ornament ukrasni ili smrtonosni? Izgledaju poput noževa. Može li se uopće luster nazvati sablasnim?*

„Stražnji dio škole“, objasnila je lady Linette, „namijenjen je grupnim i rekreativnim aktivnostima. Ondje objedujemo i obavljamo redovitu tjelovježbu. Srednji se dio sastoji od učeničkih soba i učionica, a prednji je dio za učitelje i drugo osoblje. Tamo sad idemo.“

„Ovaj, zašto?“ zanimalo je Sophroniju.

„Da upoznate *mademoiselle* Geraldine, naravno.“

„Ovoga puta onu pravu?“ upitala je Sophronia pomalo podmuklo. A onda je, kad joj je zakrulio želudac, dodala: „Hoće li ondje biti hrane?“

Lady Linette to je očito bilo smiješno.

Sophronia nije mogla proključiti lady Linette. Imala je francusko ime, no naglasak joj je bio engleski. Sophroniji se učinilo da joj je za uho zapelo grleno „r“, koje je upućivalo na sjever Engleske, a možda i na londonski East End.

„Dakle, svakako zapamtite kojim putem hodamo, Sophronia. Lako se izgubiti. Raspored škole vrlo je zavojit. Najvažnije je da zapamtite da u različite dijelove možete ući samo sa srednje ili viših razina. Međutim, ne bih preporučila da idete vrlo visoko. Kad jednom dođete do škripavih paluba, put koji spaja dijelove škole nije prikladan za doličnu odjeću. Ah, eto nas. Vidite li ovu crvenu kićanku? Ona označava učiteljske prostorije. Tijekom noći nigdje ne smijete slobodno lutati, a tijekom nastave smijete se kretati u određenim područjima. Međutim, *nikad ne* smijete ući u prostorije označene kićankom bez pratnje odrasle osobe.“

Sophronia je kimnula. Pitala se *kako se te zabrane provode te upravo u tom trenutku shvatila da je dovoljno radoznala da onoj nenormalnoj školi za dame dade priliku da joj se dokaže.*

„Dobro, gospođice Temminnick. Recite mi štogod o sebi. Jeste li obrazovani?“

Sophronia je ozbiljno razmišljala o tom pitanju. „Ne bih rekla.“

„Sjajno. Nezanjanje je u učenika, začudo, sasvim podcijenjena osobina. Jeste li koga ubili u posljednje vrijeme?“

Sophronia je trepnula. „Molim?“

„Joj, draga moja, kako tužno. No dobro, nemojte se uzrujavati. Ubrzo ćemo vam pronaći neki koristan hobi.“

Lady Linette zaustavila se ispred otmjениh vrata urešenih pozlatom i kožom modre boje te začudno velikim brojem kićanki. Žustro je pokucala.

„Uđite, molim, uđite!“

Lady Linette rukom je Sophroniji dala znak da pričekaja te unutra ušla sama, zatvorivši vrata za sobom.

Nakon što je ustvrdila da kroz vrata baš ništa ne može čuti, Sophronia je pronjuškala hodnikom. Rasvjeta je bila zapanjujuća. Plinske cijevi bile su ugrađene u zid, a malene su svjetiljke visjele uzduž stropa poput mnoštva sićušnih suncobrana. Sigurno je skupo, a kako li je tek opasno plin provoditi kroza zidove. Gotovo je svaki hodnik kojim su prošle mogao eksplodirati.

Sophronia se približila kraju prolaza, propevši se na prste da prouči svjetiljku u obliku suncobrana, kad se niz hodnik dovaljala nova kućna strojarija. Nosila je poslužavnik prepun čaja i popratnih jestvina. Međutim, kad je osjetila Sophronijinu prisutnost, zastala je i ispustila upitan zvižduk.

Kako Sophronia nije odgovorila, ponovno je zazviždala zapovjednim tonom.

Sophronia nije imala pojma što da napravi. Strojarija se ispriječila između nje i pozlaćenih vrata. *Nema lady Linette da me spasi.*

Zvižduk se pretvorio u vrlo glasan krik, poput onoga koje ispuštaju brodari, a Sophroniji je sinulo da se upravo ovako provode zabrane.

Negdje na polovici hodnika jedna su se vrata naglo otvorila, a kroz njih je izašao neki gospodin. Bio je nevjerovatno osrednje visine, grade i izgleda. Njegove bezlične crte naglasio je tek fantastičan

cilindar od grimizna baršuna. Lice ispod šešira, shvatila je Sophronia, nije bilo nimalo zadovoljno.

5.LEKCIJA

NIKAD NE BACAJ PIRE S ČEŠNJAKOM NA ČOVJEKA KOJI NOSI SAMOSTREL

"Je li, je li?" promrmljao je muškarac kao da ne čuje dobro.

Bio je vrlo blijed i razmetao se čednim brkovima koji su mu se plaho kočoperili iznad gornje usne, kao da im je pomalo neugodno što su ondje te kao da bi rado šmugnuli i postali zalistak ili nešto modernije. Nosio je naočale i kroz njih se zaškiljio u Sophroniju.

„Tko to ide?" Nekako je smiješno govorio oko zuba. *Kao da mu smetaju.*

„Oprostite što sam vas uznemirila, gospodine", rekla je Sophronia.

„Kakva je to đavolja galama? Služavko!" Strojariju koja se ispriječila Sophroniji ošinuo je pogledom. „Prestanite istog trena." Strojarija je nastavila vrištati.

„Služavko!" dreknuo je muškarac, „ovdje profesor Braithwope! Obustavite alarmni protokol Gama šest oko mi je ukiseljeno a glista se duri u ponoć, nastavite s prethodnom putanjom."

Alarm se ugasio, a služavka se okrenula od Sophronije, okrenuvši se na tračnicama kao da su u potpunosti sastavljene od kugličnih ležaja. Pojurila je niz hodnik.

Muškarac je iskoračio sa svojeg praga, prošao pokraj služavke i došao se mrko zagledati u Sophroniju. „Što radite u ovom dijelu škole? Učenicima je pristup zabranjen."

„Ali, gospodine, dovela me lady Linette."

„Je li, je li? Ta gdje je?" Brk mu je podrhtavao od zlovolje.

„U onoj je sobi."

"Je li?"

„Onoj ondje. Onoj s dodanim kićankama." Kako je uprla prstom u vrata, kućna se strojarija s punim poslužavnikom oštro zabila u njih.

Lady Linette otvorila je i pustila služavku, a i jestvine. Zatim je pogledala uokolo, a plave su joj kovrče poskakivale. „Gospođice Temminnick, što radite ondje dolje? Zar ste vi uzbunili strojariju? A upozorila sam vas. O, profesore, *zbilja* mi je žao što smo vas uznemirile."

„Ah, nema brige. Nema brige. Ionako sam bio na nogama, je li."

„Ovo je naša nova učenica, gospođica Temminnick. Tajna kandidatkinja.“

„Zaista?“

„Da. Prekrasno, zar ne? Godinama nismo imali tajnu kandidatkinju.“

„Šest godina, da budemo precizni.“

„Kao što vi uvijek jeste, profesore. Dušo, profesor će vam predavati povijest, vladanje, manire, bonton i otmjeno odijevanje.“

I uto je Sophronia konačno odlijepila pogled od njegova brka i zamijetila da je čovjek uistinu uglancan do besprijekornosti, kao što bi Petunia rekla. Uza šešir nosio je najnoviji model večernje mode, kao da se sprema na odlazak na predstavu u neko otmjeno londonsko kazalište. Sophroniji je to bilo čudno, kao da ne postoji nikakav praktičan razlog zbog kojeg bi netko takvu odjeću nosio na zračnome brodu. No taj je tmd trebalo pohvaliti. *Osim ako se večernja odora i inače ne nosi na nastavu u školi za dame?*

Profesor je rekao: „Predajem i svladavanje — “

Lady Linette prekinula ga je oštro zatresavši glavom.

Nakašljao se i nije dovršio rečenicu. „Ah, tajna kandidatkinja, polako ih treba uvesti, je li? Pretpostavljam da ste Nialla već upoznali?“

Sophronia je kimnula. „Jesam, gospodine.“

„Ostalo kasnije, a?“

„Gospođice Temminnick, pođite za mnom!“ rekla je lady Linette.

„Drago mi je što smo se upoznali, profesore.“

„I meni, gospođice Temminnick. Tajna kandidatkinja, fascinantno. No dobro, nastavite.“ I na to je muškarac glatko šmugnuo u svoju sobu.

Lady Linette primila je zlatno-modru kvaku na pozlaćenim vratima te zastala, uputivši Sophroniji vrlo čudan pogled. Sophronia je pretpostavila da je htjela da bude značajan i strastven, no izgledala je kao da je blago muči probava.

„Dobro, dušo, zapamtite, perceptivnost, prosudba i povjerljivost ovdje su iznimno važni. Pozorno ću vas promatrati. Ne želite valjda da pomislimo da smo pogriješili što smo vas odabrali, zar ne?“ Sophroniji se to učinilo pomalo zajedljivo. *Na kraju krajeva, nije tražila da je dovedu ovamo!*

Međutim, Sophronia je kimnula, davši do znanja da je spremna potruditi se, i pošla za lady Linette kroz pozlaćena vrata u... raj.

Iza načičkanih kićanki nalazile su se privatne odaje kakve bi se mogle naći u nekom otmjenom pansionu. Ono što je bilo začudno, a i čudesno, jest što su zidovi bili prekriveni policama. Na tim policama stajali su slatkiši svih oblika i veličina: hrpe minjona, pralina, želea, torte s glazurom, kreme, te sve do jedna vrsta slatkoga, što ti srce poželi. Sophronia je razjapila usta u čudu.

„Prekrasni su, zar ne?“ začuo se glas.

„Jesu li... jesu li *pravi*?“

Glas se nasmijao. „Nisu, ali izgledaju kao da su pravi, zar ne? To je moj mali hobi.“ Prišla joj je starija žena. Imala je ispranu crvenu kosu, ljubazne tamne oči i bujna usta. Međutim, spomenute je osobine teško bilo zamijetiti prve. A, ne, ono što je kod ove žene bilo najdojmljivije bila je njezina obdarenost iz koje su se naslućivale operetne sklonosti. Sophronia nije znala kako da to pažljivije sroči korzet joj je bio pod zamjetnim opterećenjem.

Žena se nasmiješila. „Sviđaju vam se?“

Sophroniji je trebao trenutak da shvati da ne misli na svoju bujnost već na izložene umjetne slastice. „Izgledaju... kao prave.“

„No puno biste ih radije probali nego samo gledali? Razumijem. Hoćete li sa mnom popiti čaj? Jako bih vas rado upoznala. Škola nam već tako dugo nije primila vanjsku članicu.“

„Šest godina“, spremno je dodala Sophronia, shvativši da je to još jedan naziv za tajnu kandidatkinju.

„Zbilja? Tako dugo? Kako znate?“

„Rekao mi je profesor Braithwope.“

„Upoznali ste profesora? Kako krasan čovjek! Definitivno *kva-litetan*. Dobro, lady Linette, recite mi nešto o našoj prinovi. Je li *kvalitetna*?“

„Smatram da bi mogla biti. Ima određene prednosti.“

„I plemićko držanje. Sviđa mi se to! Oh, zaboga, a mi smo već zaboravile na lijepo ponašanje. Ja sam *mademoiselle* Geraldine.“

„Ona prava?“ upitala je Sophronia oprezno.

„Naravno, dijete drago. Zašto ne bih bila? Kao da bi se itko htio praviti da sam ja!“

„O, ali —“ Sophronia je krajičkom oka opazila kako lady Linette blago tresse glavom. *A, da, perceptivnost, prosudba i povjerljivost.* Sophronia je usred misli prešla na drugu temu. „Čast mi je upoznati vas, ravnateljice. Ja sam Sophronia Angelina Temminnick.“ Izvela je svoj ispodprosječni naklon.

Ravnateljica je problijedjela. „O, zaboga, morat ćemo nešto učiniti s time. Predavat ću vam ples, toaletu i odabir nakita. Kako stojite s koracima?“

Sophronia je imala tek jednog učitelja plesa. Unajmili su ga da se pozabavi svim djevojkama u obitelji Temminnick, no on je većinu vremena provodio s najstarijom, što je dovelo do naprasnog otpuštanja spomenutog učitelja. Zahvaljujući tome, Sophronia je uspjela umaknuti dugotrajnom mučenju kadrilom. „Bojim se da oni sa mnom loše stoje, ravnateljice.“

„Sjajno! Baš sjajno. Draže su mi neiskusne noge. Nema ničega što bi trebalo ispraviti. Sjednite, molim, sjednite. Poslužite se čajem.“

Sophronia je sjela i nakon sekunde promišljanja počela se trpati kolačićima i sendvičima izloženima preda njom. Ovi su bili pravi. I slasni. *E, sad, ako je škola za dame puna čajnih kolačića, lako ću se na nju naviknuti.*

„Dakle“, rekla je ravnateljica lady Linette, promatrajući Sophroniju kako jede s neskrivenim užasom, „čeka nas povelik posao.“

„Uistinu.“

Sophronia je prestala žvakati tek da postavi pitanje koje ju je zbilja mučilo. „Čega je ono prototip?“

Mademoiselle Geraldine izgledala je zbunjeno do temelja. „Prototip? Linette, o čemu to dijete govori?“

Lady Linette ošinula je Sophroniju pogledom, a onda ga prikrila poigravajući se kovrčom. „Nemam pojma, Geraldine, blagog pojma nemam. Znaš kakve su te modeme djevojke — našale se gdje god stignu.“

Ajoj, pomislila je Sophronia, izgleda da sam već uprskala dužnost perceptivnosti, prosudbe i povjerljivosti koju mi je zadala lady Linette. Koliko bih zapravo trebala sakriti od ravnateljice?

„Joj, Linette, katkad se osjećam kao da o današnjim mladima ništa ne znam. Kao da govore u šiframa. Nije li tako?“

„Nedvojbena, Geraldine.“

Sophronia se, ne znajući što bi drugo, iskreno, radosno nasmiješila i natrpala se novim kolačićima.

Na vratima se začulo kucanje. Kad su se otvorila, u odaje je u pratnji skromnog vlasnika ušetao klimavi brk profesora Braithwopea.

„Oprostite mi, dame, no, lady Linette, iskrsnula je jedna glazbena situacija koja zahtijeva vašu hitnu intervenciju.“

Lady Linette je ustala. „Pođite sa mnom, gospođice Temminnick.“

Sophronia je zgrabila punu šaku sendvičića. „Hvala vam na čaju, ravnateljice. Bilo je baš prosvjetljujuće.“

„Lijepo sročeno, draga. Sad barem znamo da s elokvencijom nećemo imati problema. Ne, dušo, bez naklona. Ne bih ga mogla podnijeti dvaput iste večeri.“ Na to se ravnateljica vratila čaju. Sophronia je pretpostavila da to znači da su slobodni.

Lady Linette požurila je Sophroniju i profesora Braithwopea van u hodnik. „Što je tako važno, profesore?“

„Eterski jednookularni senzori dugog dometa nešto su prepoznali. Možda je riječ o neprijateljima.“

Sophronia je rekla: „Ona ne zna, zar ne?“

„Tko ne zna što?“ Pozornost lady Linette jurcala je kao zvrk.

Kakva perceptivnost, prosudba i povjerljivost! „Ravnateljica ne zna što se ovdje uistinu događa.“

„O, a što se to događa?“

„Nisam još otkrila detalje, ali namjerno je puštate da tapka u mraku, zar ne?“

„Ne, draga, *vi* je namjerno puštate da tapka u mraku. Sve je to dio obuke.“

„I *vi* mene puštate da tapkam u mraku. Zar bih nešto trebala otkriti? Je li ovo test?“

„Lady Linette“, ubacio se profesor, „stvarno nemamo vremena.“

„Ah, da, vodite nas, vodite. Na škripavu palubu.“

„Naprijed.“

„A pođite i *vi* s nama, gospođice Temminnick. Ne smijem vas pustiti da sami tumarate kićanskim dijelom. Strojarije su ionako već srdite.“

Hodali su kroz cijeli niz hodnika. Profesor Braithwope vodio ih je odmjerenom brzinom koja je upućivala na to da se pod tom otmjenom odjećom krije visoka razina tjelesnih sposobnosti - sigurno se bavio sportom. *Možda kriketom?* Kad je izašao na jednu od

paluba za promatranje, skrenuo je prema ogradi i uvukao ruku da napipa stražnji dio jedne prečke. Očito je ondje bila skrivena poluga jer su se uto otvorila tajna vratašca i razotkrila stubište. Njih je troje krenulo gore. Ove stube nisu bile osvjetljene plinom i nije bilo prozora. Samo je pravilan razmak stuba spriječio Sophroniju da se ne skljoka u mraku.

Nakon nekog vremena izronili su na jednu od najviših paluba, točno ispod jednog od tri divovska balona. Ova je paluba imala puni krug, a protezala se od jednog do drugog kraja broda. Kao da su na krovu. Pogledavši preko ograde, Sophronia je ugledala cijeli niz drugih paluba kako izviruju ispod nje poput golemih polukružnih stuba koje vode dolje u oblačno ništavilo. Pogledavši prema drugom kraju broda, vidjela je da postoje još dvije palube poput ove njezine, po jedna ispod svakog golemog balona. Na samome kraju broda nalazilo se vranino gnijezdo, podignuto gotovo do donjeg ruba posljednjeg balona. Kad se okrenula, opazila je da se s prednje strane, blizu njih, nalazi još jedno vranino gnijezdo. Ovo je bilo ograđeno. Izgledalo je kao da je na kadu netko prevrnuo drugu kadu. Činilo se kao da mu se ne može prići jer je bilo pričvršćeno tek kosim potpornjima i jednom dugačkom gredom.

Uperila je prst u nj. „Što je to?”

„Kormilarov klobuk”, odgovorila je lady Linette stojeći iza jednog od niza teleskopa koji su opkolili rub palube.

Profesor Braithwope samo je stajao i škiljio u noćno nebo. Brk mu je podrhtavao ili od povjetarca ili od napetosti - teško je bilo reći koji je razlog.

„Kako pristaje?” zanimalo je Sophroniju.

„Molim?” Lady Linette bila je smetena.

„Škola, kako pristaje?”

„Ne pristaje, dušo. Barem ne do kraja. Uglavnom lebdimo”, odgovorila je lady Linette.

„Što će vam onda kormilar?”

Profesor Braitwope skrenuo je svoj prodoran pogled na nju. „Postavljate puno pitanja, bubice.”

„Pa profesore, pružate mi puno zanimljivosti.”

Vratio se proučavanju neba. Odjednom je uperio prst. „Eno!”

Lady Linette okrenula je teleskop na drugu stranu slijedeći njegov prst. „A, da, vidim. Ajoj! Zračnodrumski razbojnici.“

„Izravan napad? Ne bih rekao da je to moguće, je li?“

„Ipak bi bilo najbolje upozoriti strojarnicu. Neka probude sve čađavce.“

„Naravno.“ Profesor je ispravio ramena svojega savršeno krojenog fraka, dame pozdravio dodirnuvši rub cilindra i krenuo. Umjesto da pođe dolje, kao što je Sophronia pretpostavila jer je krenuo u strojarnicu, učinio je nešto nevjerojatno. Pojurio je uz gredu do kormilarova klobuka. Izveo je to uz savršenu ravnotežu i nepomućenu neustrašivost unatoč vjetru i tlu koje je bilo daleko ispod njih. Bio je toliko brz, poput pauka, da se Sophronia zapitala da je možda oči nisu prevarile.

„Može li me tomu naučiti?“ upitala je lady Linette.

„Bojim se da ne, dušo. Za tu mu je vještinu trebalo više vremena nego što ćete vi imati.“

U Sophronijinim očima zaiskrila je ratobornost. *Kladim se da je bio u cirkusu.* No nije bilo vremena za raspravu jer se profesor već vratio. Pozornost mu je zaokupilo šest zračnih gumenjaka koji su se ciljano kretali prema njima.

Lady Linette je rekla: „Trebali bismo upaliti alarm.“

Profesor Braithwope kimnuo je i žurno jurnuo do malene mjedene kutije pričvršćene za ogradu. Otvorio ju je ključem iz džepa prsluka, posegnuo unutra i upalio nekakav prekidač. Zaječalo je glasno zvono, a onda su diljem broda zaječale i njegove sestrice.

Lady Linette je rekla: „Kad to ubuduće budete čuli, gospođice Temminnick, to znači da je pristup palubama ograničen te da učenice ne miču i *ne miješaju.*“

Sophronia na to ništa nije odgovorila. U svojih četrnaest dugih godina nijednom se nije dogodilo da se nije micala i da se u nešto nije umiješala. No ovog je puta poslušala naredbe nove profesorice jer su škripavu palubu odjednom preplavile strojarije. Sophronia je na jedvite jade našla mjesto na kojem se ne bi zabile u nju.

Sinkroniziranim su se pokretima strojarije postavile na stražnje kotače, škljocajući se prikovale za palubu i *preinačile* se. Kao i nosač u školi za dječake, imale su otvore u prsima, samo puno veće, pa im se uvukao cijeli gornji dio torza. Iz svakog je otvora izašla cijev, a

činilo se da je riječ o malenim topovima. A onda su se jednim elegantnim pokretom svi zakrenuli i svoje topiće uperili u... profesora Braithwopea. *Zaboga*, pomislila je Sophronia, *što je to tako strašno skrivio?*

„Vojne strojarije?“ odjeknulo je Sophronijino pitanje. Upravo je u tom trenutku opazila da profesor u rukama drži maleni samostrijel. Strijela je bila napeta, no bezopasno uperena u pod.

„Čekajte, profesore. Mi smo institucija za visoke nauke i uzvišeno ponašanje. Jednostavno ne možemo prvi zapucati; to se ne radi. Zapamtite to, gospođice Temminnick, zapamtite - dama nikad ne puca prva. Dama najprije pita, a *onda* puca.“

„Da, lady Linette, zapamtit ću“, rekla je prikovana Sophronia.

Flota zračnih gumenjaka sad se već dovoljno približila pa je Sophronia mogla raspoznati likove u košarama. Bili su odjeveni kao i njihovi drugovi s kojima se Sophronia već toga dana bila susrela te su nosili zaštitne naočale i opremu za jahanje. Međutim, među njima se, u prvome zračnom gumenjaku s lijeve strane, isticao jedan muškarac. Stojeći straga, poput razvođača u kazalištu, nalazio se *gospodin*. Sophronia mu nije mogla razaznati lice, no bio je odjeven u crno i na glavi je imao cilindar. Kravata mu je bila zelena, baš kao i vrpca na šeširu. Unatoč uglađenoj odjeći, i dalje je stajao straga.

„Zašto ne pucate, profesore Braithwope?“ Sa Sophronijine desne strane doprlo je zapovjedno pitanje s francuskim naglaskom. Profesorica Lefoux pojavila se kroz obližnja vratašca, sva onako koščata i mrzovoljna.

„Nemamo valjanog povoda“, objasnila je lady Linette.

„Ali to su kriminalci. Zračnodrumski razbojnici. Ne treba nam drugi povod.“

„Strpi se, Beatrice. Moramo doznati što žele od nas.“

„Znamo što žele! Žele prototip!“

„Jesi li iz Monique uspjela izvući lokaciju?“

„Nisam, ta neće ni zucnuti. *Neke* je naše lekcije dobro usvojila.“

„I?“

„I srozala sam je na status početnice. Vidjet ćemo hoće li joj dosada zbog ponovnog učenja svega s novim djevojkama razvezati jezik.“ Sophroniji se to nije svidjelo. To je značilo da će s Monique slušati sva predavanja!

Jedan je zračnodrumski razbojnik nešto podignuo do ruba gumenjaka.

Profesor Braithwope ukipio se i napeo samostrijel prema tamošnjim zbivanjima.

„Ne još“, rekla je lady Linette.

Predmet zračnodrumskog razbojnika oglasio se ječavim *pufom* i opalio. Bijela je masa poletjela prema njima i uz *pljas* sletjela na palubu blizu profesora Braithwopea.

Profesor se zakašljao i udaljavajući se počeo mahnito mlatiti rukom ispred lica. Hripao je, a oči su mu se punile suzama.

Međutim, na dame to nije nimalo loše djelovalo. Profesorica Lefoux približila se i sagnula da prouči tu bijelu tvar.

„Pire s češnjakom“, rekla je hladno.

„A to je baš sitničavo!“ rekla je lady Linette. „Kako podnosite izloženost, profesore?“

Kihnuo je u nju.

Profesorica Lefoux dala se u skupljanje pirea s češnjakom na hrpu, a onda ga pokrila maramicom.

Hripavim je glasom iscijedio: „Smijem li ih sada naciljati?“ Podignuo je samostrelčić. Cijelo su ga vrijeme maleni topovi strojarija držali na nišanu. Strojarije su, izgleda, njega smatrale najvećom prijetnjom. *Sigurno zbog brka*, pomislila je Sophronia.

„Ne, ne. To je bio samo pucanj upozorenja da nas zbune.“

„Je li? Upozorenje, kažete? *Apćiha!* Pa upalilo im je.“ Profesor Braithwope slobodnom je rukom trljao oči.

Sophronia je zadivljeno promatrala kako se na jednom zračnom gumenjaku na dršku metle podiže bijela zastava te kako se i dalje približava. Maleni je zračni brod lebdio u jednom pa u drugom smjeru, kao da je zbunjen.

„Žele pregovarati?“ Profesorica Lefoux bila je zapanjena.

„Pustite ih. Vidjet ćemo što će nam reći.“

Kad se gumenjak približio nadomak broda, zračnodrumski razbojnici postavili su katapult na rub košare te na škripavu palubu dobacili još nešto.

Predmet je odjeknuo o pod i otkotrljao se niz daske, zaustavivši se na kotačima jedne strojarije. Pošiljka se razmotala i razotkrila se još jedna strojarija, samo puno manja od ovih koje su čuvale stražu.

Oblik joj nije bio nimalo ljudski niti joj je namjena bila da izgleda ljudski. Imala je četiri noge - vrlo kratke četiri noge — i malen, šiljast rep. Iz trbuščića joj je blago sipila para, a ispod kožnatih naušnjaka prodirao je dim. Izgledao je poput onih jazavčara što ih Nijemci jako vole.

„Strojostvor!" dreknula je lady Linette. „Svi u zaklon."

Sophonria se, baš kao i profesorice, sklonila iza jedne obrambene strojarije. Profesor Braithwope nije poslušao naredbu. Stajao je uspravno i čvrsto. Kihanje je prestalo, a samostrijel je i dalje nišanio prema zračnome gumenjaku.

Jazavčar, čini se, nije razumio strah koji je izazvao. Veselo se dotruckao do profesora Braithwopea i mahao mehaničkim repom u savršeno preciznome satnom ritmu - tik-tak, tik-tak.

Kad je došao do profesora, strojostvor se zaustavio, a onda je - na što se Sophronia zacrvenjela - čučnuo i iz stražnjice izbacio staklenu tubicu.

Profesor Braithwope promatrao ga je bez riječi, a zatim čučnuo, uzeo tubicu te ustao, i cijelo to vrijeme nijednom nije opustio ruku. Očito nije bio spreman ispustiti samostrijel pa je pluteni čep tubice iščupao zubima. Čep mu je zapeo za jedan zub, ali on to nije zamijetio. U tubici se nalazio svitak papira s otisnutom porukom.

Kad su shvatile da strojostvor nije prijatnija, profesorice su izašle iz zaklona.

„I", zapovjedno se oglasila lady Linette, „što piše?"

Profesor Braithwope počeo je čitati, no riječi su mu zapinjale za pluteni čep. „Pšiše ša sele - "

„Profesore, nešto vam je zapelo za očnjak", protisnula je kroza zube lady Linette, kojoj je bilo neugodno zbog čovjeka.

„Še li? Še li?"

Profesorica Lefoux ispružila je ruku i iščupala bezobrazni čep.

Profesor Braithwope naglas je pročitao: „Piše da žele prototip. Daju nam tri tjedna da im ga predamo, a nakon toga vratit će se s pojačanjem."

„Gluposti! Kakvo to pojačanje zračnodrumski razbojnici mogu imati?" Profesorica Lefoux se razbjesnila.

Lady Linette nije to tako olako shvatila. „Ako im dovoljno plate... "

„Misliš da grozospoda stoje iza ovoga, je li?“ Profesor Braithwope vrtio je ceduljicu među svojim dugim bijelim prstima.

„Tko drugi?“ rekla je profesorica Lefoux, a onda dodala, „Pozitivno je to što, ako nam prijete, znači da ga nemaju. Nitko ga nema. Gdje god da ga je Monique sakrila, sakrila ga je od svih.“

„Predobro smo je obrazovali, je li?“ Profesoru Braithwopeu oteo se autoironičan hihot.

„Djeca sve čuju“, rekla je lady Linette, kimnuvši prema strojariji iza koje je Sophronia i dalje čučala.

Sophronia je promolila glavu pitajući se što žele od nje, no izgleda da odrasli nisu htjeli ništa jer su je ponovno ignorirali. Prototip joj je i dalje silno zaokupljao misli, no više ga, nažalost, nisu spominjali.

Profesor Braithwope mahnuo je porukom prema zračnodrumskim razbojnicima u najbližem zračnom gumenjaku, a onda slobodnim palcem skinuo šešir.

Shvativši to kao znak za rastanak, cijela se povorka sićušnih zračnih brodova okrenula i lijeno odlebdjela.

„Tri tjedna“, promrmljala je lady Linette. „Kakav tijek akcije predlažete?“

„Pustimo zasad pravi; djevojka ga je očito dovoljno dobro skrila, je li?“

„Možda bismo im mogli dati privremenu zamjenu“, predložila je profesorica Lefoux.

„To je zbilja dobra ideja. Mislite li da biste mogli?“ Lady Linette okrenula se prema svojoj družici.

„Ne vidim zašto ne bih. Imam stare nacрте prethodnog modela.“

„Pun pogodak. Uključite i starije djevojke, dobro će im doći, je li? A onda ćemo bunsonovce zamoliti da nam sastave zvjerku.“ Profesor Braithwope kimnuo je i nasmiješio se stisnutih usana. Lady Linette dao je tubicu i poruku te maknuo strijelu iz samostrelčica. Obrambene strojarije oko njih istog su trena spustile topove te zatvorile otvore u prsima.

Profesor Braithwope vratio se mjedenoj kutiji, otvorio je i isključio prekidač. Uza zujanje zupčanika sve su se strojarije odvaljale s palube. Profesor se potom pridružio profesorici Lefoux i ponudio joj svoju ruku.

„Što mislite, s kakvim bi materijalom bilo najbolje krenuti?“

„Pa pretpostavljam da bi magnetizirani čelik bio najslabiji. I bakar bi mogao upaliti. Trebalo bi smjesta zagrijati peći.“

„Čelik, je li? Pun pogodak! Pun!“

Njih dvoje krenuli su prema izlaznim vratašcima, a profesorica Lefoux nadvila se nad svojega sićušnog pratitelja.

„Pa ovo je baš bilo jalovo. Ispričavam se, gospođice Temminnick, vjerujte mi, inače nam nije ovako - pa, ovako. Pođite za mnom da vas smjestimo.“ Lady Linette na cijelu je stvar blago odmahнула glavom.

Sophronia se nećkala, a onda je — kako su ga svi očito zaboravili i kako je izgledao tako bespomoćno - podignula jazavčarskog strojostvora, sakrila ga u veliki džep svoje pregače te krenula za svojom novom profesoricom.

Profesorica glazbe, pomislila je promatrajući bogate nabore na ljubičastoj haljini lady Linette. A ja sam kraljica vampira.

Dakako, kad je sljedećega dana konačno došlo vrijeme za nastavu, Sophronia je lady Linette zatekla kako za glasovirom svira ljestvice.

6.LEKCIJA

PRAVO ZNAČENJE ŠKOLE ZA DAME

"Gospođice Temminnick, dijelit ćete ovaj salon s ostalim početnicama. Dame", rekla je lady Linette gledajući četiri djevojke pred sobom, „ovo je gospođica Temminnick. Sigurna sam da ćete joj pružiti dobrodošlicu. Sad je spremna naučiti nešto više o našoj obrazovnoj ustanovi." Na to je lady Linette odmaglila kako bi svoje vrijeme posvetila nekom prečem poslu.

Sophronia je s neugodom stajala nasred sobe. Većina je djevojaka bila mlađa od nje, a sve su bile bolje odjevene. Po prvi je put osjetila pravi nalet zabrinutosti zbog pomodnosti svoje oprave. Kritične sestre bile su jedno, no ove su mlade dame bile elegantne, a njihova su mišljenja bila važnija od onoga što misle obične sestre. Posegnula je u džep pregače i izvukla malenoga jazavčara.

„Zar si samo to sa sobom ponijela? Strojostvora?" Ovo je izrečeno izrugljivim glasom s odsječnim izgovorom, kao da je svaka riječ usmrćena prerano.

Djevojka iza tog glasa bila je sitna, s mnoštvom sitnih crnih kovrča i srcolikim licem mrzovoljna izraza. Bila je, nažalost, prelijepa. Sophroniji je jedina utjeha bila što je djevojka imala zaista *spušten* nos. Pokraj nje sjedila je krepka crvenokosa koja je bila pjegavija od Sophronije - baš joj je laknulo - koja je sa sramežljivim zanimanjem promotrila strojostvora, a onda se zagledala u vlastite cipele. Dimity je sjedila pokraj nje. Posljednja djevojka, koja nije sjedila, bila je koščato, muškobanjasto stvorenje pogrbljena držanja u haljini lošeg kroja. Bila je zauzeta žvakanjem štapića i podrugljivim pogledavanjem ostalih s drugog kraja sobe.

„Sophronia! Odakle ti to?" Dimity je skočila na noge i pojurila prema Sophroniji da se iščudi nad strojostvorom. Presvukla se, vjerojatno posudivši nečiju haljinu. Zadržala je, međutim, svoj napadni nakit i pronašla tirkiznu opravu koja je s mukom obuzdavala njezine silne podsuknje.

„Slučajno sam naišla na njega tijekom nedavnog posjeta škripavoj palubi. Mislila sam mu dati ime Paroslin."

„Za Boga miloga, zašto?" Dimity je metalnoga psića skeptično dvama prstima pomazila po glavi. Paroslin je ispustio oblačić dima i

zalamatao kožnatim ušesima. Dimity se uplašeno trznula.

„Zašto ne?“ Sophronia se zagledala u lijepu djevojku izrugivačkoga glasa. „I, nažalost, on je stvarno jedino što imam sa sobom. Imali smo zbrku s prtljagom na putu ovamo.“

„O čemu sam vam sve ispričala“, rekla je Monique de Pelouse, pojavivši se u sobi iz jedne od spavaćih odaja. Prostorija je bila namještena poput prave sobe za primanje, što Sophronia u jednoj školi ni izbliza ne bi očekivala.

Dimity je izgledala kao da je progutala nešto kiselo. Monique je, čini se, i dalje lagala o spašavanju.

„Da, zbilja jeste, gospođice Pelouse“, rekla je lijepa podrugljivoga glasa. „Kako uzbudljivo.“

„Osobne strojarije nisu nam dopuštene“, Monique je naherila svoju plavu glavu i zaškiljala se. Sophronia je zamijetila da joj je kosa podignuta i začješljana te da je bez vlasulje i kreča za lice zapravo izrazito lijepa, no s daškom aristokratskih konjskih crta. *Previše zuba.*

Sophronia je spustila Paroslina, koji se počeo znatiželjno gegati po salonu. Približila se plavoj, umalo se zalijepivši za nju. Monique je bilo neugodno zbog tolike blizine. „Što kažeš na dogovor, Monique? Ti se suzdrži da se ikome važnom izlaješ o Paroslinu, a ja neću dizati galamu oko toga što mijenjaš povijest.“

Moniqueine su se oči suzile, na što je ozlovoljeno protisnula: „No dobro.“

Ovo je bilo lakše nego što sam mislila. „Baš si velikodušna, Monique“, ljubazno je uzvratila Sophronia.

„Za ovo si sve ti kriva, znaš. Za to što sam ovdje, što su me degradirali, što živim s *početnicama!*“ Monique je posljednju riječ izgovorila kao da smrdi.

„Jako logično. Ja sam te samo spasila. Zar želiš reći da smo te Dimity i ja trebale ostaviti da truneš sa zračnodrumskim razbojnicima? Sigurna sam da se to još uvijek dade srediti.“ Sophronia se okrenula.

Druge je djevojke zaokupio Sophronijin novi ljubimac. Paroslin se dao u nestašluk, ispuhivao paru i zabijao se u pokušstvo i cipele poput pravog lakrdijaša. Rep mu se cijelo vrijeme njihao precizno poput urice.

„Smijemo li ga zadržati?“ s nadom je upitala djevojka odsječna izgovora. Sve su se okrenule i pogledale Monique.

„Ako baš moramo.“ Nakon kratkog oklijevanja, nesumnjivo nesretna što se mora družiti s djevojkama koje su toliko ispod nje, Monique je sjela. *No dovoljno je zadovoljna što zbog dobi ona donosi sve odluke.* Sophronia je bila posve sigurna da bi tu sklonost trebala sasjeći u korijenu.

Zbunjeno se okrenula prema Dimitv. „*Tko su sve ove dame?*“

Dimity se zacrvenjela. „A, da. Ajoj. Predstavljanje. Da vidim jesam li zapamtila. Tek sam se i sama s njima nedavno upoznala. Monique već poznaješ; ona je najstarija — što joj, pretpostavljam, daje nekakav status. No najviši položaj, koja ima najviši položaj?“

Mlade su se dame zagledale jedna u drugu, a onda su kao jedna pokazale na visoku djevojku u najdaljem kutu.

Kao da je te riječi bole, lijepa je brineta rekla: „Sidheag, ne biste vjerovali. Ona je prava dama. Iz obitelji posjednika ili tako nešto.“

Sidheag je razgovor zapeo za uho kad se spomenulo njezino ime. Ne dovoljno da se približi, no barem je podignula glavu. „S'a?“

„Moj naklon“, rekla je Sophronia.

„Lady Šakom, ovo je Sophronia Angelica Trbušnik. Sophronia, ovo je lady Šakom“, s mukom je izrekla Dimity. Sve su djevojke prasnule u smijeh.

Ona zvana Sidheag teškim je škotskim naglaskom rekla: "Ja sam Sidheag *Maccon*, lady Kingair. No možeš me zvati Sidheag, svi me tako zovu."

„Sophronia *Angelina Temminnick*“, rekla je Sophronia, nježno ispravivši Dimitv.

Sve su se ponovno nasmijale.

„Ajme, oprost.“ Dimity je umrla od srama zbog svojega gafa.

„Možda da samo ovaj put preskočimo formalnosti i same se predstavimo?“ predložila je Sophronia, nastojeći zaštititi Dimity od daljnjeg sramoćenja.

„Uh, ne znam! To se ne radi“, rekla je ona lijepa promatrajući Dimity s užitkom. „Rado bih da i nas pokuša predstaviti.“

Lady Sidheag Maccon ispravila se i pokazala da je dobrobrano viša nego što bi djevojka od trinaest godina smjela biti. Golemim je koracima prišla Sophroniji. Kosa joj je u debeloj pletenici padala niz

leđa. Lice joj je imalo muškaračke crte, koje vjerojatno nikome ne bi mogle biti privlačne, no oči su joj bile krasne zlatnosmeđe boje.

Sidhead je sve te poglede pune krutog omalovažavanja usmjerila prema jezičavoj brineti. „Ovo je Preshea Buss. Misli daje pametnija od svih, a zapravo je samo zločestija. A što se društvenog statusa tiče, oprosti, Preshea, ali zar se tvoji roditelji ne bave *trgovinom*?”

Preshea je iskrivila lice poput ribe s probavnim mukama. „Tatica se zanima s Istočnoindijskom kompanijom, *teško* bi se to moglo nazvati trgovinom.”

Sidhead se okrenula prema crvenokosoj. „Agatha Woosmoss, kći istaknutog magnata željeznice.” Bucmasta je djevojka na trenutak podignula pogled s cipela, kimnula, a onda se vratila podrobnom proučavanju svojih stopala. Sophronia je pomislila da čak i u trinaestoj godini života jedna Agatha izgleda kao nečija teta usidjelica. Nedostajale su joj samo naočale i naramak ružnog dobrotvornog veza.

„Živahna i simpatična družina”, neljubazno je dobacila Monique.

Sidhead je poput dječaka slegnula ramenima i uzburkala nabore na haljini. „Tek smo počele. Daj nam vremena.”

Preshea je afektirano uperila palac. „Našu Sidhead zapravo su odgojili vukovi. Ta dovoljno je samo vidjeti kako se ponaša.”

Sidhead se nasmijala. „Doista? Kakve to ima veze? Svejedno imam višu titulu od tebe.”

„Lady Linette kaže da je stil sve; cipele su jednako važne kao i misli, a možda i moćnije u odgovarajućem kontekstu”, rekla je Preshea kao da recitira iz pučkog proglasa.

Na to je Monique nabusito ustala. „Eh, ovo je bilo baš šaljivo! Ispričajte me, molim vas, moram se raspakirati.” Bijesno je iskrivila usne već od same pomisli na to što sada mora živjeti među početnicama te izjurila iz sobe.

Preshea je umah dozvala Sophroniju da im se pridruži i zavjerenički okupila djevojke. Utišala je glas. „Doznale smo da je Monique pala na završnom testu dok je vas preuzimala. Degradirala ju je profesorica Lefoux. Jeste li to vidjele?”

„Da vidjele!” Dimity je očito cijelu vječnost strpljivo čekala da odgovori na ovo pitanje. „Zbog nas se to i dogodilo!”

Djevojke su glasno uzdahnule od zadivljenog šoka. „Ne!”

„O, da, da! No više zbog Sophronije. Ona je spasila stvar i svladala zračnodrumske razbojnice dok je Monique padala u nesvijest i ridala nasred ceste.“

Preshejino se mrko lice smekšalo. „Monique kao da nikakvu obuku nije prošla. *Ona* nam priču nije tako ispričala.“

„To sam shvatila, no ako je bila tako uspješna, zašto bi je degradirali?“ rekla je Dimity.

Sophronia je oprezno pogledavala prema Moniqueinim zatvorenim vratima. Shvatila je da nije obećala da će i Dimity o svemu šutjeti, već da će sama držati jezik za zubima te da neće tužakati profesorima. No Dimity se barem nije izlajala o prototipu.

Sidheag je mlatnula Sophroniju po leđima, i to tako da je poskočila i zakašljala se. „Bravo! Ako ste već morale odabrati neprijateljicu, Monique je stvarno kvalitetan izbor. Vrhunska berba. I baš vam hvala - sad nam je svima na grbači.“

„Nije to bila moja ideja! Tako je odlučila profesorica Lefoux“, uzvratila je Sophronia. „Kad smo već kod toga, što ona predaje?“ Bio je to proziran pokušaj da promijeni temu, no upalio je.

Dimity je, dušica, vječno bila spremna uskočiti upomoć. Očito je kipjela korisnim informacijama koje je prikupila dok je Sophronia bila zauzeta. „Predaje *moderne jezike*, ali Preshea kaže da to nije sve.“

„Naravno da nije.“ Sophronia je sjela nasuprot Presheji, koja je raširila oči kao pravo nevinašce. Zamišljala je kako kleči pred genijem i pokušala odati dojam dubokog divljenja.

Sidheag je Sophroniju odmjerila od glave do pete. „Dobra si. Sad vidim zašto su te htjeli dovesti.“

Preshea je svima iz čajnika ulila čaja i podijelila kekse. Dimity je jedan keks ponudila Paroslinu. On ga je onjušio svojom mehaničkom njuškicom, a zatim širom otvorio usta, otkrivši joj dva otvora: jedan koji vodi u maleno spremište, a drugi u sićušni kotao. Dimity je keksić gurnula u spremište, gdje će se zasigurno upljesniviti, a Paroslin je potom nastavio s istraživanjem.

Preshea ih je poslužila do kraja te krenula objašnjavati. „Stara Lefoux vodi moderno oružje i tehnološki napredak. Počasna je članica Reda mjedene hobotnice. Oni ne primaju žene, barem ne službeno, no i te kako se koriste njezinim izumima.“

Paroslin je prišao Agathi i prostački razjapio usta. Agatha se nećkala, a onda posegnula u džep pregače i nahranila ga drvenom kvačicom. Kvačica je završila u kotliću, što se moglo zaključiti prema dimu koji je zapuhnuo iz strojstvorovih ušesa. Paroslinov je repić zamahnuo s odobravanjem.

„A lady Linette predaje glazbu i...?“ navodila ju je Sophronia.

Preshea joj je udovoljila, uzdišući od važnosti. „Obavještajne metode, naravno, principe obmane, osnove špijunaže i uvod u založenje. Zasigurno *jedva* čekaš nastavu založenja, zar ne, Agatha?“

Agatha se sledila već od same pomisli.

„Ne brini se“, rekla je Sidheag. „To naš čeka tek u petnaestoj.“

Sophronia se nije dala smesti u potrazi za informacijama. „A *mademoiselle* Geraldine — drži li nam ona kakve lekcije?“

„Ako si se upoznala s njom, već ti je održala lekciju. Tobože predaje ples i odijevanje, no zapravo je glavna za diverziju. Znaš li da ona jedina ne zna što se u ovoj školi zapravo uči?“

Ona i ja, naravno. Iako je Sophronia razmišljanje svela na dvije mogućnosti, nijedna od njih nije imala veze sa školom za dame. Obavještajci ili ubojice. Dosad nije bila svjesna da bi ijednu od tih uloga mogla obavljati žena. Sophronia je smatrala da bi, s obzirom na svoju sklonost kuhinjskim liftovima i smisao za zapažanje, prilično uživala kao obavještajka dokle god bi špijunirala nekoga zanimljivog. No ovo s ubijanjem nije joj se svidjelo. Jednom je Frowbritchera natjerala da pregazi miša i još je uvijek zbog toga osjećala krivnju.

„A sestra Mathilde vodi domaćinstvo?“

„Pa, to je jedan *dio*?“ Preshea se prvi put nasmiješila i otkrila savršene bijele zubiće.

„To je Presheji već sad najdraži sat“, rekla je Agatha nježno, progovorivši po prvi put.

„Sestra Mattie pokriva i ljekovite pripravke te otrove za svaku prigodu.“ Preshea je prštala od živahnosti.

Agatha je pojasnila. „Preshea jedva čeka da otruje prvog supruga. Iznimno cijeni rad Mary Blandy.“

„Ah, laskaš mi.“

Znači, stvarno nas obučavaju za ubojice? Ili se one to sa mnom šale? Sophronia je jurcala pogledom od Presheje do Agathe. Agatha

nije djelovala kao da se zna našaliti.

„A profesor Braithwope? Što on predaje?”

Preshea je na spomen njegova imena umuknula, a lice joj se ponovno namrgodilo i nadurilo, što je bilo čudno jer se Sophroniji od cijele družine upravo profesor Braithwope najviše svidio.

„Povijest.” Agatha je štipnula nabor na svojoj suknji. Glas joj se blago zatresao. „I nešto vladanja i bontona.”

„A zapravo?” poticala ju je Sophronia.

„Pa obranu i nauk o vampirima, što drugo?” Preshea je hinila nestrpljivost, no bilo je jasno da je pomalo uplašena.

Sophronia je brzo povezala konce. Profesor Braithwope rekao je da je upravo ustao kad ga je omela, no već se bilo smračilo. Kihnuo je na pire s češnjakom. Čep mu je zapeo za *očnjak*, a ne za zub! *Naravno. Moj prvi vampir*, pomislila je, razočarana u sebe što to odmah nije shvatila i u profesora Braithwopea što nije više... pa... *vampirast*.

Preshea je ustala. „Kad smo već kod profesora Braithwopea, dame, trebale bismo se spremi.”

Djevojke su se uskomešale skupljajući udžbenike i vežući šeširiće. Monique se ponovno pojavila, ljupka i uređena u bujnoj, svilenoj dnevnoj haljini boje ruža. U popriličnoj su gužvi izašle iz sobe prateći Monique, koja se postavila nadmoćno bez premca.

Sophronia je zapovjednim pokretom dozvala Paroslina. Strojostvor joj se zabio u cipele i podignuo pogled. „Lezi!” rekla je oštro, a onda, „Spavaj.” Mehanički je pas zasjeo na stražnje noge i zazviždao prije nego što se opustio, umirivši sve unutarnje dijelove. *Za Boga miloga, upalilo je!*

Sophronia je sustignula grupicu, našavši se iza Sidheag i pokraj Dimity.

„Kamo idemo?”

„Valjda na nastavu.” Dimity ju je obasjala širokim osmijehom.

„Usred noći?”

„Akademija, izgleda, radi po londonskom vremenu. A i bolje da se naviknemo na društvenu sezonu. Tako barem Sidheag kaže.”

„Sviđa mi se Sidheag”, rekla je Sophronia, ne mareći hoće li je visoka djevojka čuti. „Podsjeća me na mojeg brata Freddyja. On nikad ne štipa onako jako kao ostali.”

Dimity se utišala. „Ne ponaša se baš kao *dama*?”

„Ne bih rekla da je to nužno karakterna mana. Neke od najneugodnijih žena koje znam ponašaju se kao prave dame.”

„No krasno!” Dimity je hinila uvrijeđenost. Očito je sebe rado smatrala pravom damom.

„Pritom ne mislim na tebe, naravno. Pogledaj samo Monique. Kad smo kod nje, sklopile smo sporazum. Ona profesorima neće reći za Paroslina ako ja ne budem prepravljala njezinu verziju priče o spašavanju od zračnodrumskih razbojnika.”

Dimity nije djelovala zadovoljno. „Ajme, Sophronia, ali ona je prava štuka!”

„Nisam rekla da *ti* moraš držati jezik za zubima. No ako bi se mogla suzdržati da samo s učenicama o tome brbljaš, to bi je smekšalo. A i nitko neće doznati pravi razlog za to što je degradirana.”

„O, zar tajimo i prototip?”

Sophronia je usporila, prisilivši Dimity da s njome zaostane te da se udalje od ostalih. „Jesi li čula alarm?” Dimity je kimnula.

Sophronia je objasnila. „To su ponovno bili zračnodrumski razbojnici. Ovoga puta cijela flota zračnih gumenjaka, tražili su prototip. Profesorima su dali tri tjedna da ga nađu. Profesor Braithwope i profesorica Lefoux u međuvremenu će pokušati sastaviti lažni prototip. Monique im ne želi odati gdje se nalazi pravi. No mislim da joj iz nekog razloga profesori dopuštaju da to taji.”

„Podsjeti me, zašto nas prototip toliko zanima?”

„Zbog njega smo izgubile prtljagu. Usto, ako profesorima pronađemo prototip, dokazale bismo da smo bolje od Monique, zar ne?”

„A što ako ga je Monique negdje sakrila prije nego što smo se ukrcale u školu?”

„E, onda ćemo morati smisliti kako da se iskrademo i pronađemo ga.”

„Zar već? Ali tek smo stigle! Nisam još ni večerala.”

Dok su razgovarale, povorka se uvijala školskim hodnicima. Kako su mlade dame bile odjevene po najnovijoj modi, hodale su po dvije u redu: da je bila ijedna više, ne bi stale u hodnik zbog raskoši svojih krinolina. Samo je Sidheag imala usku haljinu, koja je izgledala kao da ju je skinula s guvernante. Sophronia je cijenila takvu praktičnost.

Njezina najbolja nedjeljna haljina nije bila naviknuta na aktivnosti koje je u proteklom danu proživjela. Već ju je načela razderotinama, a prikladniju je odjeću mogla samo sanjati.

„Što znači ‚londonsko vrijeme‘?”

Dimity se širom nasmiješila. „Doručak u podne, jutarnji posjeti oko tri, čaj u pet, večera u osam, zabava cijelu večer, u krevet oko jedan ili dva. Nije li to divotalno? Tako bih voljela biti dama iz Londona. Misliš li da bi se moji roditelji strašno srdili kad bih se udala za nekog dragog političara i napustila zločinački život? Tada bih cijelo vrijeme mogla priređivati večere.”

Sophoniji, djevojci sa sela unatoč svim vlastelinskim genima, već je sama pomisao na londonsko vrijeme bila krajnje šokantna. „Ustajanje u podne, kažeš?” *To zvuči krajnje dekadentno!*

* * *

Koliko je god to šokiralo, Sophronia je uistinu uživala u nastavi. Satovi nisu bili nimalo nalik na ono što je očekivala od akademije za dame ili obične gimnazije. U raznim fazama njezina života izmijenila se vojska nemarnih guvernanti. Ili bi ih izludilo mnoštvo djece u kući Temminnickovih ili bi vladale nevjerojatnom sposobnošću da prespavaju gotovo sve, pa tako i nastavu. Obrazovanje je, stoga, više bilo plod Sophronijina osobnog interesa i pristupa očevoj knjižnici nego predavanja. Uslijed toga, znala je podosta o drevnoj povijesti i mitologiji, ponešto o afričkoj fauni i domorodačkim metodama lova, sva pravila u kriketu, no vrlo malo drugih stvari.

„Kad se branite od vampira”, rekao je profesor Braithwope na početku sata, „važno je zapamtiti tri stvari, je li. On je znatno brži i jači nego što ćete vi ikad biti. Besmrtnan je, pa je paralizirajuća bol korisnija od pokušaja usmrćenja. U izravnome napadu vjerojatno će vam krenuti na vrat. Lako ga je omesti oštećivanjem odjeće ili vanjštine.”

„To su četiri stvari, profesore”, ispravila ga je Monique.

„Ne budite drski, je li”, uzvratilo je vampir.

„Želite li reći”, odvažila se Sophronia, „da mu je najbolje napasti prsluk? Na primjer, zaliti ga čajem? Ili ljepljive prste obrisati o njegov rukav?”

„Upravo tako! Jako dobro, gospođice Temminnick. Vampira ništa ne može toliko izbaciti iz takta kao mrlja. Što mislite, zašto nam je tako

važno da ne prolijevamo krv? Ponajveća tragedija u životu vampira jest to što stalno moramo petljati s tako sramotno ljepljivom tekućinom kako bismo preživjeli."

Sophronia se zapitala čiju krv profesor Braithwope pije u školi. Vjerojatno je riječ o nekome tko mu je odan, nekome poput radilice. Bojažljivo se primila za vrat i s toplinom u srcu pomislila na šalove.

Vampir je tijekom predavanja hodao gore-dolje, a kretanje su mu bile gipke i brze. Prostorija u kojoj su sjedile nimalo nije nalikovala na učionicu, osim što su je *zvali* učionicom. U polukrugu oko umjetnog kamina, malenog klavira i izražajnog mjedenog kipa krave stajao je niz brokatnih divana. Podovi su bili prekriveni raskošnim sagovima, postrani su stajali stolići na koje su djevojke odložile knjige, a kućanska je strojarija strpljivo čekala u kutu u slučaju da je pošalju po čaj. Prostorija je najviše nalikovala na salon.

„Druga je slabost vampira, naravno, ograničeno kretanje. Vampir koji je vezan za košnicu mora biti blizu svoje matice, a matica svoj dom ne napušta. Lutajući su vampiri također vezani zajedno mjesto, no naš je domet veći. No kad se roji, dakako, svaka je udaljenost sporna, je li. Međutim, ima vrijednih iznimaka: matičin pretorijanac ima širi domet."

Monique je pokušala hiniti nezainteresiranost. „Zašto?"

„Naši znanstvenici sumnjaju da je u neprestanom stanju rojenja zato što je odgovoran za matičinu sigurnost."

Sophroniju je sve ovo jako zbunilo; od pojmova kojima se razbacivao čula je tek pokoji, a o vampirima, osim malih noćnih salonskih priča, nije znala gotovo ništa. *Pitam se koliki je profesorov domet? Možda bi to bilo nepristojno pitati.*

Upravo se spremala zatražiti objašnjenje riječi „pretorijanac" kad je učionicu zatresla eksplozija.

Cijeli se zračni brod nagnuo u stranu, a zatim se ispravio. Čudan je to bio osjećaj jer je do toga trenutka Sophronia već zaboravila da lebde.

Neke su djevojke vrisnule.

Pokazavši brzinu o kojoj je netom govorio, profesor Braithwope izjurio je kroz vrata. Umjesto da pričeka da joj kažu da se ne miče, Sophronia je skočila i krenula za njim.

U hodniku je nastao kaos, prepun mladih dama prekrivenih nekakvom čađom. No bez obzira na uprljanost čađom, sve su bile prekrasno odjevene te među sobom brbljale više uzbuđeno nego uznemireno. Sophronia je procijenila da ih je dvadesetak ili više; možda polovica svih učenica? Nije još uspjela procijeniti o kojem je broju riječ, no Akademija *mademoiselle* Geraldine očito je imala manje učenica nego što bi se od škole za dame očekivalo.

Profesorica Lefoux, viša od svih za glavu, pokušavala je uvesti reda u kaos.

„Dobro, dame, smirite se, smirite! Zar se ovako ponaša u krizi? Što vam lady Linette stalno govori?”

Djevojke su se umirile i čekale. Jedna ili dvije izvadile su maramice i počele popravljati čađavu štetu na licu i haljini.

„To nije bilo retoričko pitanje, dame!” obrecnula se Francuskinja. Profesorica Lefoux bila je debelo čađavija od svih i manje se zamarala time. Kosu je začušljala u punđu, koja je bila toliko čvrsta da se činilo kao da joj povlači kožu s očiju. Izgledala je poput hrta koji je provirio glavu kroz prozor kočije.

„U krizi ostanite pribrane”, začuo se jedan glas.

„I?” Profesorica Lefoux nestrpljivo je zatresla rukama.

„Procijenite štetu na odori. Dama u javnosti nikad ne smije izgledati sramotno, osim ako nije naumila izmamiti suosjećanje.”

„Dobro. Što još?”

„Ustanovite narav nezgode. Procijenite može li se okrenuti vama u korist ili se iskoristiti kao prilika za prikupljanje informacija”, rekao je drugi glas.

Dok se sve to zbivalo, Sophronia se, nehotice slijedeći upute koje su djevojke oko nje recitirale, probijala kroz gužvu do otvorenih vrata učionice profesorice Lefoux. Profesor Braithwope stajao je na dovratku i netremice promatrao prostoriju. Izvukao je rupčić i bezuspješno njime mahao pred licem nastojeći rastjerati dim koji je i dalje gušio sobu.

Sophronia se prolaktarila do njega i zavirila unutra. *Prava učionica*. Neudobne stolice privučene uza stolove sa zanimljivim napravama i znanstvenim instrumentima. Na zidovima pričvršćeni nacrti složenih strojeva. Učionica je, kao i hodnik, bila u kaotičnu stanju.

Prije je možda živjela životom laboratorija ili inženjerske komore, no sve je u njoj sad bilo prevrnuto, spaljeno i obilno prekriveno crnim prahom.

„Pretpostavljam da profesorica Lefoux i njezine učenice nisu imale sreće u stvaranju novog prototipa“, blago je komentirala Sophronia.

„Je li?“ Vampir je zamišljeno sisao očnjak. Tamnim je očima pogledao najnoviju učenicu. „Čini se da nisu. Čekajte malo, je li! Odakle ste se vi stvorili, mlada damo?“

„S vašeg sata, profesore. Sad smo bili ondje, sjećate se?“

Vampir ju je samo promatrao, ne komentirajući njezinu neozbiljnost. „Recite mi, gospođice Temminnick. Što ste prvo htjeli doznati, baš sad netom nakon eksplozije?“

Sophronia nije vidjela razlog za izmotavanje. Ako je stvarno tražio uvid u njezine misli, onda je svaka moguća nepristojnost bila nebitna. „Vaš domet, gospodine. S obzirom na to da ste leteći vampir, a pretpostavljam da ova škola nije košnica, zanimalo me kako vampir u cepelinu može lebdjeti u koji god dio škole poželi. A onda sam pretpostavila da ste sigurno vezani za školu ili tako nešto.“

„Tako nešto, u pravu ste.“

„A onda sam se zapitala, s obzirom na to da ste nas učili o obrani od vampira, što bi se dogodilo da padnete preko ograde. Što bi se dogodilo s vašom sponom? Bi li pukla? Biste li umrli?“

Vampir se preko nosa zaškiljio u nju. Izbjegnuo je njezino pitanje protupitanjem. „A eksplozija — što mislite o tome?“

„Profesorica Lefoux nije trebala krenuti s čelikom.“

„Zaboga, stvarno dobro opažate.“

„Hoćete li uspjeti nagovoriti Monique da vam oda gdje je skrila prototip?“

Na to nije rekao ništa.

Ali ona je samo učenica. Sophronia je htjela upitati zašto Monique nisu mučili ili što već. Na kraju krajeva, ovo je očito bila *takva* škola.

Profesorica Lefoux dotrčkarala je do njih. „Ah, profesore Braithwope. Oprostite na smetnji. Problemčić sa znate već, vjerojatno nisam trebala raditi s čelikom. Bakar je evidentno kvalitetniji.“

Profesor Braithwope spustio je pogled prema Sophroniji, a ona ga je vragolasto odmjerila i vratila se drugim djevojkama u njegovu

učionicu.

Djevojke su se nagurale na vrata, ali dalje od svojih divana za njom nisu pošle.

„Što se dogodilo?“ upitala je zadihana Dimity.

„Nekome je u sobi do naše eksplodiralo nešto crno i praskavo.“

„Profesorici Lefoux i starijim djevojkama“, rekla je Monique, vidno žaleći što nije s njima, eksplodiralo ili ne.

Sophronia se vratila svojem naslonjaču, zasjela i čedno prekrížila ruke u krilu.

Dimity je bućnula pokraj nje na divan. „Je li to bio...?“ protisnula je kroz zube.

„Je.“

„Što može tako eksplodirati?“

„A puno toga, rekla bih.“

„Katkad bih rado da je Pili s nama. On sve zna o slučajnim eksplozijama. No s druge strane, on mi je *brat*, pa je baš lijepo što mi se sklonio s očiju.“

„Uspjela sam ponijeti malo tog crnog praha.“ Sophronia je Dimity pokazala vršak prsta na rukavici kojim je hotimično pobrisala zid u učionici profesorice Lefoux.

„Tko zna bi li ga mogli poslati Pillu na analizu. Ili ga, hm, dobaciti, to je možda bolja riječ.“

„Imamo li mi ovdje poštanski ured?“ zapitala se Sophronia. „Ako nitko ne zna gdje škola pluta, kako bi nas poštar našao?“

„Mamica je rekla da će mi poslati moje omiljene emulgirane kekse, tako da ga sigurno imamo. Spomenula je i Pillovera, pa mi svoju poštu možda preuzimamo u Bunsonu.“

„Ajme, Sophronia, rukavica ti je prljava! Daj da ti pomognem.“ Presheju je više uznemirilo crnilo na Sophronioj bijeloj jagodici nego eksplozija.

Monique je rekla: „U školi *mademoiselle* Geraldine nikako ne smiješ nositi uprljane rukavice!“

Sophronia je ruku brzo spustila u krilo, a sramotni prstić skrila u nabor haljine. „Mislím da je rukavica pod kontrolom, hvala.“

„U redu, dame, hoćemo li se vratiti učenju?“ rekao je profesor Braithwope kad se vratio u sobu. „Najprije ćemo se pozabaviti najboljom i najsmrtonosnijom primjenom drvenih kolaca, igala za

šešire i ukosnica. Ako budemo imali vremena, prijeći ćemo na procjenu gospode na temelju boje i čvora kravate. Vjerujte mi, dame, te su dvije teme znatno bliskije nego što se na prvi pogled čini."

Sophronia se ispravila i pripremila se za *obrazovanje*.

7.LEKCIJA

PRIKLADNO MJESTO ZA ČAĐAVCE

Ostatak večeri protekao je u znatno blažem ozračju. Selile su se iz učionice u učionicu za svakim novim nastavnikom, a svaki je profesor svoju učionicu uredio po sebi svojstvenom ukusu. Svaki je sat prošao više u stilu posjeta ili intelektualne sjedjeljke, nimalo nalik na nastavu o kojoj su Sophroniji pričali braća i sestre.

Učionica sestre Mathilde Hershel-Teape, uz koju se nalazila malena paluba, bila je napola šupa, a napola vlastelinska kuhinja. Učile su o emulgiranju i umjetnosti primjene bjelanjaka na ušećerene ljubice, umjetne trepavice, njegovanje kože i razrjeđivanje otrova. Sat je zaključila mudrom, no pomalo zbunjujućom izrekom: „I zapamtite, drage moje, bolje odvojeno jaje nego golub na grani.“

Soba lady Linette bila je spoj konzervatorija, budoara i kuće na zlu glasu. U njoj je bilo podosta crvene boje, tri bucmaste, dugodlake mačke smiješnih zgužvanih lica, resica gdje god se resice naljepiti mogu te nekih vrlo upitnih umjetničkih djela. Djevojke su ukočeno sjedile u redovima dugih baršunastih počivaljki. S kamina ih je strogim pogledom pratila preparirana patka s čipkastim klobukom.

Do kraja sata, na kojemu ih je lady Linette uputila kako se pravilno onesvijestiti u svakoj prigodi te stil nesvijestice prilagoditi različitim vrstama donjega rublja, Sophronia je zijevala kao som na suhome. Ipak je to bio dug dan pun putovanja, uzbuđenja, a sad i predavanja koja su premašila njezino uobičajeno vrijeme za odlazak na počinak.

„Dame ne zijevaju u javnosti“, rekla je Monique glasno kako bi lady Linette skrenula pozornost na taj prijestup.

„Kad-tad ćeš se naviknuti na londonsko vrijeme, djevojko sa sela“, dodala je Preshea.

„A ti si, znači, iz Londona?“ Sophronia je gajila ruralno nepovjerenje prema gradovima.

„Moji roditelji drže se naprednoga rasporeda“, odgovorila je djevojka izbjegavši pitanje tako da se dalo zaključiti da joj je to bolna točka.

„Gospođice Temminnick, gospođice Buss, gospođice Pelouse, jeste li gotove? Gospođice Buss, podjednako je sramotno komentirati nečije neprikladno ponašanje kao i ponašati se neprikladno.“

Gospođica Pelouse je, naravno, u pravu kao i obično. Možda biste nam, gospođice Pelouse, kad već sve tako dobro znate, mogli pokazati kako se onesvijestiti u punoj plesnoj dvorani, i to tako da privučete samo pozornost određenoga gospodina? I da ne zgužvate haljinu."

Sophronia je bila fascinirana čudnim ponašanjem profesora prema Monique. Jasno su dali do znanja da su je kaznili degradacijom, no katkad se činilo kao da Monique njih drži u šaci. *Što sigurno ima veze s time što se izvukla a da im nije otkrila gdje se prototip nalazi.* A onda je bilo i ovakvih situacija u kojima bi je prozvali kao primjer.

Monique je ustala i učinila kako joj je bilo rečeno.

Lady Linette pomno je secirala nesvjesticu dok ju je Monique izvodila.

„Primijetite kako je oba dlana prislonila na čelo. Klasičan potez, no možda previše dramatičan za veće skupine; time biste mogle privući previše pozornosti. Probajte samo s jednim i pritisnite ga uz grudi. Time ćete gospodinov pogled također privući na svoj dekolte. Vi mlade dame još nemate dekolte, ali, eto, možemo se nadati. Ne, ne stišćite tako jako. Gospođice Pelouse, zgužvat ćete izrez haljine. Izvrsno. A sad kratak dah i nježan uzdah. Oči se malčice preokrenu. Malčice! Inače izgledate kao ovca na samrti. Zatreperite trepavicama. Još treptanja. Sjajno. I lagano padnite na leđa. Uvijek na leđa, dame, nikad se nemojte rušiti naprijed. I pazite da se postavite tako da se, ako gospodin ne reagira na prikladan način, možete praviti da ste se primile za zid ili kamin i oporavile se. Jako lijepo, gospođice Pelouse. Vrlo realistično."

Sophronia je ponovno zijevnula.

„Sophronia", došapnula je Dimity, „što ćemo večeras odjenuti za krevet?"

„Bog zna. Valjda podsuknje." Koliko je Sophronia znala, njihova je prtljaga i dalje ležala na cesti negdje preko brda i dolina.

No kako se pokazalo, to nije bilo tako. Nakon što ih je lady Linette pustila sa svojeg sata - „Vježbajte treptanje, dame. Šest serija po sto treptaja prije spavanja" - s drugim je djevojkama pošla na večeru u stražnji dio škole. Krilo za rekreaciju, kako su ga ostali zvali, bilo je vrlo slično drugim dijelovima škole, samo s većim, sjajnijim i malobrojnijim sobama. Kad je večera završila, tijekom koje su im

profesori pomno pratili manire, a Sophronia dvaput zaradila pljesku po prstima zbog pogrešne uporabe noža za ribu, vratile su se u svoje odaje. Početnice su u svojem salonu zatekle Sophronijinu oštećenu torbu i Dimityn kovčeg.

Djevojke su se podijelile po dvije u sobi, a Presheji je bila čast što ju je Monique odabrala kao najmanje zlo. Sophronia je bila presretna što je Agatha bila spremna preseliti se kod Sidheag kako bi Sophronia i Dimity mogle dijeliti sobu.

„Misliš da Monique ima neku moć nad profesorima?“ upitala je Sophronia čim su ostale same. Paroslin se probudio čim su se vratile te vjerno dopratio Sophroniju u novu sobu, a zatim joj se vrzmao oko nogu dok se raspakirala.

„Kako bi mogla?“ Dimity je kriomice izvlačila donje rublje i brzo ga gurala u ladicu.

Sophronia ju je pogledala.

„Možda zbog obitelji. Iako za njih nikad nisam čula, pa sigurno nisu ni toliko važni ni toliko zli.“ Dimity se prebacila na manje sramotne odjevne predmete: haljine, pregače, podsuknje, salonke i čizme.

Sophronia je raspakirala svoju prtljagu. Prvi se put u životu pomalo sramila svoje odjeće. Njezinu su obitelj okolna gospoda uglavnom smatrala dobrostojećom, no ona je ipak bila najmlađa od četiri kćeri, a kako je trebalo odjenuti tri starije sestre, njezina je garderoba bila oskudna. U glavi je već smišljala molećivo pismo kući.

„A što ako prototip nije sakrila, već ga je nekome dala?“ razmišljala je naglas Sophronia.

Dimity je bila prozaična. „Eto, nema smisla nagađati. Jednostavno ćemo morati više doznati.“

Kad su pospremile prazne kovčege, djevojke su se pripremile za počinak - Dimity je imala jarkožutu spavaćicu! - i dan privele kraju.

Paroslin je sjeo pokraj Sophronijina krevetića i oglasio se uznemirenim hripcem. Podignula ga je i stavila ga uz svoja stopala. Nije baš bio mek i nježan, i sigurno bi ogrebla potkoljenicu da se okrene u snu, no maleni je strojostvor bio zadovoljan, a zbog sićušnog parnog stroja sjajno je, ako ništa drugo, grijao noge. Sophronia je mozgala o tome treba li ga hraniti ugljenom i vodom, i ako treba, gdje može nabaviti ugljen. *Zračni brod sigurno ima*

kotlovnicu. Posljednje što je čula dok je sklapala kapke bilo je tik-takavo mahanje Paroslinova mehaničkog repa.

Za razliku od svojih kolegica, Sophronia se probudila ranom zorom i odlučila da bi tu priliku trebalo iskoristiti za istraživanje. Pretpostavila je da okolo lutaju strojarije koje će se oglasiti zvonom za uzbunu ako je susretnu, pa je odlučila otkriti kako se probiti tim golemim brodom a da ne prelazi preko tračnica. Odabrala je svoju najjednostavniju haljinu, s najmanje podsuknji i najkraćom gornjom suknjom, te navukla čizme s remenjem od kaučuka.

Da bi došla do vanjskih paluba, morala je proći hodnikom, pa je trčala što je brže mogla držeći se uza zid, što dalje od tračnica koje su presijecale sredinu prolaza. Srećom, nije nabasala ni na jednu strojariju. Uspjela je izaći na jednu od nižih paluba te prijeći preko ograde držeći se s vanjske strane bez ljudskih i mehaničkih svjedoka. Ostala je bez daha i naginjala se nimalo damski.

U rano je jutro močvara ispod njezinih nogu još uvijek bila okupana izmaglicom, no oblačnim pokrivačima nije bilo ni traga. Sophronia je spustila pogled, razmislila na trenutak, a onda odlučila da je vjerojatno bolje da više ne gleda dolje.

Mic po mic, zaobilazila je stupove ograde uz vanjsku stranu ograde. Paluba se širila uz bok cepelina pa se usijecala prema unutra, a zatim bi se nova paluba ponovno prostirala u daljinu, kao da su cvjetne latice. Problem je bio prijeći s jedne na drugu zbog razmaka između njih. Sophronia je za tili čas osmislila strategiju: blago iskrivljen pokret, nakon kojeg se spremno bacila preko ponora.

Neke palube, manje i nalik privatnim balkonima, nisu imale mehaničke tračnice. Sophronia se uspinjala preko ograda i istraživala ih, zureći kroz okrugle prozorčice. Bilo bi dobro diskrecije radi znati na kojim balkonima ne vrebaju strojni špijuni, a i koji su izloženi napadima jer nemaju mehaničku obranu. A i bila je radoznala.

Dok je Sophronia palubu po palubu raskrčivala put oko ruba broda, polako je napustila učeničke prostorije i našla se u predjelu učionica. Ondje su palube bile drukčije, neke su bile načinjene od neobičnih i tajnovitih materijala, a nisu ni uvijek imale ograde. Prošla je pokraj palube na kojoj se nalazio staklenik sestre Mathilde te još jedne s dugim kićankama i otmjenim pletenim pokućstvom koja je zasigurno

pripadala učionici lady Linette. Baš čudno; Sophronia tijekom nastave nije zamijetila da iz učionice neka vrata vode prema balkonu.

Učionica lady Linette bila je posljednja prije sljedećega balona. Ondje je bio još jedan balkon, tik uza nj, u zabranjenom dijelu broda. Do tog je balkona vodila malena stazica.

Raskošno je uređen, pomislila je Sophronia, *stoga je vjerojatno riječ o privatnim odajama lady Linette*. Nije još promozgala kako se spušta i penje do gornjih i donjih paluba, no od izrezbarene ograde upravo te privatne palube do nižih su se razina protezale primamljive uzane ljestve.

Sophronia se nećkala. Nije uočila tračnice i pretpostavila je da lady Linette nije ranoranilac. Stvar je bila rizična. Nije se već prvoga dana htjela uvaliti u nevolje. A opet, tu su bile i te ljestve.

Sophronia je prešla u zabranjeni dio, na prstima se uz vanjski rub ograde primaknula ljestvama i krenula se spuštati.

Ljestve su bile privezane za unutarnji dio sljedeće razine. Sophroniji je palo na pamet da ondje siđe, no strojarnica je *morala* biti na samome dnu broda. Vidjela je kako para dopire odozdo. A gdje ima pare, ima i kotla. A gdje ima kotla, mora biti i ugljena. Paroslin je sigurno već ogladnio. I zato se nastavila spuštati. Na najnižoj razini nije bilo paluba, samo okruglih prozorčića uz koje je mogla prisloniti nos. Staklo je bilo previše prljavo da se kroza nj vidi, i to ne zbog nečega iz vanjskog svijeta, već zbog nečega iznutra.

Ljestve su završavale kod vratašaca na boku broda. Nakon kratkog promišljanja Sophronia je okrenula kvaku i uskočila unutra. *Kotlovnica!*

Školska je kotlovnica bila glasna, užarena i začađena kao učionica profesorice Lefoux nakon eksplozije lažnog prototipa.

Sophronijin ulazak nije izazvao gotovo nikakvu reakciju. Sigurno su ga zamijetili jer je u mračnu, zagušljivu unutrašnjost propustila zraku svjetlosti te dašak svježega zraka, no oko nje vladao je kontrolirani kaos, a rijetko se tko potrudio obratiti pozornost na njezinu prisutnost.

Bilo je ondje nekoliko krupnih muškaraca, koji su najvjerojatnije bili vatrogasci ili strojari, te dvadesetak ili više iznimno prljavih dječaka zaprašeni crnom čađom, koji su uokolo jurili s gorivom i preko

ljestava žurno prenosili naramke kutija i ugljena na gornje razine. Nekolicina je skinula kape dok su prolazili pokraj Sophronije, no nijedan si nije dao truda stati i pozdraviti je kao što priliči.

Ona je samo stajala, upijajući tu ludnicu i goleme kotlove, i pitala se zašto ovdje ne rade strojarije. *Možda je rad previše složen? Ili previše važan da se povjeri strojevima?* Rad je očito bio vrlo zahtjevan i naporan, no jedanput ili dvaput s jedne je strane prostorije, gdje je skupina dječaka s mukom lopatala ugljen u glomazni kotao, grunuo smijeh.

Sophronia je oprezno krenula prema njima, saginjući se da pokupi komadiće ugljena koje je pospremila u džep pregače.

„Što taj pokreće?“ upitala je kad je stigla do dječaka.

„Propeler“, stigao je odgovor, a zatim: „Ehej! Što to gornjica njuška kod nas na jugu?“

„Samo me zanima“, uzvratila je Sophronia. „Nastava je tek popodne pa sam htjela malo istražiti.“

„Ček' malo, ti si stvarno učenica?“

„Kak' ne, šta tak' ne izgleda?“

„Ma kak', haljina joj nije ni upol' finćukasta.“

„O, baš vam hvala“, rekla je Sophronia, hineći povrijeđenost.

„Osim tog, učenice ne smiju na jug.“

„Pa dopustite da se predstavim. Ja sam Sophronia. A vi ste?“ Pretpostavila je da sigurno nije nepristojno da se sama predstavi s obzirom na to da je u društvu fizičkih radnika te da su, sudeći prema govoru, i radnički odgojeni.

„Mi smo brodski čađavci, gospica.“

Netko je odostraga doviknuo „Pazi noge!“, a dječaci su se raspršili poput nadraženih jarebica. Sophronia je krenula za njima. Nepoznati je čađavac jurio prema njima jašući na hrpi ugljena na nekakvoj napravi nalik na tačke. Tačke su se klatile ravno prema ždrijelu kotla. Dječak se ponosno držao na vrhu i uzbuđeno klicao. Ostali su mu zviždali.

Sophronia je glasno uzdahnula, uvjerenjena da će se zabiti točno u nemoguće vreli kotao te da će i dječak i ugljen završiti unutra. U posljednjoj je minuti čađavac preko glave odskočio i pustio kolica da odjure naprijed, nagnu se u ždrijelo, izbace sav ugljen i poskoče natrag.

„Dovraga! Upalilo je!" Dječak je poskočio od uzbuđenja. Ostali su se vratili i okupili se oko njega, a tad se vidjelo da je viši od većine.

„Duplo ti dulje treba da ga napuniš do kraja. Mi i dalje ložimo više po satu", komentirao je jedan.

„Da", rekao je visoki, „al' šta nije ovo *izum*?"

„Kako je tako poskočio natrag?" upitala je Sophronia pridruživši se družini kao da je oduvijek ondje.

Dječak se okrenuo prema njoj. Osim što je bio viši od ostalih, kao da je bio i više uprljan čađom. Oči su mu na tamnome licu sjajile od bjeline. Njezino je pitanje izazvalo bljesak podjednako jarko bijelih zuba. „A, da, mehanizam odskoka opruge bez spona od kaučuka. Vieve je cijeli tjedan radio na tome. Čekaj malo... Al sad da ju curama da budu čađavci?"

„Ona je gornjica."

„Došla istražiti."

„Našla nas."

„O, ne ide vam baš istraživanje, a?" Visoki je zviždukom popratio vlastitu pošalicu.

„Ma molit ću lijepo!" Sophronia se blago uvrijedila.

„Bez uvrede, gospica. Mi čađavci nismo baš hoh gosponi."

„No ta je vaša naprava baš sjajna. A vaš doskok da i ne spominjem. Ja sam inače Sophronia." Sophronia je odlučila vježbati treptanje. Visokoga se, čini se, trepavice nisu dojmile. „Zdravo, gospica, ja sam Phineas B. Crow."

Sophronia mu se naklonila i po prvi put otkako je pristignula u Akademiju *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame nitko se nije osvrnuo na manjkavosti njezina naklona.

„Al svi me zovu Sapun", dodao je Phineas B. Crow. „Jer meni najviše treba."

Sophronia ga je nastavila napadati treptanjem.

"Jel vam ušlo čađe u oči, gospica?"

To umijeće očito još nisam svladala. „Ne, samo vježbam."

„Što, gospica?"

„Ma ništa."

„Jel to kaučuk šta ste svezali oko nogica?" Sapunov je glas bio natopljen pohlepom.

„Je. Skinula sam ga s kuhinjskog lifta. Ali ne mogu vam ga dati; meni treba.“

„Što će gornjici cipele s kaučukom?“

„Za penjanje, naravno.“

„Tak' ste tu došli? Nikad nisam čuo da se cura pentra.“

Sophronia je slegnula ramenima zadovoljna komplimentom. *Sapun*, pomislila je, *ima*

baš ugodan osmijeh.

Iza njih je netko dreknuo. Jedan od krupnih muškaraca — *vjerojatno nadzornik* -jurio je prema njima.

„Dovraga“, rekao je *Sapun*. „Mazač. Bjež'te!“

Dječaci su se razbježali u svim smjerovima. *Sapun* je povukao *Sophroniju* sa sobom i zajedno su se šćućurili iza goleme hrpe ugljena.

„Brzo će nas tu provalit'.“

„I to cijeli dan radite - lopatate ugljen?“

„Nije to loš život. Prije sam radio u Southamptonu u luci“, odgovorio je *Sapun* uz onaj svoj osmijeh. „Još uvijek ne jedem ribu.“

Sophronia je rekla: „Znate, *stvarno* mi je drago što smo se upoznali, gospodine *Sapune*. Imam jednog neočekivanog strojostvora pa mi se čini da ću redovito morati ovamo u pohod.“

„Po ugljen, jel?“

„Nego što. Jadni *Paroslin*, sigurno sad već skapava od gladi.“

„Mislio sam da su strojostvori zabranjeni.“

„Pa rekla sam da je neočekivan, zar ne?“

Sapun je prasnuo u gromoglasan smijeh koji bi privukao pozornost čak i uz buku kotlovnice. „Niste za bacit' iako ste cura, gospica *Sophronia*. I lijepi ste.“

Sophronia je frknula. „Tek smo se upoznali, gospodine *Sapune*. Nema potrebe za lažima.“

„Ohoho“, začuo se gromak glas, „tko nam je to tu?“

Sapun je umah ustao i izravnao se kao svijeća. *Sophronia* se uspravila pokraj njega.

„Samo odmaram, gospon.“

„*Sapun*, ti *nikad ne* odmaraš. Tko ti je to?“

Sophronia je koraknula naprijed. „Moj naklon, gospodine. *Sophronia Angelina Temminnick.*“

„Gornjica? Tu dole? Dajte brzo bježite prije neg' vas vidi niži šesti pomoćni strojar. Praviti ću se da vas nije bilo, a?"

„Puno vam hvala, gospodine", rekla je Sophronia uz naklon.

Sapun ju je otpratio do vratašca. „Nije stari Smalls loš."

„Bilo mi je zadovoljstvo, gospodine Sapune."

Zatreptao je. „Pravi gušt, gospica. Valjda ćemo se opet vidjet'."

„Možda." Sophronia se sama ispratila.

Prije nego što je uspjela zatvoriti vratašca, promolila se Sapunova tamna glava. „E, gospica, promijenite pregaču. Nećete valjda da neko zna da ste bili na jugu."

Sophronia je spustila pogled na svoju prednjicu. Nekoć snježno bijela pregača bila je posve umrljana. „Vjerojatno ste u pravu."

Na jarkome svjetlu jutarnjega sunca Sophronia je na svojem novom prijatelju zamijetila nešto novo. Nije bio samo prljav - bio je sasvim crn. Sophronia je, dakako, čula da postoje ljudi neobične boje kože, no dosad ih je samo vidjela na slikama u tatinim knjigama. Nijednog još nije upoznala. *Ali Sapun je poput normalnog dječaka!*

Nije bila sigurna je li pristojno to spomenuti, no nije si mogla pomoći. „O, pa vi ste se rodili čađavi!"

„Jesam, gospica. Ja sam stvorenje iz najcrnje Afrike. *Buuu, buuu.*" Krivudao je glavom i pravio se da je duh.

Sophronia je čitala o Africi. U tu je temu bila potpuno upućena. „Ajme, došli ste iz Afrike?"

„Ne, gospica. Iz Tooting Beča u južnom Londonu." I na to se vratio bučnoj, zagušljivoj tami kotlovnice.

Sophronia se od balkona do paluba uspjela sigurno probiti do svojih odaja, a kroz hodnik je samo kratko protrčala. Kad se vratila, nitko nije bio budan osim Paroslina.

Potpuno se raspametio kad je pred njega stavila komadić ugljena i pliticu s vodom. Radosno je grickao i srkao, pišteći uz oblačiće zadovoljne pare. Sophronia je promijenila pregaču i provjerila stanje lica i ruku. Sluškinje su, srećom, već donijele vodu za pranje, a s obzirom na to da su strojevi, nisu zamijetile da je krevet prazan. Nakon podosta ribanja uklonila je većinu kotlovnčkih mrlja.

Sljedećih je pola sata, sve dok se Dimity konačno nije probudila, vježbala treptanje na malenom ručnom zrcalu.

„Nikad nećeš pogoditi što sam napravila!" rekla je Sophronia dok je njezina prijateljica smušeno treptala i istezala se.

„Ne, vjerojatno neću. Smijem li se, molim te, najprije probuditi?"

„Naravno." I na to je zastala. Nije imala pojma kako da se riješi prljave vode od pranja. Kod kuće bi je samo pljusnula kroz prozor, no njihova soba nije imala prozora. Ispričala se, odnijela lavor u nuznik i vratila ga Dimity.

Dimity ga je napunila svježom vodom iz vrča i rekla: „1?"

„Posjetila sam zemlju čađe i vatre."

„Sophronia, stvarno. Zar me u rano jutro misliš mučiti zagonetkama? Ako je tako, moram te upozoriti da to smatram povodom za povlačenjem bilo kakvih ponuda za prijateljstvo."

„Skoro će podne. Budna sam već *sto godina!*"

„Možda ti ta navika prisjedne." A onda je Dimity sve povezala. Lice joj je s glasnim uzdahom izronilo iz lavora. „Sophronia! Zar si bila u kotlovnici?"

„Jesam!" Sophronia se ležerno nalaktila.

„To se *ne smije!*"

„To sam shvatila."

„Ali svi su dijelovi motora dolje *ogoljeni*. Nije primjereno da djevojka vidi kako točno stvari funkcioniraju."

„Dolje je sve puno mladića."

Dimity je zastala, zamislivši se nad tom vrijednom informacijom. „Da, ali krive *vrste* dječaka, nije li tako? Stvarno ne bih da sam na tvojemu mjestu. To bi bilo pogubno za ugled. A opet, pretpostavljam da u ovoj školi i nema *doličnih* mladića."

„Osim ako ne brojiš profesora Braithwopea."

„Nikako. E, kapetana Nialla bih već brojila."

Začulo se kucanje na vratima. Sidheag je progurala glavu. „Doručak je za deset minuta." Visoka je djevojka izgledala gotovo jednako kao i prethodnoga dana - u šlampavoj haljini i s kosom svezanom u jednostavnu pletenicu. Lijeno se izvalila na dovratka.

Sophronia se pitala kako će se snaći na satovima držanja.

„Nećemo ga imati još barem nekoliko dana", rekla je lady Kingair.

„Koga nećemo imati?"

„Pa kapetana Nialla."

„Za što ga nećemo imati?"

„Za nastavu, ludice. Zar misliš da ga ovdje drže samo da im pomaže na tlu?" I na to je visoka djevojka odlutala dalje.

Sophronia i Dimity uplašeno su se pogledale.

„Što bismo mi djevojke mogle naučiti od vukodlaka?" zapitala se Sophronia.

„Kako zadržati šešir na glavi u svim okolnostima?" nagađala je Dimity.

* * *

„Moramo skočiti do pošte", odlučno je izjavila Sophronia nakon što su završile s doručkom.

„Zar moramo?" Dimity je bila zbunjena.

„Sjećaš se moje zaprljane rukavice?" Iz torbice je izvukla taj neugodni predmet.

„A, da, htjele smo je mojem problematičnom bratu poslati na analizu. Samo da te upozorim, teško da će od toga išta biti. Moj je brat jako zaboravljiv. Rastreseni akademik u nastajanju."

Sophronia se nakratko nećkala, a zatim prišla jednoj starijoj djevojci. „Oprostite, možete li nas uputiti prema poštanskoj službi?"

Djevojka ju je pogledala preko nosa. „Te poslove obavlja prvi časnik."

„A gdje ga mogu naći?"

„U sobi prvog časnika, naravno", rekla je i okrenula se. *Očito smo dobile otpust.* „Dimity, znaš li gdje bi mogla biti soba prvog časnika?"

Dimity je naherila glavu. „Pa na pravom brodu obično se nalazi na višim palubama, u sredini broda, znaš, da vide ove što se ukrcajavu i takve stvari."

„Ali mi smo se ukrcale s donje strane."

„Istina."

Sophronia se namrštila. Prvi časnik vjerojatno rukovodi svim strojarijama za održavanje i popravke te cijelim ljudskim domaćinstvom. „Moramo pronaći centralu."

„Pratimo tračnice?" predložila je Dimity, uperivši prst u tračnicu koja se granala u mnoštvo drugih na ulazu u salu za objedovanje kako bi razne mehaničke sluškinje i sluge mogle posluživati stolove.

Odaje za služinčad u svakoj su kući neobičan istraživački teren, prepun napuštenih strojeva i slomljenih tračnica, da ne spominjemo osobnih predmeta ljudske posluge. Kako ne bi zakasnile na nastavu,

Sophronia i Dimity hitro su se probijale kroz glavne hodnike, slijedeći glavnu tračnicu nakon što se odvojila i skrenula u prostore koji su očito bili namijenjeni služinčadi.

„Ajoj, gle“, rekla je Dimity i uprla prstom.

Opazile su kako u hodničiću ispred njih za ugao skreće nakićena krinolina kakvu nijedna ljudska, a pogotovo mehanička sluškinja ne bi odjenula. Ta im je haljina objema bila poznata jer su je za doručkom mnoga usta hvalila.

„Monique“, kroza zube je protisnula Sophronia. „Kladim se da i ona želi poslati poruku s broda.“

Dimity je mudro kimnula. „Možda da svojoj vezi dojavim gdje je prototip?“

„Ili da je upozori o kašnjenju. Da sam na njezinu mjestu, čekala bih dok ne budem slobodna i sama ga isporučim. Previše ga ljudi želi. Bilo kakvu poruku, čak i onu šifriranu, netko bi lako mogao presresti.“

Povukle su se i stariju kolegicu pratile na diskretnoj udaljenosti.

Vireći iza ugla sljedećeg hodnika, uočile su kako prolazi kroz velika bijela vrata i čvrsto ih zatvara za sobom. Okrznuvši se pogledom, Sophronia i Dimity potrčale su prema vratima. Na njima je pisalo

URED PRVOG ČASNIKA, PRIMANJE I SLANJE POŠILJAKA,
RJEŠAVANJE NEPOSLUHA STROJARIJA, BEZ BUDALAŠTINA.

Sophronia je otškrinula vrata i djevojke su naslonile uši na procjep.

„Ali sigurno ćemo prije toga prolaziti blizu Bunsona!“ čule su kako Monique cvili.

„Nećemo, gospođice, barem još tri tjedna.“

„Ali moram mamici poslati poruku. Jako je važno. Ta sad je sezona naručivanja rukavica!“

„Razumijem, gospođice, ali odlebdjeli smo daleko, ništa se tu ne može.“

„Zar ne bi kapetan Niall...?“

„Kapetan Niall nije vaš osobni potrčko, mlada damo.“

Monique se prebacila na laskaviji ton. „Pa, bih li ga mogla ostaviti kod vas da ga pošaljete čim uzmognete?“

„Ne mogu vam ništa obećati, gospođice.“

Sophronia je odgurnula Dimity s vrata i odvukla je niz hodnik. Činilo se da će razgovor ubrzo završiti. Zašle su za ugao upravo u trenutku

kad su začule kako se vrata otvaraju i vireći promatrale kako Monique brzo i nimalo damski grabi u smjeru iz kojega su stige. U jednoj je ruci stiskala pismo, očito se odlučivši da poslanicu neće povjeriti upitnim rukama prvoga časnika.

„Sigurno pisma mora prijaviti nekome od njezinih profesora“, rekla je Dimity.

„Ili mu netko od njih plaća“, rekla je Sophronia.

„Mito? Gnjusno.“

„Ali korisno.“

„Hoćemo li pokušati poslati rukavicu?“

Sophronia je razmatrala opasnosti i posljedice.

„Mislim da radije ne. Pokušat ćemo ponovno kasnije. Kasnimo na sat.“

8.LEKCIJA

NASTAVNE METODE VUKODLAKA

Raspored se nastavio prema kaotičnome tempu i nakon onoga prvog dana. Sophronia je polako prihvatila neakademska narav Akademije *mademoiselle* Geraldine. Nastava je bila uglavnom nenastavna, profesori većinom neprofesorski, a dnevni im je raspored više nalikovao na plandovanje londonskog kicoša nego na suvisao obrazovni sustav.

Djevojke bi jutro - koje je zapravo bilo rano poslijepodne — počinjale laganim obrokom, ničime preteškim, jer je tako inzistirala *mademoiselle* Geraldine. „Doručak“, rekla je dok su joj se grudi nadimale, „*nikad* ne smije biti raskošan.“ Stoga bi na izbor imale čaj, kruh sa slatkim maslacem, kašu, šunku i gljive na žaru, pitu od zečetine, frikando od jaja, majonezu od škampa i začinjenu govedinu. „Dobro, dame“, upozorila bi svakoga jutra ravnateljica s čela stola, „znam da nam je ponuda oskudna, no jutarnje namirnice moraju biti lagane, hranjive i lako probavljive. Pazite na liniju. *Pazite!*“

Sophronia je, ne znajući kako se na to pazi, jela zalogajčić po zalogajčić te između njih pogledavala prema svojim prsima, a birala je samo ono što bi jela kod kuće - malo kaše s melasom. Svi su jeli zajedno, no podijeljeni po stolovima prema dobi i sklonostima. Sala za objedovanje bila je popunjena do posljednjeg mjesta s četrdesetak i nešto učenica te raznim profesorima. Pomoćno i privatno osoblje objedovalo je, naravno, prije njih, a čađavci i drugi fizički radnici jeli su na dnu broda.

Nakon doručka sve bi djevojke ustale i pobožnom svečanošću tri puta ponovite školski moto — *ut acerbus terminus*.

„Što to znači?“ zanimalo je Sophroniju.

„*Do gorkoga kraja, imbecilu*“, rekla je Monique de Pelouse.

Nakon doručka podijelile bi se prema stupnju vještina i polako krenule na prve sate. Tri dana u tjednu početnice i neke starije djevojke slušale su matematiku i vođenje domaćinstva kod sestre Mathilde. Učile su pomoću popisa i organizacije, a ne računajući na pločicama. Čini se da ispita nije bilo, no Sophronia se zainteresirala za učenje kroz zagonetke sestre Mathilde. Algebra je bila mnogo

zanimljivija kad je trebalo razdijeliti ovčja rebarca tako da se otruje samo polovica uzvanika na večeri, a potom i odrediti relativnu prednost kupnje skupljeg ali učinkovitijeg protuotrova pred pripremkom kućne izrade. Sophroniju je malčice uznemiravao sam kontekst, no sablasnoj naravi izračuna nije se mogla oduprijeti.

Druga su dva dana u prvome bloku slušale tjelesnu kulturu kod lady Linette. Na njezinu se satu, na Sophronijino iznenađenje, bavilo penjanjem, trčanjem, a čak i laganim kotrljanjem - u podsuknjama. Bilo je tu i badmintonu, tenisa, kroketa, dodavanja salonke i treptrepa. Sophronia je bila u prednosti zbog braće. *Tko bi ikad pomislio da će mi oni biti prednost?* A to ju je, što je Monique s gađenjem istaknula, pretvorilo u pravu sportašicu.

„Bože, Sophronia, baš si ruralna“, rekla je.

„Pa, da, odrasla sam na selu.“ *Barem nemam konjske zube kao ti!*

„Još malo pa ćeš vikati *Điha!* sa škripave palube.“

„Eh, nemoj tako. To samo onda kad te treba potjerati u kas, najdraža Monique.“ Sophronia se lukavo nasmiješila od uha do uha, a Monique ju je ošinula pogledom.

Lady Linette izvela je sako na sagu i doskočila pred njih, a Monique i Sophronia istog su trena začepile usta i pozornost obratile na nju. Dok ih je vodila kroz korake, bilo joj je gotovo neugodno. „Dobro, dame, zapamtite, ovime se služite samo ako je nužno, i morate strašno paziti da ne pokvarite frizuru. Tjelesni biste napor uglavnom trebale prepustiti spremnom ili nespremnom pomagaču. O tehnikama podmićivanja i ucjene govorit ćemo kasnije. S druge strane, stvari možete urediti tako da mišićna aktivnost uopće ne bude potrebna. Međutim, dama uvijek mora biti spremna. A kad smo kod toga, pokažite mi svoje rupčiče!“

Djevojke su se ostavile trenutačnog posla, a riječ je bila o pripremi - u različitim stupnjevima uznemirenosti ili, u Sophronijinu slučaju, uživanja - za samostalni sako, te krenule tapkajući tragati za rupčičima.

„Što sam vam jučer rekla? Dama *uvijek* kod sebe ima rupčič. Rupčič je beskrajno koristan. Ne samo kao sredstvo komunikacije, već se može upotrijebiti u svrhu obmane, natopiti raznim parfemima i škodljivim plinovima radi zbunjivanja, možete ga iskoristiti da gospodinu obrišete čelo ili zavidate ranu, a njime, naravno, možete i

potaphati oči ili nos ako je i dalje čist. *Potaphati*, pazite! Nikad nemojte puhati. Ne govorim vam ovo radi vlastite zabave, dame. Dobro, knjige na glavu dok obavljam pregled."

Djevojke su iz različitih džepova izvukle rupčice i ispružile ih te istovremeno na glavu postavile knjige radi ravnoteže i lijepog držanja.

Lady Linette i njezine živahne kovrče marširale su između djevojaka i pomno pregledavale pružene rupčice.

„Jako dobro, Monique. Savršeno kao i uvijek. Sidheag, sljedeći put uzmite manji rupčić. Dama nosi vezeni muslin, a ne - što je to, za Boga miloga? Oparak tvida? Ma stvarno, djevojko! Dimity, pazite na ravnotežu, a crveni? Draga, nikako crveni. Niste još spremni za crveni. Crvena je boja tek za naprednu uporabu rupčića. Preshea, kakve su to mrlje? Jeste li opet eksperimentirali s otrovima? Sljedeći put uzmite lošiji rupčić. Agatha!"

Jadna je Agatha čekajući izgubila ravnotežu pa su joj se knjige s glave stropoštale na tlo. Skljokala se na Sophroniju; obje su djevojke pale na stražnjicu.

Sophronia se hihotala.

Agatha se uplašila i skamenila od srama.

Lady Linette zapucnula je jezikom. „Dame. Dame!"

I tako su se satovi nizali, a Monique je dobivala najviše pohvale, čak bi je sa sata pustili ranije zbog dobrog vladanja. Bilo je jako iritantno.

Jednom tjedno nakon doručka slušale bi obmanu kod *mademoiselle* Geraldine; ravnateljica je *mislila* da je riječ o „satu upoznavanja", a djevojke su znale da je u pitanju zapravo umjetnost razgovora u kojima se zapravo ne kaže ništa.

Poslijepodne bi uslijedio čaj i salonski razgovori. Nakon čaja vježbale su razne društvene igre i kartale u sali za objedovanje, a profesori bi im se pridružili ili kružili oko njih analizirajući im poteze. Sophronia je brzo spoznala da je Sidheag osobito vješta u kartanju te da Agatha nema blagog pojma. Preshea je napamet znala sve vrste serija te kakvim pićima treba opiti gospodu, a Monique je bila grozna partnerica u vistu.

Nakon toga slušale su povijest salonskih razgovora kod nekoga od profesora, a sat se većinom sastojao od čitanja u knjižnici.

Potom bi došlo vrijeme ručka, a nakon njega naizgled beskonačan ciklus plesa, crtanja, glazbe, odijevanja i modernih jezika s lady Linette, sestrom Mathilde - koju su svi ubrzo zvali sestrom Mattie — a nakon sumraka s profesorom Braithwopeom. Satovi su bili protkani umijećem ubijanja, diverzijom i suvremenim oružjem.

Večeralo su točno u deset sati. Nakon toga dobile bi nešto slobodnog vremena, a Sophronia je, s obzirom na dodatne zadatke i učenje napamet tijekom dana, zaključila da slobodno vrijeme uopće ne postoji. Još pokoji sat i plinske bi se svjetiljke ugasio u dva.

Sophronia je shvatila da unatoč krajnjoj iscrpljenosti uma i tijela jako uživa. Obožavala je satove špijunaže i obmane - *koliko mogućnosti!*- a samo ju je trunku zabrinjavao analitički pristup ubojstvu. Ova joj je vrsta škole za dame bila simpatičnija nego što je zamišljala, iako joj nije baš bilo jasno zašto je ondje. Palo joj je na pamet da su sve škole za dame ovakve — na kraju krajeva, Preshea je o trovanju govorila kao da je svakodnevna pojava - no tu je pomisao odbacila. Nije još sve naučila o pravoj umjetnosti damskoga ponašanja, no bila je dovoljno pametna da shvati da njezine sestre vjerojarno ne bi imale visoko mišljenje o školama za dame da su baš sve ovako prevratne.

Nakon dva tjedna nastave Sophronia je skupila hrabrosti da lady Linette upita o svojem neobičnom obrazovanju. Strpljivo je čekala da završi predavanje sestre Mattie o kiselome mlijeku - za izbjeljivanje čipke i zaštitu želuca - kako bi profesoricu uhvatila nasamo. Lady Linette upravo je završila sat sa starijim učenicama o nekoj tajnovitoj francuskoj tehnici pisanja pisama zbog koje su se čak i najstarije zacrvenjele i hihoćući se izašle iz učionice.

„Lady Linette, imate li malo vremena?”

„O, gospođice Temminnick. Dakako. Kako vam mogu pomoći?”

„Smijem li biti toliko drska da vam postavim izravno pitanje?”

„Pa to ne bi bilo u skladu s vašim dosadašnjim obrazovanjem. Nismo se još pozabavili manipulacijom razgovora putem provokativne diplomacije. Međutim, mogla bih ovaj put dopustiti neočekivani upit.”

Sophronia je duboko uzdahnula. „Kakvo se točno znanje od mene ovdje očekuje?”

Lady Linette vrtjela je jednu plavu kovrču oko prsta. „Prikupljanje informacija i preuzimanje predmeta, naravno. No većinom se od vas očekuje da naučite biti ubojita dama.”

„Kako to mislite ubojita?”

„Ubojita gdje god i prema kome god to bude potrebno, draga moja.”

Sophronia je zavrtjela stopalima. Kad se čelo lady Linette namreškalo zbog njezina cupkanja, Sophronia se umirila i rekla: „E, da, vidite, svjesna sam kolika je čast što ste me primili iako nemam odgovarajuću obiteljsku pozadinu kao druge djevojke, no... ”

„Nastavite.”

„Nisam sigurna da to *mogu!*”

„Što to, dušo?”

„Hladnokrvno nekoga ubiti.”

Azurnoplave oči lady Linette namreškale su se. „E, da, ali kako znate dok ne probate?”

„A valjda ne znam.”

„Osim toga, dušo, ne morate to učiniti licem u lice; uvijek imate otrov. Usto, većina naših diplomantica nikome nikad ne naudi. Sve ovisi o situaciji u kojoj ćete se naći nakon što završite našu školu. Uvijek je tako. One koje se udaju krenu drugačijim putem nego neudane dame.”

„Ako smijem pitati, lady Linette, kako ste odlučili uzeti baš mene?”

„To je, draga moja, dio vaše obuke. Ako do te istine sami dođete, to će značiti da ste dosegнули vrlo visoku razinu razumijevanja.” Lady Linette pogled je okrenula na drugu stranu.

Sophronia je htjela spomenuti prototip, no bilo joj je jasno da je razgovor završen. Hitro se naklonila. „Hvala, lady Linette.”

Lady Linette se lecnula. „Gospođice Temminnick, dogovorite se s profesorom Braithwopeom za dopunsku nastavu. Stvarno moramo popraviti taj naklon, dušo.”

„Ali moram vježbati napredno treptanje, imam i matematički zadatak s narudžbom strihnina i janjećom večerom za malo novca, moram pročitati tri poglavlja o dvorskim manirama i moram napamet naučiti kadrilu!”

„Draga moja, nitko nije rekao da šarm i špijunaža idu kao od šale.”

Na kraju trećeg tjedna, sve su se djevojke iz škole nakon večere okupile na jednoj od nižih paluba umjesto odlaska na večernje sate. Zrak je bio prožet napetim iščekivanjem, a golemi je zračni brod polako počeo tonuti prema mirnome močvarnom zelenilu. Na kraju se spustio toliko nisko da je umalo dodirnuo pustopoljinu. *Mislila sam da ne smije pristati*, pomislila je Sophronia. Pazila je da prikrije svoju bojazan. Nakon onoga kratkog posjeta kotlovnici nije bila sigurna može li škola uopće pristati.

Djevojke su se sjatile u skladište, gdje ih je čekala staklena platforma. Međutim, nije bila pripremljena za uporabu. Pokazavši iz nekog posramljenog obzira svoju vampirsku snagu, profesor Braithvope odgurnao je ogromnu platformu u stranu i razotkrio golemu rupu u dnu broda.

Starije djevojke krenule su prve, a potom su i ostale sjele na rub rupe, spustivši noge, a zatim skočile na travu ispod njih. Većina je doskočila uz ljupki spust u koljenu, poput duboka naklona. Jedna ili dvije poskočile su naprijed i dočekale se na noge kako im je pokazala lady Linette. „Pamtim taj trik iz vremena na pozornici“, rekla je.

Sophronia, Monique i Sidheag skočile su bez problema, no druge početnice nisu ni izbliza bile spremne za dokazivanje. I Agathu i Dimity trebalo je pogurnuti.

Sophronia je budnim okom pratila Monique da slučajno nema prototip kod sebe i da ga ne planira tutnuti iza kakve stijene ili grma. Ovo im je, na kraju krajeva, bio prvi kontakt s tlom u posljednjih nekoliko tjedana. No Monique je i dalje bila uzorna učenica, u svom stilu, okružila se skupinom starijih pomodarki i nije bila nimalo lukavija nego što se inače očekuje u akademiji *mademoiselle* Geraldine.

Čekao ih je kapetan Niall. Oko njega se umah skupilo hihotavo djevojačko mnoštvo. *Četrdesetak*, procijenila je Sophronia.

Podignuo je ruke i dobrohotno se smiješio.

Njegov je vragolasti osmijeh popratilo nekoliko ženskih uzdaha. Vukodlak je ponovno nosio svezani cilindar i glomazan kožnati kaput koji se klatio na močvarnom vjetru. Kao i prošli put, stopala su mu bila gola, a unatoč tome što mu je kaput bio do kraja zakopčan, vidjelo se da ispod njega ne nosi ni ovratnik ni kravatu.

Sophronia je naslutila da je većinu uzdaha i dobar dio hihota izazvala spoznaja da je ispod toga kaputa posve nag.

„Dame, dame, sjednite, molim. Debitanticama među vama reći ću samo da sve prisustvujete istome satu zato što se naša nastava održava u neredovitim terminima. A danas ćemo učiti o noževima!“ Ovu posljednju riječ izgovorio je uz kićenu dramatičnost.

Mnoštvom je projurio val uzdaha i mrmljanja.

Kapetan je prišao niskom kamenom humku na koji je položio dugačku kožnatu futrolu. Odmotao ju je i pokazao im nekoliko noževa različitih oblika i materijala. Djevojke su ciknule od oduševljenog užasa.

Vratio se pred njih, držeći tri noža u jednoj ruci poput lepeze. „Ne volite noževe?“ Pravio se da se hladi oštricama i treptao dugim trepavicama.

Sophronia se zapitala je li možda malčice poremećen.

Dimity je rekla: „Gospodine, nisu li noževi namijenjeni gospodi?“

„E, sjajan početak. Zapravo nisu. Noževi jednoj kvalitetnoj dami mogu biti jako korisni. Za muškarce su mačevi; prelako zapnu u naborima haljine. Za dame vašega kova nož je znatno bolji. S obzirom na sadašnje modne trendove, žena sa stilom uvijek će na sebi moći sakriti nož. Sljedećih nekoliko mjeseci bavit ćemo se prikrivanjem te kako izvući nož da se ne naruši forma haljine. Dotaknut ćemo se veličine oštrice, primjene, materijala. Raspravljat ćemo o usporedbi srebra i drva te najboljim mjestima za probadanje vampira i vukodlaka. Naučit ćete nešto izravnih metoda borbe, subverzivnih napada te, naravno, bacanje. Pitanja?“

Sidheag je brzinom munje podignula ruku.

„Da, lady Kingair?“ Kapetan Niall nije izgledao iznenađeno iako je ovo bio prvi put da je Sophronia vidjela da ta visoka djevojka pokazuje ikakav interes za nastavu, bilo da je riječ o ženskom lukavstvu, tajnim porukama ili smrtonosnim činima.

„A što je s naoružanjem?“

„To nije moje područje.“

„Ah sigurno ste služili u vojsci“, pobunila se Sidheag.

Kapetan Niall iskoristio je to kao priliku da pouči. „Želi li netko objasniti zašto je lady Kingair iznijela ovu pretpostavku? Da, gospođice Pelouse.“

„Zato što su svi vukodlaci u Engleskoj obvezni služiti Njezinu Veličanstvu.“ Monique je navukla glupav osmijeh.

Sophonria je ispod glasa došapnula Dimity: „Vidi je kako je pametna. A to što se zove *kapetan* Niall nema nikakve veze?“

Dimity je suspregnula hihot.

Kapetan Niall pogledao je Sophroniju.

A, da, nadnaravno biće. Sigurno me čuo. Sophronia je osjetila kako se crveni.

Vukodlak je nastavio: „Molim vas da se razdvojite i nađete si neki lijepi kolac koji će vam poslužiti za probne borbe. Deset minuta, dame, a onda ćemo se ponovno sastati ondje dolje.“

Preduhitivši promjenu lokacije, zračni se brod izdignuo nad ravnicom i lebdio nekoliko katova iznad zemlje. Staklena se platforma spustila i pretvorila u golemu plinsku svjetiljku. Ustreptali žuti plin u platformi osvijetlio je pustopoljinu pa se nastava održavala u raskošnom okruženju, poput bala pod veličanstvenim lusterom.

Djevojke su se razdvojile.

Sophonria i Dimity slijedile su Sidheag i pošle prema obližnjem grmlju. Bilo je besmisleno napipavati po pustopoljini i tražiti kolce po mraku. Iz grma su otrgnule odabrane grane. Izbor im je posve odgovarao naravi. Sidheag je tražila finu kolčinu. Dimity je odlomila granu koju je smatrala oku najugodnijom i komentirala estetske kvalitete grma. Sophronia je odabrala onu koja joj je najbolje legla u dlan, no nije bila velika poput tuđih. Dosad su svi satovi u školi nosili barem neku dozu lukavstva, a ako je kapetan već tražio da kolce sakriju na sebi, nije htjela, pa, dobiti kolac. Zdvajala je nad tom odlukom. *Sophonria*, na kraju je sama sebi odlučno rekla, *nemoj previše razmišljati*.

Okupile su se i stale u red. Bilo je zapanjujuće vidjeti kako se cijela škola postrojila. Sophronia i ostale mlade djevojke odjevene u pumperice i nadsuknje stajale su najednom kraju, a starije djevojke, podignute kose i punih krinolina, na drugome. Naravno, sve osim Monique, koja je među početnicama stršala poput ljutog strašila. Sophronia je izbrojila ukupno četrdeset pet učenica.

Kapetan Niall hodao je niz red i pregledavao kolce.

Kad je došao do Dimity, uzeo joj je kolac. „Zanimljiv odabir.“

„Sviđa mi se oblik i zaglađenost“, rekla je Dimity.

„Nije neki razlog za odabir noža, ali čuo sam i gore. Vještinu ćemo obraditi sljedeći tjedan. Odabir noža nalik je na odabir dobrih rukavica - izgled je važan, no za uporabu i trajnost važni su kroj i izrada.

Dimity je kimnula, a on joj je vratio kolac.

Okrenuo se prema Sophroniji. „Zašto tako malen?”

„Mislila sam da ćete nas tražiti da ga skrijemo.”

„Zanimljivo razmišljanje.” Bez ikakva drugog komentara krenuo je dalje.

Sophroniji se oteo zadrhtali uzdah. Objasnila si je da je to zbog toga što se još nije naviknula na činjenicu daje kapetan Niall vukodlak. Vampirski narav profesora Braithwopea sad je bila svakodnevna pojava, no kapetan Niall još uvijek joj je bio divlji i tajnovit. *I čudno miriše*. No Sophronia ga se zapravo htjela dojmiti jer su svi drugi bili tako očarani njime.

Uzeo je Sidheagin kolac, podignuo obrvu. „Volite velike kolce, je li, lady Kingair?”

Sidheag je slegnula ramenima poput dječaka, no Sophronia je znala da visoka djevojka prikriva osmijeh.

„Znate li se njime koristiti?” Kapetan Niall frknuo je nosom. Ne onako kako dame frkću kad ih netko uvrijedi kakvim komentarom, već poput psa koji njuši zrak.

A onda je kolac zamahnuo prema Sidheag, na što se Sophronia lecnula, no Sidheag ga je uhvatila jednom rukom, kao da je očekivala takav nasilan potez.

Vukodlak je iz kaputa izvukao nož — kratke oštrice, posve drven, izrezbaren od mahagonija.

„Ajmeeee”, rekla je Dimity. „Kako je lijep!”

„Za vampire, naravno”, rekla je Monique želeći ostaviti dobar dojam, no kapetan Niall nije ju slušao.

Nasmijana Sidheag iskoračila je iz reda.

Djevojke su zbunjeno mrmljale.

Sidheag je prva nasrnula. Koristeći se kolcem kao pravim naoštrenim oružjem, zasjekla je prema vukodlaku. Međutim, nije to bio divljački zamah, kakvim su se Sophronia i njezina braća znala napadati lažnim mačevima.

Sophronia je sa zanimanjem pratila napad, dijelom radi učenja, a dijelom i zbog toga što je Sidheag u tom trenutku o sebi otkrila više nego tijekom višetjednog intimnog prijateljevanja. Uvježbao ju je netko tko se zna boriti.

„Sidheag se čak i kreće poput dječaka!" komentirala je Dimity.

„Da, ali baš je *dobra*, zar ne?" Sophronia je bila ugodno iznenađena. *Bolja od moje braće, to svakako!*

Presheju je zanimalo „Kakva to dama iz visokog društva stječe ovakvo obrazovanje”?

„Ona koja je samo po tituli dama." Monique je prekrížila ruke i digla nos.

Kapetan Niall se susprezao. *Sigurno se suspreže. Ta vukodlak je dvostruko brži čak i od najspretnijeg vojnika. Ako su legend istinite, bio je čak deset puta jači. Kako god bilo, Sidheag uopće nije loša. Neprestano se kreće s kolcem, stišće naprijed, traži rupu u protivnikovoj obrani.*

Nakon nekoliko minuta kapetan Niall zaustavio je improvizirani dvoboj.

„Jako zanimljivo, lady Kingair. Osjetim nešto" - pažljivo je zastao - „očeva utjecaja."

Sidheag je spustila glavu i vratila se u red. Sophronia, Dimity, Preshea i Agatha okrenule su se i zabuljile se u nju blago otvorenih usta.

„Očito se otkrilo tko je profesorova ljubimica", rekla je Monique. „No može li vukodlak uopće imati ljubimca?"

„E, sad, gospođice Pelouse, koliko znam umiljavanje profesorima prije je *vaša metoda*", uzvratila je Sidheag.

„Dobro, dame, zapravo je važno da se nikad ne dovedete u situaciju kakvu smo lady Kingair i ja upravo pokazali. Nikad se ne želite upustiti u sukob s protivnikom. Vaša je najveća prednost iznenađenje. Odlučite napasti prve i s namjerom te, oprostite na izrazu, budite oštre. Gospođice Pelouse, biste li nam htjeli pokazati?"

Monique je iskoračila iz reda visoko uzdignute glave, s neznatnim osmijehom na licu.

Kapetan joj je prišao.

Umjesto da navali na njega kao Sidheag, Monique se približila vukodlaku. Istaknula je kako je noć ugodna, a krajolik lijep. Zatreptala je tako da je i Sophroniji bilo jasno da je riječ o naprednom stupnju. *Nikad nisam mislila da će doći do toga da zavidim tuđem upravljanju trepavicama.*

Prateći njezinu igru, kapetan Niall se nagnuo, uzvratio flert, zagledao joj se u oči.

Monique mu je svom snagom zarila kolac u bočni dio vrata, iza i ispod uha. Kolac koji je nekako uspjela naoštriti.

Kolac se probio barem centimetar kroz vukodlakovu kožu.

Krv je liptala oko kolca.

Kapetan Niall se lecnuo i blago uzdahnuo od boli. „Ah. Da. Jako dobro, gospođice Pelouse.”

Sophronia je također uzdahнула, ustrašeno pokrivši usta dlanom. Jedan mali, netraumatizirani dio nje zapitao se zašto Monique tu sposobnost nije iskazala prilikom susreta sa zračnodrumskim razbojnicima? *Zar je htjela da je otmu?*

Neke su djevojke zacendrale od užasa.

Kapetan Niall podignuo je ruku i iščupao kolac iz vrata. Krv je šikljala, no ni bojom ni količinom nije bila onakva kakvu je Sophronia očekivala. Bila je tamna, gotovo crna, i sporo je istjecala. A onda se pred njezinim očima rana zatvorila i zacijelila.

Vukodlak je krvavi kolac vratio Monique, koja ga je primila uz maleni naklon.

Dimity se kao mrtva skljkokala ravno na lice.

Sophronia se nagnula nad prijateljicu i mahnula Sidheag da joj pomogne.

Visoka je djevojka čučnula, a pod okriljem mrmljanja Sophronia ju je upitala: „Što si mislila kad si ono rekla Monique?”

Sidheag ju je procjenjivački pogledala. „Govorka se da ima zagovornika među profesorima.”

„Nekoga tko je štiti?”

„Baš tako.”

„Koga?”

„To nitko ne zna.”

Sophronia je kimnula, a potom se vratila Dimity. Netko je dodao amonijak i nježne su se smeđe oči njezine prijateljice ubrzo otvorile.

Sophronia je Dimity pomogla da ustane, a onda joj šapnula: „Monique ima zaštitnika među profesorima. Mislim da je tako uspjela očuvati tajnu o prototipu.”

Dimity ju je pogledala jedva se oporavivši. „Stvarno, Sophronia, kako baš sve uspiješ riješiti čim se ja onesvijestim!”

9.LEKCIJA

KAKO NE TREBA KOKETIRATI

"Sidheag, zašto se kapetan Niall drukčije ponaša u tvojoj prisutnosti?" Sophronia je odlučila da prema Sidheag treba iskoristiti taktiku koju je primjenjivala na braći. *Izravna pitanja, bez taktičnosti i opća odrješitost.* Na kraju krajeva, djevojke su razvijale nekakav odnos. Ne bi se baš mogao nazvati prijateljskim, no Sidheag je prema Sophroniji bila manje nasilna nego prema većini.

Djevojke su se okupile u salonu i u jednom spokojnom trenutku prije spavanja vježbale odbacivanje rukavica *s namjerom.*

Sidhead nije ni pogledala Sophroniju. „Ne'am pojma na šta misliš.“
„Imaš, imaš.“

Sidheag je uzdahnula. „Odgojili su me vukovi.“

„Da, tako je Monique natuknula.“

„Ne, stvarno. Dvorac Kingair utvrda je vukodlaka. Lord Maccon nije mi otac već prapraprapradjed. I još je živ. Ugrizlo ga je nakon što se razmnožio.“

Sophronia je zapanjeno treptala, i to ne onako plahutavo kako su ih učili. Lady Linette sigurno bi se uzrujala.

„To je sigurno čudno.“

„Nemaš pojma koliko.“

Dimity je naherila glavu. „Jesu li oni svi vojnici? Poput kapetana Nialla?“

„Naravno.“

„Pa to objašnjava tvoje ponašanje“, podmuklo je dobacila Monique.

Sophronia ju je pogledala. „Pazila bih što pričam da sam na tvojemu mjestu. Sidheag je vrlo vješta s oružjem, a sudeći prema tvojem iskustvu sa zračnodrumskim razbojnicima, ti nisi.“

„O, pa baš ti hvala, Sophronia.“ Sidheag je stvarno izgledala kao da se pokušava zacrvenjeti zbog komplimenta. *Pokušava, doduše.*

„Oho“, obrecnula se Monique, „vidi ti ovaj prst i nokat.“

„Znam da ti ne možeš shvatiti što je bliskost, Monique. Imaš li ti uopće prijatelja?“ uzvratila je Sophronia.

Dimity je ciknula, a zatim uskočila da ublaži uvredu mijenjanjem teme. Dimity je općenito bila vrlo draga osoba. „Je li kapetan Niall poput drugih vukodlaka?“

Sidheagino se čelo zgužvalo. „Kako to misliš?”

Dimity se samo zarumenjela. Ona je, za razliku od Sidheag, tu sposobnost gotovo imala u malome prstu. Njezini su se okrugli porculanski obrašćići zatamnili, a crvenilo se nije prelilo u druge dijelove lica. Išlo joj je toliko dobro da joj je lady Linette naredila da usavrši upravljanje crvenilom. „Kad se netko tako lijepo crveni poput vas, dušo, treba izvježbati preciznost u ključnom trenutku!”

Sophronia je Dimity uputila optužujući pogled. „Mislila sam da su tvoji roditelji napredni!”

„Jesu, ali to ne znači da sam dosad upoznala hrpu vukodlaka.”

„Nisi?”

„Nisam zapravo nijednog.”

Sidheag se nasmijala. „Vjeruj mi, nisu baš k'o bubice kad ih se skupi.”

„Ono je bilo fantastično kako mu je rana zacijelila”, rekla je Sophronia.

„Ajme, Sophronia, daj *nemoj!*” Dimity je dlan prislonila na čelo i problijedjela.

Preshea je rekla: „Čula sam da su najbolji u... ulala.” Sugestivno je izvijala torzo.

Sophronia je osjetila da joj se obrazi žare već od same pomisli, a znala je da njezini rumeni obrazi *uopće* nisu lijepi. Naredili su joj da se ne crveni kad god je moguće.

„Stvar vježbe valjda”, rekla je mrtvo-hladno Sidheag.

„Imaš osobnog iskustva s time, je li?” podbadala je Monique.

„Ne budi gnjusna. Čopor je obitelj!” Sidheag se zgrozila, što je Monique dalo dodatnog poticaja.

„Mahali su ti repom, je li?”

Sophronia se ubacila da spasi Sidheag prije nego što učini nešto nasilno. „Sigurno si odrastajući u čoporu imala fascinantno djetinjstvo.”

„Bilo je kao da imam šest različitih očeva s čvrstim i različitim stavovima o odgoju.”

Dimity je živnula. „Stvarno? Strogi roditelji? I moji su takvi. A što ti je s mamom?”

Sidheag je zatresla glavom. „Zato su me i poslali ovamo; svi su bili između brakova. Deda je rekao da mi malčice fali ženstvenosti i da

me treba ugladiti."

„Zamisi", rekla je Monique. „Slažem se s vukodlakom."

Dimity je rekla: „Možda ti je bolje bez uglađenosti. Mamica je pohađala ovu školu pa se nikako nisam mogla izvući. No ti si već dama s pedigreeom; zašto jednostavno ne bi živjela pravim životom dame? Mamica mi kaže da mi je glava previše u oblacima te da bih trebala naučiti tu i tamo štogod ubiti. Ali ti ne moraš."

„Osim što padaš u nesvijest", istaknula je Sophronia.

„Istina. Bojim se da sam osuđena na vječno nezadovoljstvo svoje majke."

Sidheag se nasmijala od uha do uha. „U tome je moja prednost. Stari deda ne zna kako se mlada dama treba ponašati, pa će ga bilo kakav napredak usrećiti."

„Čak i jako, jako mali?" dodala je Monique.

„Tako je!" rekla je Sidheag uz vedar osmijeh, svjesno prešavši preko uvrede. Imala je baš lijep osmijeh; namreškali bi joj se kutovi tih neobičnih žutih očiju. Sophronia se zapitala ima li boja njezinih očiju veze s vukodlačkom krvi.

Paroslin se dogegao unutra.

Djevojke su nastavile ispuštati rukavice i upućivati na pad glatkim pokretom oka i spuštanjem kapka. No ubrzo bi se sagnule da ih pokupe jer se Paroslinu ta krasna nova igra jako svidjela. Pokušao bi prvi stići do rukavica na tlu i progutati ih, a u tom bi slučaju morale čekati da ih izbaci na drugom kraju - to jest, ako bi mu otišla u spremište, a ne u kotlić.

„Dakle, stvarno!" uzviknula je uznemirena Preshea kad nije bila dovoljno brza. Paroslin se prvi dočekaio njezine ljubičaste rukavice i umrljao je sluzi s unutrašnjeg parnog stroja prije nego što ju je uspjela iščupati.

„Ne znam zašto to držiš ovdje", rekla je Monique. „Strašna je gnjavaža, a i sigurna sam da ćeš upasti u grozne nevolje ako itko dozna."

„Reći ćeš nekome?"

Monique se duboko uvrijedila. „Ja nisam cinkarošica!"

„Je li ti to jedina vrijedna osobina?"

„Oho", rekla je Monique. „Pa slučajno sam besprijeekorna."

„Ne čini ti se da je malo sporiji nego prije?" pitala se Dimity, spustivši ruku da pomazi strojstvorovu glavicu. Paroslin je tiktakao repom od užitka, no činilo se da nije tako brz kao obično.

Sophronia se zabrinuto namrštila nad svojim ljubimcem. „Vjerojatno ga treba nahraniti." Kasnije nije uspjela posjetiti čađavce. Međutim, netko je drugi mislio na Paroslinovo zdravlje jer se na vratima s pladnjem u ruci pojavila mehanička služavka. Nakon što su podignule srebrni poklopac, djevojke su na pladnju zatekle hrpicu ugljena i ništa drugo. Nije bilo čak ni poruke. Sophronia je naslutila za koga je i od koga je pladanj stigao. Također je naslutila da je sad red da ona posjeti Sapuna kako bi obnovila poznanstvo i zahvalila mu.

Čađavce nije spomenula nikome osim Dimity, a čak ni njoj nije spominjala detalje. Dimity je pokazala blagi prijezir, a Sophronia je pretpostavila da čađavce treba čuvati za sebe kad god može.

Dok su ga promatrale, Paroslinov je interes za pale rukavice oslabio, parni se oblačić iz njegova trbuščića smanjio. Klonuo je, a rep mu se umirio.

„Ajoj", rekla je Dimity. „Jadni mališa."

Sophronia je čekala dok druge djevojke ne zaspu, a onda se izvukla iz kreveta, navukla kućni ogrtač i odvažila se otići u hodnik. Plinske su svjetiljke bile ugašene za počinak, a njezinim je očima trebalo nekoliko dragocjenih trenutaka da se priviknu na tamu.

Čim su se prilagodile, razaznala je oblik zbog kojega joj je srce umalo probilo prsa. Bila je to čunjasta silueta mehaničke služavke. Stvorenje se umirilo na tračnicama, a ispod uštirkane bijele pregače koju joj je netko navukao nije sukljala para. Bila je mrtva ili uspavana. U kakvu god stanju bila, stajala je između Sophronije i puta do vanjskog korita zračnoga broda. *Da barem znam kako točno funkcioniraju ove bezlične strojarije. Vidi li me onako kako me Frowbritcher vidi ili će me zamijetiti tek kad joj stanem na put? Je li važno da se krećem polako? Ili brzo?*

Sophronia je odlučila jednostavno nastaviti što je opreznije mogla. Prilijepila se uza zid i mic po mic približavala se strojariji, nastojeći ne nagaziti na tračnice u strahu da bi se bilo kakva vibracija mogla proširiti do nje.

Bila je sve bliže i bliže, a zatim, uvukavši trbuh da bude što mršavija - laknulo joj je što je u spavaćici, a ne u krinolini - milimetarskim koračićima prošla pokraj služavke.

Strojarija se nije ni trznula. Sophronia je uspjela. Bacivši oprez niz vjetar, pojurila je kroz hodnik.

Na to se služavka probudila uza zujanje i krenula za njom znatno brže nego što bi ijedna strojarija koju je njezina majka držala u kući. Međutim, alarm se nije oglasio. Sophronia je pojurila kroz vrata na vanjsku palubu pokraj druge uspavane strojarije te spretno prešla preko ograde i objesila se s vanjske strane.

Dok je prolazila, probudila se i strojarija na palubi. Bio je to model sluge, bez lica kao i ostali, no sa staromodnom sluganskom kravatom od bijele čipke. Kravata je plahutala dok se unutarnji parni stroj sluge zahuktavao uz paru. Strojarija se kotrljala naprijed i natrag, no nije zaječala u znak uzbune, a zbog tračnica nije uspjela opaziti Sophroniju s druge strane ograde.

Sophronia je umalo prestala disati. Zamijetila je da je zbog hodanja s knjigom na glavi, plesa i satova s kapetanom Niallom u posljednjih nekoliko tjedana dobila nove mišiće i bolje držanje. U ovom joj je položaju bilo znatno ugodnije nego prvi put.

Također je shvatila da se puno lakše kreće rubom ograde i skače s palube na balkone i opet na palube. *U ovoj školi stvarno napredujem.*

Gotovo se automatski bacila na privatni balkon lady Linette — onaj s uzanim ljestvama. Odande se spustila ljestvama te s osjećajem olakšanja prošla kroz vratašca kotlovnice. Barem u ovome dijelu broda nije bilo profesora. Škola joj se svidjela više nego što je mogla zamisliti i ne bi joj bilo drago da je već otjeraju. Bila je poprilično sigurna da potraga za hranom za nedopuštenog strojostvora nije prihvatljiva aktivnost.

Kotlovnica je noću bila puno tiša nego danju, no ipak je bila aktivna. Golemi je brod trebalo održati u zraku, a baloni su se napuhivali i toplinom i propelerima. Osim toga, pretpostavila je Sophronia, i ostatak se broda pokreće na paru - kuhinje, plinovod, staklena platforma, rasvjeta, grijanje, čaj.

Planirala se samo ušuljati, olakšati ih za pokoji grumen ugljena i išuljati se — taj je plan bilo puno lakše izvesti kad je i izvan broda

bila mračno kao unutra. No netko je opazio njezin potajni ulazak, a čim se Sophronia uspravila, pokraj njezina lakta izniknulo je sitno, anđeosko, nasmiješeno lice dječaka.

„Ohoho! Tko si pak *ti?*” Dječak je imao blagi francuski naglasak i vrlo drsko držanje. Osim toga, bio je puno mlađi od ostalih čađavaca i oči su mu bile zadivljujuće blistave. Sophronia je posumnjala da su zelene, no boju je bilo teško odrediti zbog svjetlosti kotlova. Imao je tamnu kratku kosu, prevelike hlače i kapu skupocjena izgleda. Sve u svemu, nesuvisao lik. Bio je i manje uprljan od čađavaca koje je Sophronia dosad viđala. *No samo malčice manje.*

„Dobra večer”, rekla je Sophronia. „Ja sam Sapunova prijateljica.”

„Tko nije?”

„Pošteno. Ja sam Sophronia.”

„Čuo sam za tebe. Ti si gornjica na koju je Sapun bacio oko.” Dječak je Sophroniju ponovno zabljesnuo osmijehom s jamicama.

„Koliko imaš godina?” Sophronia nije smislila ništa drugo što bi na *to* rekla.

„Devet”, rekao je dječak i gotovo se stisnuo uz nju.

„Jesi li čađavac?”

„Nisam.” Dječak je namignuo. Stvarno namignuo!

„Što onda radiš ovdje?”

„Tu mi je lijepo.”

„Kako si došao ovamo?”

„Kroz vrata, kao i ti.”

„I ti si došao odozgo?”

„Recimo.”

Iznervirana je Sophronia rekla: „Ja sam samo došla po ugljen.”

„Čekaj da probudim Sapuna.”

„Ma ne trebaš mu smetati.”

„Naravno da trebam. Što misliš zašto sam na straži pokraj vrata? Da dočekujem kotlovničke duhove? Dobit ću po ušima ako mu ne kažem da si stigla.”

„Kako se zoveš?” Sophronia nije osjećala grižnju savjesti što s djetetom ne slijedi pravila upoznavanja.

„Zovu me Vieve.”

„Čudno ime.”

„Odgovara mi.”

„Dobro. Idem ja sad tamo i uzet ću ugljena. Slažeš li se ti s time, Vieve?“

Vieve joj je uputio široki jamičasti osmijeh i otrčkarao držeći rub hlača jednom rukom. Vratio se za koji trenutak, prije nego što je Sophronia uopće uspjela doći do ugljena, u pratnji uspavanog Sapuna.

Bili su neobičan par: devetogodišnji fakinčić u prevelikoj odjeći i visoki, žilavi čađavac kojemu su rukavi bilo toliko kratki da su mu zglobovi izvirivali iz njih.

„Dobra večer, gospica.“ Sapunov je osmijeh zasjao od onih bijelih zubiju.

„Jeste li dobro, Sapune?“

„Dobro i veselo, gospica, dobro i veselo. Dobili ste moj ručkić, ne?“

„Jesam, hvala. Paroslin i ja jako smo vam bili zahvalni.“

„Paroslin?“ zapitao se Vieve.

„Gospica si je našla strojostvora.“

Dječakovo se lice ozarilo. „Imaš pravog živog strojostvora! Smijem li ga vidjeti?“ „Pa, ne, sad ne. U sobi mi je, gore u učeničkom krilu.“

„Ne, mislim kasnije. Smijem li ga kasnije vidjeti?“

Sapun je objasnio dječakov vidljiv zanos. „Naš Vieve si je zacrtao da će biti slavni izumitelj.“

Sophronia je bila u šoku. „Povelika ambicija za nekoga tvoje dobi.“

„Nije ako ti je teta Beatrice Lefoux.“ Sapun je naherio svoja živahna usta.

Sophronia se lecnula i pogledom ošinula devetogodišnjaka koji je stajao pred njom. „Profesorica Lefousc ti je *teta*? Zašto mi to nisi rekao?“

Vieve je slegnuo ramenima na osobito francuski način. „Zašto bih ti rekao?“

„Nećeš joj reći, zar ne?“

„Što to?“

„Za Paroslina? Ili da sam bila u kotlovnici?“

„Naravno da ne. Zašto bih?“ Vieve se uvrijedio.

„O, hvala ti.“

„Mogu li *sad* vidjeti tvog strojostvora?“

Osjećajući se kao da ju je pritisnuo uza zid, Sophronia je rekla: „No dobro. Kako ćeš se probiti do moje sobe?“

„O, ja idem kam' god želim.“

„Na ovog se vražićka nitko ne obazire“, rekao je Sapun te povukao dječakovu kapu i razmrsio mu kosu, što je Vieve očito smatrao nepotrebnim i iritantnim.

„Zar ti nisi pravi gornjić?“ Sophronia se osjećala pomalo glupo čim je izgovorila tu riječ.

Vieve je opet slegnuo ramenima. „Ja sam što god hoću dokle god se ne upale zvona za uzbunu.“

„To je sigurno lijepo.“ Sophronia i Sapun ironično su se pogledali.

„Uzmi malo crnoga za damu, može, Vieve?“ Sapun je naherio glavu prema velikoj hrpi ugljena.

Vieve je visokoga dječaka odmjerio od glave do pete, a onda odvažno krenuo obaviti zadatak.

„Bahati mališa“, rekao je Sapun nježno kad se mali dovoljno udaljio.

„A moraš biti bahat kad ti je profesorica Lefoux teta.“ Sophronia se dala u filozofske misli.

Vieve se vratio nabreklih džepova. Sophronia je prebacila ugljen u svoju torbicu od crnoga baršuna. Bio joj je to najbolji večernji modni dodatak, no jedino se na njoj nisu vidjele mrlje od ugljena.

„Lijepa je“, komentirao je Vieve torbicu.

„Hvala.“

„Vieve se kuži u modu.“

„Volim na dami vidjeti lijep šešir“, dostojanstveno je uzvratio Vieve, a potom pošao svojim poslom.

„Devet godina, kažete?“

„Čuj, kad ti je majka Francuskinja i k tome iz familije Lefoux, nekako se s time moraš nositi. Ona moja kolica, ona koja ste vidjeli prošli put? To je Vieve izumio.“

Sophronia je bila zadivljena. „Mislila sam da ste ih vi sastavili.“

„Ne, samo sam ih testirao. Vieve je kod nas pametna glavica.“

Sophronia je nagnula glavu i podignula pogled prema visokome dječaku. „Ne bih baš rekla.“

Sapun je sramežljivo povlačio uho. „Ajoj... gospica.“

Sophronia se rukama i nogama pokušala iskopati iz ovog neugodnog razgovora — *Tako mi i treba kad koketiram izvan nastave* - kad se kotao pokraj njih probudio uz riku, a Sophronia je

začula kako iz daljine, s gornjih paluba dopire zveckanje zvona za uzbunu.

„O, dovraga! Mislite li da su zamijetili da me nema u krevetu?“

Sapun ju je žurno otpratio do izlaza i pridržavao joj vratašca dok se izvlačila kroz njih. „Ne, gospica, to vam se čuje alarm vanjske obrambene linije. Škola je napadnuta. Tehnički biste trebali ostati gdje jeste, ovdje s nama.“

„Ako me već trebaju uhvatiti, radije bih da to bude vani. Bolje za moj ugled.“

„To i ja mislim. Sretno, gospica!“

Sigurno su se zračnodrumski razbojnici vratili po prototip. Sophronia je torbicu punu ugljena objesila oko vrata i penjala se uz uzane ljestve. Dobro je bilo to što profesori više sigurno nisu u svojim sobama, a loše to što bi na njih mogla nabasati na palubi na putu do svojih odaja.

Pomišljala je da se skriva na balkonu lady Linette dok se zvono za uzbunu ne ugasi, no ako je uistinu došlo do obećanoga napada zračnodrumskih razbojnika, htjela je vidjeti što će se dogoditi. Bili su zaprijetili da će se vratiti tri tjedna nakon prvog neuspjelog pokušaja, no škola im je očito umaknula još koji dan dulje. Zbog bescilnog lebdenja vjetrovima maglovite močvare školu je iz zraka bilo jednako teško uočiti kao i s tla. Sophronia se počela žustro uspinjati vanjskim dijelom broda. Bilo je teže kretati se ravno gore nego šuljati se u stranu. U drvenim je oplatama tragala za osloncima za ruke i noge kako bi se probila kroz točke na kojima se jedna paluba spaja s vanjskim dijelom korita broda, a druga probija van. I uspjela je, uglavnom zato što nije gledala dolje. Kad je prošla sredinu, utješila se mišlju: *Čak i ako padnem, sletjet ću na nižu palubu, a vjerojatno neće biti veće štete od koje slomljene kosti.* Bila je to mala utjeha.

Podignula je pogled. Iznad glave nazirala se škripava paluba. Vojne su se strojarije nanovo postrojile u krug, izvukavši malene topove i uperivši ih prema unutra. Profesor Braithwope zasigurno je sa svojim samostrijelom stajao u sredini. Napadači, ako se koji i vidio, bili su uz drugi bok broda, daleko od Sophronijina pogleda.

Sophronia se penjala sve dok nije doprla točno ispod škripave palube. Metodom vanjske ograde odlučila je domigoljiti do suprotne

strane broda. Dok je kružila posljednjom palubom, vidjela je da su se zračnodrumski razbojnici uistinu vratili, ovoga puta s pojačanjem.

Izbrojila je dvanaest zračnih gumenjaka, a iza njih još dva veća zračna broda. Po veličini školi nisu bili ni blizu, no bili su to pravi cepelini kakvi su se navodno proizvodili za prekomorski promet.

Sophronia je budnim okom promotrila putnike brodova tražeći gospodina iz sjene. *Sigurno je tu*. Bilo je mračno i morala je tako jako škiljiti da ju je zaboljela glava, no uspjela ga je spaziti u jednom cepelinu. Ugledala je siluetu muškarca koji nije, poput drugih zračnodrumskih razbojnika, bio odjeven za jahanje, već od glave do pete u elegantno večernje ruho, čak je i cilindar nosio na glavi. Sophronia nije ni sumnjala da je vrpca oko cilindra zelene boje. Stajao je straga, baš kao i prethodni put, a doimao se više kao promatrač nego kao sudionik.

Sophronia se pitala je li on opazio nju kako u kućnom ogrtaču, s večernjom torbicom oko vrata visi na boku broda.

Pretpostavila je da cepelini pripadaju zračnim gusarima. I za njih je kao i za zračnodrumske razbojnice mislila da su bića iz legendi. *Na kraju krajeva, kako si gusar može priuštiti cepelin?* No drugog objašnjenja nije bilo. Dva su cepelina lebdjela u mnoštvu manjih brodova poput divljih pataka okruženih pačićima, a doimala su se poput blizanaca. Izgledalo je kao da su zastave i sve raskošno oružje samo to, raskošni detalji, te da su cepelini ugladni dvojac koji se sprema za znatno veću ulogu od ugrožavanja škole za dame. Sophronia je zaključila da su, baš kao i galione iz starih vremena, i ove ukrali od države.

Jedan je zračnodrumski razbojnik prislonio megafon na usta. „Predajte nam prototip!”

Profesori nisu rekli ništa.

Iz jednog se cepelina zapucalo, iz topa na palubi munjevito je sijevnulo, a jedna je gromada pojurila u njihovu smjeru. Prozujala je pokraj mjesta na kojem je Sophronia visjela te za dlaku promašila školu.

Sophronia je suspregnula vrisak.

„Pucajte, profesore Braithwope”, čula je naredbu lady Linette.

Profesor Braithwope pojavio se Sophroniji na vidiku kad je s dva hitra vampirska skoka dojurio do prednjega dijela palube. Svoj je

samostrelčić uperio u flotu koja se nanizala pred njima.

Sophronia je sumnjala da bi tako elegantan samostrel mogao imati ikakva učinka.

Zapucao je.

Sve su se strojarije, koje su topovima cijelo vrijeme nišatile profesora, u isti mah zakrenule i pratile luk strijele.

Ciljaju u strijelu! shvatila je Sophronia. *Nadam se da je profesor Braithwope dobar strijelac.*

I bio je. Strijela je opalila i zabila se u bok jednog zračnog gumenjaka, daleko ispod ruba koša, debelo izvan dometa putnika.

Lady Linette ukazala se kad je posegnula preko ograde i povukla nešto što je ondje bilo skriveno.

Vojne strojarije u isti su tren zapucale uz strahovit udar buke.

Sophronia se lecnula i požalila što ne može pokriti uši, no za održavanje ravnoteže bile su joj potrebne obje ruke.

Skripava je paluba nestala u oblaku barutnog dima. Do Sophronije je domilio sladak, metalan miris. Kad se zrak raščistio, vidjela je da se jedan manji zračni gumenjak nagnuo u stranu jer su mu se dva balona ispuhala. Počeo je vrludati prema dolje, daleko od neba. Gumenjaci s jedne i druge strane također su pretrpjeli udare.

Jedan je cepelin uzvratio vatru. Ovoga je puta naciljao više. Topovsko je tane probilo golemu rupu u srednjem školskom balonu. Sophronia je zabacila glavu, nastojeći promotriti šupljinu i procijeniti štetu, no do balona ju je dijelila paluba, a i bilo je previše mračno da išta vidi. Činilo se da se jedna strana balona blago ulubila, i cijeli se brod naherio na tu stranu.

„Dovedite čađavce!“ čula je kako se dere profesorica Lefoux, pokazujući prstom prema oštećenom balonu.

Profesor Braithwope sitnim je koracima gredom dojurio do kormilarova klobuka, očito da pozove kotlovnicu.

Lady Linette sasvim se približila prednjoj ogradi škripave palube. Nije joj trebao megafon jer joj se glas jako dobro čuo. *Tu nema sumnje; sigurno je imala pozamašno iskustvo na pozornici.*

„Obustavite paljbu. Dat ćemo vam prototip! Čekamo vašeg poslanika.“

Jako su se lako predali, pomislila je Sophronia. *Sve mi se to čini namješteno, možda im žele uvaliti lažni prototip? Da dobiju*

vremena?

Zračnodrumski razbojnik s megafonom preko razdaljine je uzvratil:
„Dogovoreno.“

10.LEKCIJA

KAKO DA VAS ULOVE NA PRAVI NAČIN

"Što se onda dogodilo?" Dimity je napeta kao puška pratila Sophronijinu priču. „Profesorica Lefoux zračnodrumskim je razbojnicima dala lažni prototip. Izgledao je kao sjajni metalni dodekaedar." Svanulo je sljedeće jutro i trebale su se spremati za doručak, no djevojke su i dalje ležale u krevetu i čavrljale.

„Zabrinula sam se kad se nisi vratila nakon zvonjave." Dimityno lijepo lice namrštilo se od pokude. „Mogla si mi barem *reći* kamo ideš."

„Nisam te htjela uvaliti u nevolje. Paroslin je moja briga. Osim toga, očekivala sam da ću se vratiti prije nego što itko primijeti da me nema, a na kraju sam morala pričekati da profesori raščiste nered nakon bitke. Znaš li da su doveli čađavce na palubu i poslali ih u balon da ga skrpaju?" Sophronia je bila vraški sigurna da je jedna od tih žilavih silueta bila Sapunova. Nije to priznala Dimity. Iz nekog je razloga Sapuna htjela sačuvati samo za sebe. A i bilo joj je malo eugodno: pomislila je da bi joj se Dimity mogla narugati. Petunia ju je uvijek ismijavala kad god bi se sprijateljila s konjušarima. Tada joj to nije toliko smetalo, no sada, nakon nekoliko tjedana boravka u školi za dame, počela se sve više brinuti o vanjštini.

„Kako god, morala sam čekati jer su se svi ustrčali oko balona. No čula sam o čemu su profesori razgovarali."

Dimityne su se oči oduševljeno raširile.

„Profesorica Lefoux rekla je da će se zračnodrumski razbojnici vratiti jer su im dali lažni prototip. Rekla je da će ih nakratko zavarati, ali da im ne jamči sigurnost."

Sophronia se zavaljala na drugu stranu i ispod kreveta izvukla svoju crnu baršunastu torbicu. Izvadila je komadić ugljena. Paroslin, sad već gotovo hladan, spavao je pokraj njezinih stopala. Čuvao je energiju, a unutarnji mu se parni stroj gotovo potpuno ugasio. Spustila ga je na pod.

Pomazila ga je po glavi komadićem ugljena i stavila mu ga pred njuškicu. Zagundao je i zazujao, blago se zagrijavši, te potom počeo jesti. Ubrzo mu je iz trbuščića promiljela para, a onda se uz zvižduk i cvilež osovio na svoje četiri nožice.

Sophonria je nastavila s pričom. „Profesor Braithwope spomenuo je nešto u vezi sa skrivanjem u izmaglici - pad u sivilo, tako je to nazvao - kako bismo dobili na vremenu.”

Dimity se zamislila. „Znači, nema slanja pošte neko vrijeme. Monique će biti razočarana.”

„I ja sam razočarana. Baš sam se spremala pisati Mamici da mi pošalje još odjeće. A htjele smo i tvome bratu dostaviti onu rukavicu.”

Dimity je htjela čuti još. „Što se dalje dogodilo?”

„Sestra Mattie raspitala se o Bunsonu. Profesorica Lefoux spomenula je da se trude koliko mogu.”

„Očito bunsonovci razvijaju zamjenski prototip”, pretpostavila je Dimity.

„Ili bolji lažnjak.”

„Čini se da ionako idemo u tom smjeru”, rekla je Dimity.

„Zaboga, kako znaš? Meni močvara uvijek izgleda isto.”

„Pa školu će trebati temeljito popraviti. Mislim da to uvijek rade u Bunsonu.”

„Ma da?” Sophroniju je ta pomisao razveselila. Osjećala se kao da već cijelu vječnost plutaju bez cilja.

„Propeler jutros žestoko vrti.” Djevojke su podignule pogled prema Sidheag, koja se lijeno naslonila na vrata te prekrížila ruke preko koščatih prsa i dugačke ružičaste spavačice od flanela. Ružičaste!

„A to su ove vibracije?” Sophronia je nastavila kao navijena. Trebala je znati da će netko čuti njihov razgovor, no barem je to bila Sidheag, a ne Monique. *Kad smo već kod Monique, pokušat će poslati ono pismo čim stignemo do Bunsona.*

„Nego šta.”

„Koliko već dugo tu stojiš?” zanimalo je Dimity, koja je povukla pokrivače preko svoje spavačice od crvenoga brokata.

„Dovoljno dugo”, uzvratila je lady Kingair ušavši u njihovu sobu. Sagnula se da pomazi Paroslina, koji se željno bacio na drugi grumenčić ugljena.

„Znači, uspjela si šmugnuti natrag u sobu da te nitko ne vidi?” upitala je Sophroniju.

„Jesam.”

„Sigurna si, a?”

„Jesam, zašto?"

Sophronia je osjetila kako joj ledeni trnci mile uz kralježnicu.

„Zato što te lady Linette čeka u našem salonu, a ne djeluje mi zadovoljno. Rekla mi je da baš tebi, Sophronia, prenesem da se odjeneš i istog trena nacrtáš ondje."

„Koja gnjavaža", rekla je Sophronia. „Dimity, hoćeš li mi pričuvati Paroslina?"

„Naravno."

„Paroslinčiću, ostani ovdje s tetom Dimity."

Strojostvor se zavalio na stražnje noge i zapuhnuo je oblačićem dima, radosno mašući repom. Sophronia je Dimity dobacila još jedan grumen ugljena u nadi da će psića time zadržati u sobi i izvukla se iz kreveta. U želji da izgleda što nevinije, odjenula je najjednostavniju haljinu - od plavoga muslina s bijelim cvjetićima - a Sidheag joj je pomogla da se zakopča. Na haljinu je Sophronia navukla bijelu pregaču. Kosu je jednostavno svezala u pletenicu jer je tako bilo najbrže. S lady Linette takve su stvari uvijek bile neizvjesne - treba li uložiti vremena u dolično odijevanje ili se spremi na brzinu? Na glavu je svezala čipkastu kapicu te se nevoljko odvukla u salon da vidi u koliku se gabulu uvalila.

„Gospođice Temminnick, dobro jutro!"

„Dobro jutro, lady Linette!" Sophronia se odvažila na blagi naklon. S Dimity je naporno vježbala na usavršavanju naklona - kako pognuti koljena da ti stražnjica ne strši, kako se glatko spustiti i uspraviti. Dimity joj je čak pokazala kako da spusti glavu i čedno pogleda kroz trepavice.

Lady Linette, koja je izgledala poprilično iznervirano, ipak je zamijetila napredak. „Mnogo bolje, mlada damo. Nemojte baš toliko naheriti glavu, barem u društvu dame ili vampira. Pred drugom ženom ispast ćete bojažljivi, a vampir će to shvatiti kao poziv. No osim toga, pohvalan trud."

Sophronia se uspravila iz naklona. „Hvala vam, lady Linette."

„Međutim, to ne ublažuje neke uznemirujuće vijesti koje sam nedavno primila."

„Da, lady Linette?" Sophronijin se želudac zlokobno uznemirio.

„Rečeno mi je da ste sinoć viđeni *vani*. Svjedok vas je kroz brodski prozorčić opazio kako se penjete vanjskim dijelom broda."

Sophronia je zaškiljila. *Netko me cinkao! A to bas nije u duhu ove škole.* „Netko od profesora, lady Linette?”

„O, jako lijepo. Bez obrambenog tona, tek upit radi dodatnih informacija. Pokušavate iskoristiti moju uzrujanost u nadi da ću vam odati doušnika. Brzo učite, gospođice Temminnick, jako brzo.”

Sophronia je smjerno raširila oči, nastojeći izgledati neprijeteće i znatiželjno.

„Samo da nagradim taj vrijedan trud, reći ću vam da je riječ o učenicu. I upravo se zbog toga brinem. S jedne strane, nitko vas drugi nije opazio. S druge strane, uspjeli ste među kolegicama naći neprijateljicu, što vas je koštalo tajne operacije. Trebali biste jako paziti na satovima ucjene kako biste u budućnosti preduhitrili takvo ponašanje. Isti savjet vrijedi i za tu učenicu. Mogla je tu informaciju iskoristiti da manipulira vama, a ne istog trena dojuriti k nama. Upitan izbor primjene, no možda je smatrala da je riječ o žurnom problemu.”

„Lady Linette?” Sophroniji je srce skočilo u grlo. *Molim vas, nemojte me otjerati.*

„Da, dobro. Znači, zbog činjenice što su vas vidjeli morate se smjesta javiti kuharici. Sljedeća ćete dva tjedna kod nje čistiti prljave lonce i tave nakon večere.”

Sophroniji se već oteo uzdah olakšanja, no lady Linette uto je nastavila. „A zbog činjenice da su vas odali...” Zastala je i razmišljala.

Poslat će me kući kad dođemo do Bunsona. Znam. Sophronia je stiskala šake.

„Zbog činjenice da su vas odali, nećete smjeti prisustvovati zabavi kad stanemo u Swiffle-on-Exeu. U gradu nastupa glumačka skupina. Propustit ćete njihovu predstavu. A kako ste bili vani u zabranjeno vrijeme, nećete uopće smjeti napustiti brod.”

Sophronia je odahnula i opustila ruke. „Hvala vam, lady Linette.”

„Zaboga, djevojko, na čemu mi hvala?”

„Na tome što me nećete izbaciti.”

„Naravno da neću! Ne budite blesavi. Nitko vas od profesora nije vidio, a uspjeli ste izbjeći strojarije tijekom najvišeg stanja pripravnosti. To je uistinu sjajno. Usto, pokazali ste urođenu sklonost penjanju i potajnom noćnom kretanju, stoga razmišljam o dodatnim

satovima. Rekli su nam da ste snalažljivi. Naša je greška što smo podcijenili tu snalažljivost. Zašto ste bili vani?"

„Zbog znatiželje." Sophronia je slagala bez oklijevanja.

Lady Linette napućila je usnice. „Dobar razlog kao i bilo koji drugi. E, sad, djevojko, da porazgovaramo o frizuri. Zamjećujem utjecaj lady Kingair na vaše češljanje. To tako ne može, ne može nikako. Ona je izgubljen slučaj, no titula joj daje pravo na ekscentričnost. Odsad ćete svake večeri kosu vezati krpicama. Neka vam gospođica Pelouse pokaže kako se to radi. Ne želim vas više nikad vidjeti s pletenicom. Je li jasno?"

Sophronia je ovo smatrala svojom pravom kaznom — najgorom od svih. *Tečaj uvijanja kod Monique, ajme!*

No još je jednim naklonom dala pristanak. „U redu, lady Linette."

„Dobro vam jutro, gospođice Temminnick!"

„Dobro vam jutro, lady Linette!"

„I gospođice Temminnick? Jasno vam je da niste morali priznati svoj izletić? Bila bi vaša riječ protiv riječi vaše optužiteljice. Imajte to ubuduće na umu. Poricanje je uvijek rješenje." I na to se lady Linette izvukla iz sobe, a jutarnju je, pahuljičavu i široku haljinu boje lavande jedva provukla kroz vrata.

„To je sigurno bila Monique!" rekla je Dimity. Jurcala je sobom gore-dolje, iznervirano mašući rukama kao da se brani od ose. Nabori na rukavima njezine haljine boje breskve plutali su joj oko ruku poput morskih stvorenja. „Pitam se je li lady Linette njezina *prijateljica* među profesorima?"

Sophroniju je očaralo što se Dimity toliko uvrijedila u njezino ime. „Naravno da je Monique. A mogla bi biti i lady Linette; ta ipak je glumica." Sophronia se gundajući strovalila u krevet. „Ajme, ali krpice!"

„Ma sigurno nije tako strašno."

„Lako tebi - nikad ti neće trebati. Zašto me zadesila kletva ravne kose? Znaš, dosad mi to nije bilo važno. Što mi se ovdje događa? Spopada me ispraznost."

Dimity za taj problem nije imala rješenje. „Žao mi je što ćeš propustiti predstavu."

„U Swiffle-on-Exeu? Moglo je biti i gore."

„I jest gore: prisustvovat će svi mladići.“

Sophonria se izvalila na leđa. Nije znala bi li se zbog te novosti uzrujala ili odahnula. „U redu je, stvarno. Mislim da još nisam spremna za mladiće. Treptanje mi je još uvijek ispodprosječno.“

„Ali tomu Bunson i služi! Vježbi. Čula sam kako Monique o tome razgovara s Preshejom. Neke djevojke čak bilježe bodove. Iskorištavaju ovo što smo naučile da se što više mladića zaljubi u njih. Ne smiju, naravno, poticati prave izjave ljubavi. Ako djevojka *mademoiselle* Geraldine misli imati simpatiju, morao bi biti barem barunet.“

„Zar se u Bunsonu ne školuju zli genijalci?“

„Da, uglavnom.“

„Pa je li to pametno? Da se gomilica nedoraslih zlih genijalaca zaljubi u tebe htjeli-ne htjeli? Što ako pomisle da si ih odbacila?“

„Da, ali razmisli kakve bi ti divne darove u međuvremenu sastavili. Monique se pohvalila da joj je jedan mladić napravio ukosnice od srebra i drva koje su ujedno oružje protiv nadnaravnih bića. I imaju ukras od ametista. A drugi joj je načinio eksplozivnu drvenu kokoš.“

„Zaboga, što će joj to?“

Dimity je napućila usnice. „Tko ne bi htio eksplozivnu drvenu kokoš?“

Sidheag je otvorila vrata i provirila. „Hoćete li se vas dvije cijeli dan ovdje valjati? Vrijeme je za doručak, a navodno će nas uz pogačice počastiti nekom važnom najavom.“

„Idemo u Swiffle-on-Exe. Bit će predstava. Prisustvovat ćemo mi i bunsonovci“, rekla je Sophronia.

„Bože, što ti sve znaš!“ Sidhead je podignula obrvu i okrenula se. Danas je nosila haljinu kockastog uzorka, kao da je domaćica.

Dimity je sjela pokraj Sophronije te ispod glasa rekla: „Kockasto! Možeš li to vjerovati?“

Krenule su za Sidheag prema početnicama koje su stajale i čekale.

Dimity je sa živahnim sjajem u očima izjavila: „Sophronia tvrdi da idemo u Swiffle-on-Exe gledati predstavu s bunsonovcima.“

Među djevojkama je istog trena planuo uzbuđeni žamor.

„Stvarno? Kakvu predstavu?“ Agathu je, po prvi put koliko Sophronia zna, zainteresirala neka novost. Agatha je bila sramežljiva do granice smušenosti, nikad je naizgled ništa nije uzbuđivalo.

„Bunsonovci? Misliš, dječaci?" Preshejino se lice izdužilo od gramzivosti. Sophroniji se učinilo da izgleda poput jarebice koja boluje od poremećaja čupanja.

„Slušaj, Preshea", prekoralu ju je Dimity, „nije ti pametno prvoga supruga odabrati u školi zlih genijalaca. Jako ih je teško ubiti."

„Zašto ti išta o tome znaš?" Monique je zapovjednim glasom upitala Sophroniju.

„O, Monique, čudiš se što sam ja to prva doznala?" rekla je Sophronia, imajući na umu nedavnu lekciju o nepotrebnom odavanju informacija.

Probijale su se hodnicima i različitim palubama do sale za objedovanje. Sophronia je zgrabila Monique za ruku i zadržala se. Dimity ju je zbunjeno pogledala, no shvatila je mig i usmjerila se da preostale tri djevojke odvuče dalje poput ovčica te da Sophroniju ostavi nasamo.

„Samo trenutak da ti nešto kažem, Monique."

„A što *ti* hoćeš?"

„Jeftin ti je bio ovaj štos s cinkanjem. Ja sam mislila da ti to ne radiš. Jesi li se povjerala svojem najdražem profesoru?"

„Nemam pojma na što misliš."

„O, sjajno - poricanje. Lady L napomenula mi je da sam to i sama trebala primijeniti. Uбудuće ću to imati na umu."

„Misliš li u kojem trenutku postati suvisla ili me samo želiš naživcirati?"

Zapravo je, pomislila je Sophronia, *jako dobra*. Moniqueine su plave oči bile bezazlene, čak i dok je škiljila od srdžbe. „Nisam ni htjela ići na predstavu", dodala je Sophronia. Monique je istrgnula ruku. „Luda si, znaš? No što se drugo od tajne kandidatkinje moglo očekivati? Molim te da se odsad suzdržiš od druženja sa mnom, može?"

„Sa zadovoljstvom." Sophronia se udaljila.

„I? Što je rekla?" šapnula je Dimity.

„Sve je porekla."

„Naravno."

Pristignule su u salu i sjele za stol.

Žamor razgovora i konzumacije jestvina umirio se kad je ravnateljica ustala i prišla im u pratnji svoje divlje crvene kose. Duboko je udahnula, raširila ruke, ispreplela ih na leđima i isturila

svoj golemi dekolte. „Dame, dame, pozornost, molim! Promijenili smo smjer i vozimo se prema onoj drugoj, Politehničkoj školi za dječake Bunson i Lacroix. Ondje trenutačno boravi mala glumačka skupina koja izvodi vrlo poučnu predstavu pod nazivom *Idealna kada*. Smatrali smo da vas treba nagraditi. I, zapamtite, ako treba prikupiti kakav trač, prikupite ga. Ako postoje novi stilovi odijevanja koje treba oponašati, oponašajte ih. Ako treba slomiti srca, slomite ih. To su moje djevojke.”

„Trač? Mislila sam da nema pojma da, znaš, da prikupljamo informacije?” Dimity je bila zbunjena.

„Mislim da misli na društveni trač”, rekla je Sophronia. *Mademoiselle* Geraldine je nastavila. „Sljedeća tri dana plovit ćemo prema Swiffle-on-Exeu. U međuvremenu će se nastava održavati redovito. Zapamtite, dame, ovo je privilegija, a prisustvovanje predstavi može se zabraniti prema odluci profesora. U jednom je slučaju tako već učinjeno.”

Salom se prolomio val uzdaha i svi su se pravili da ne pogledavaju prema Sophroniji. *Kad škola za dame obrazuje obavještajke*, pomislila je Sophronia, *o tebi svi sve znaju prije nešto što i sama znaš. A katkad i izmisle koješta radi zabave*. Sviđalo se to njoj ili ne, o njezinoj se kazni, ako ne i o zločinu, već pročulo. Glas se proširio zadivljujućom, ali pomalo sramotnom brzinom.

Sljedeća tri dana sve je gorjelo od uzbuđenja i priprema. Unatoč onome što im je *mademoiselle* Geraldine rekla, ništa nije bilo kao prije. Na nastavi su se bavili uglavnom prikladnim odijevanjem i ponašanjem u kazalištu. Lady Linette puna je dva sata govorila samo o kazališnom dvogledu! Čak se i kapetan Niall s noževa prebacio na užad za gušenje. Puno je lakše, objasnio je kapetan, nekoga ugušiti uzetom ako je riječ o događaju na kojemu se sjedi; važno je samo sjesti *točno* iza plijena. „Jako je nezgodno”, rekao je, „ako želite ubiti nekoga, a sjedite ispred njega.”

Kao da idemo posjetiti kraljicu, pomislila je Sophronia dok je promatrala Presheju kako isprobava još jednu haljinu za *Idealnu kadu*.

Djevojke su se okupile u salonu večer prije dolaska u Swiffle-on-Exe. To im je bilo jedino slobodno vrijeme prije spavanja i trebale su

vježbati hod u čizmicama s višom potpeticom, ali one su zavirivale jedna drugoj u garderobu i planirale modne dodatke.

Jedino je Sophronia vježbala. Klimala se na petama, praveći se da je ne zanimaju odjevne kombinacije jer ionako ne može prisustvovati. Međutim, s iznenađenjem je zamijetila da Agatha, na Moniqueinu opću iznerviranost, ima najskuplje haljine i najljepši nakit. Dimityna je oprava, pak, privukla sažaljive poglede. Ne toliko zbog tkanine, iako je i ona bila loša - s ljubičastim i tirkiznim prugicama — koliko zbog kroja, koji nije bio ni izbliza elegantan kao što je nalagala trenutačna moda. Sophronia se lecnula od pomisli što bi rekle na njezinu jednu i jedinu večernju haljinu. Samu je sebe šokirala takvom plitkošću. *Pretvaram se u sestre!*

Usred ludnice nabacanih haljina, šalova i rukavica, a da ne spominjemo djevojke koje su se okićene kojekakvim drangulijama šepirile po salonu, začulo se glasno kucanje.

Sidheag, koja je stajala sa strane i podsmjehujućim pogledom pratila taj kaos, pošla je otvoriti vrata. Tko god je ondje stajao bio je prenizak da bi se vidio iza štrkljave lady Lingair.

Glasić s francuskim naglaskom drsko je upitao: "Jel se tu negdje mota gospođica Sophronia?"

Sidheag se zagledala prema dolje, a onda se uzdignute obrve okrenula i obratila se salonu. „Sophronia, imaš, ovaj, posjetitelja." Zatim se vratila svojoj klonuloj pozi i promatrala druge djevojke kako poskakuju po sobi poput znanstvenika koji promatra kretanje netom otkrivene vrste.

Još su neke pogledale tko se nalazi pred salonom, no nakon te prve procjene posjetitelj ih više nije zanimao.

Sophronia, i dalje u petama, doteturala je do vrata.

„Dobra večer", rekao je Vieve obasjavši je osmijehom. Vieve je uistinu imao zelene oči. Ispod kape virila mu je kosa crna kao ugljen, a izgledao je posve opušteno, baš kao pravo kronično neposlušno dijete. Odjenuo se pristojno, malčice nalik na dostavljača novina, no barem je bio čist.

„O, Vieve, kako si?"

„Carski. Došao sam vidjeti tvojeg... znaš..."

„O, da, naravno. Zaboravila sam." Sophronia se okrenula prema ostalim damama. „Bi li vam smetalo da Vieve ude?"

Dimity je rekla: „Tko?”

Druge nisu ni podignule pogled.

Vieve je skinuo kapu, sramežljivo je stisnuvši uz prsa, i ušetao u sobu. „Da sam na vašem mjestu, gospođice, ne bih upario taj šešir i te rukavice”, rekao je, prosudivši Preshejin izbor modnih dodataka.

Crnokosa ga je djevojka zamijetila. „A, ne bi, je li? A što ti o tome znaš?”

„Ta iz Francuske sam”, uzvratio je Vieve slegnuvši ramenima.

„Tu imate pravo”, rekla je nasmiješena Dimity.

„Imaš devet godina i skrbnica ti je intelektualka!” pobunila se Preshea.

Da bude iskrena, Sophronia se osobno složila s Vieveovim mišljenjem o šeširu i rukavicama. Rukavice su bile lila, a šešir sivo-zelen. „Na tvojem mjestu ne bih se miješala”, rekla je dječaku.

Vieve ju je slijedio kroz bunilo u salonu.

Dimity joj je doviknula: „Pazi na ugled, Sophronia! Ne zatvaraj vrata!”

Monique je prasnula u kreštavi smijeh. Agatha je prišla Dimity i nešto joj došapnula na uho.

„Idu mi modni dodaci”, požalio se Vieve Sophroniji kad su se maknuli od ludnice.

„Sigurna sam da ti idu, no s Preshejom se ne vrijedi svađati. Uvijek pobijedi, čak i kad ne pobijedi. A evo i Paroslina. Parosline, ovo je Vieve.”

Psić je pun nade sjedio u podnožju Sophronijina kreveta i čekao da se svjetla ugase. Pobjegao je iz salona nakon što ga je Monique šutnula jer joj je pojeo traku za kosu. S jedne je strane sad bio blago uljubljen.

Vieveove su se zelene oči uspalile od radosti kad je ugledao strojostvora. „Smijem?”

„Naravno. Izvoli.” Sophronia je podignula Paroslina i pružila ga dječaku.

Mladić je pomno proučavao stvorenje u naručju, otvarajući razna vratašca i zagledavajući se u sićušni parni stroj u Paroslinovu trbuščiću. „Nevjerojatno. Kakva zamršenost! No mislim da ga treba servisirati. Škripi li?”

„Zapravo, da.”

Vieve je kimnuo. „Doći ću sutra s uljem i alatom kad se svi iskrcaju. Da ga malo sredim.“

„Baš lijepo od tebe.“ Sophronia nije bila sigurna želi li ljubimca povjeriti u ruke devetogodišnjaka koji će ga rastaviti, no ponudu nije htjela odbiti. Ako Paroslina treba pregledati, Vieve je bio najbliži stručnjaku.

„Bit će mi zadovoljstvo. Pravi je ljepotančić, zar ne?“

Paroslin je imao dugačko, kobasičasto tijelo, a iako je većinom bio brončan, vidjelo se da su mu neki dijelovi mjedeni i željezni, pa je zapravo bio kao kolaž. Iako joj je prirastao srcu, riječju „ljepotančić“ Sophronia ga nikad ne bi opisala. „Ako ti tako kažeš.“

Vieve je Paroslina vratio na krevet i skinuo kapu. „Onda do sutra, gospođice?“

Kakvo čudno dijete.

„Do sutra. Da te ispratim?“ Sophronia se oslonila na nedavnu lekciju o otpravljanju posjetitelja bez ljutnje.

„Mislim da ću se snaći.“ Na to je dječak prošao kroz salon, usput skidajući kapu djevojkama.

Dimity se pojavila na vratima i prostrijelila je pogledom. „Tko je to i iz koje se rupe stvorio? Ili, bolje rečeno, iz kojeg se *oblaka* stvorio?“

„Vieve.“

„To sam shvatila, ali, Sophronia, meni nisi rekla da si se sprijateljila s čudnom nećakinjom profesorice Lefoux!“

„Nećakinjom?“

11.LEKCIJA

O VAŽNOSTI PRIKLAGNOG ODIJEVANJA

Vieve je bila žena od riječi. Žena. Sophronia i dalje nije mogla vjerovati. Čini se da se devetogodišnja nećakinja profesorice Lefoux najradije odijevala poput dječaka i družila se s čađavcima. I da joj je profesorica Lefoux to dopustila!

„Bog daj, gospođice Sophronia“, rekla je djevojka, stojeći na vratima i stišćući podebelu torbicu u rukama.

„Dobra večer, gospođice Genevieve“, službeno je uzvratila Sophronia. „Želite li ući?“

Vieve, izgleda, uopće nije bilo neugodno što se njezina tajna otkrila.

„Znaš, je li?“

„Zašto bi se, zaboga, pravila da si dječak?“

„Dječacima je puno zabavnije.“ Rupice su joj od osmijeha zasjekle obraze. „Vjeruj mi, očarana sam ženskom odjećom, ali ne volim je nositi. Jako me ograničava.“

Sophronia je odmjerila gošću od glave do pete. Te je večeri djevojka nosila svoju uobičajenu kapu u kombinaciji s prevelikom muškom košuljom podvinutih rukava, smeđom vestom i smeđim jahaćim hlačama. „Oprosti, ali nemam baš povjerenja u tvoje mišljenje kad je o izgledu riječ.“

Vieve se nasmijala.

„Eno ti pacijenta.“ Sophronia je prstom uprla u Paroslina, koji je iskoristio odsutnost Sophronijih sustanarki kako bi se izvalio pod stolićem za čaj u salonu i uživao u vidljivosti koja mu inače nije bila dopuštena.

Vieve je sadržaj torbice istresla na stolić. Među opremom je imala mehaničarski alat i nekoliko neoznačenih staklenih bočica s plutenim čepovima. Djevojka je Paroslina izmamila ispod stola, sjela na divan i podignula ga u krilo.

„Mogu li ti kako pomoći?“

„Mislim da ne. Pretpostavljam da su te ulovili kako se pentraš tijekom uzbune i zato ti zabranili odlazak na predstavu?“

„Nisu me ulovili; netko me vidio i cinkao.“

„Ma zar je to način?!“ Vieve je strojostvora okrenula naopako, otvorila mu utrobu i počela petljati i nabadati nekakvim dugačkim

klimavim željeznim štapićem. Uzela je jednu bočicu, skinula čep te niz štapić usmjerila kaplju nekakve tamne, guste tekućine upravo onamo kamo je željela. Vieve je za djevojčicu od devet godina stvarno bila zapanjujuće spretna.

„I ti si, znači, nećakinja profesorice Lefoux?”

„Tako mi kaže.”

Sophonria se zavalila na divan i nastojala ostaviti ležeran dojam. „Znaš nešto o tom *prototipu*?”

„O, gospođice, zašto to mislite?”

„Voliš strojeve i izume, a koliko sam dosad shvatila, prototip je i stroj i izum.”

Djevojčica je podignula pogled i nasmiješila se, izgledajući više kao devetogodišnjakinja nego kad se bavila Paroslinom. „Prototip je za poseban komunikacijski uređaj.”

„Što?”

„Otkako je telegraf propao jer mu smetaju struje etera, radi se na novoj ideji daljinske komunikacije — od postaje do postaje. No, nažalost, ima nekih problema u prijenosu u oba smjera. Istraživači iz Kraljevskog društva u Londonu osmislili su prototip koji rješava taj problem. Načinili su dva: jedan za London, a drugi za Bunsonovu školu.”

„Zašto Bunsonovu školu?”

„Zato što se ondje, naravno, nalazi drugi komunikacijski uređaj. Međutim, nešto se tom prototipu dogodilo.”

„Monique ga je skrila.”

Vieve je bila zadivljena. „Stvarno? Kako to znaš?”

„Bila sam u tom trenutku s njom. Tada su me upravo unovačili.”

„To joj je bio završni zadatak?”

„Da. I pala je.”

„Sad je jasno zašto spava s početnicama. I zašto ni ona ne smije na predstavu.” Vieveine su jamice nestale i nanovo je izgledala neprirodno ozbiljno za dijete od devet godina.

Ta je informacijica Sophroniji bila novost. Dimity je dala stroge upute da Monique ne ispušta iz vida. Upute koje će Dimity jako teško pratiti. „Monique nije otišla? Zašto nije ovdje u odajama?”

„Duri se ispred profesorskog krila, ne? Gadna je to muštra. I što je najgore, svaki se put izvuče.”

Sophronia je napućila usnice. Nije sad imala vremena za Moniqueine gluparije. „I znaš li gdje je?“

„Prototip?“

„Ne, komunikacijski uređaj u Bunsonu.“ *Kad bih ga mogla vidjeti, možda bih shvatila zašto je svima toliko važan. Osim toga, voljela bih vidjeti kako je u Bunsonu, gdje djevojke u pravilu ne bi smjele zalaziti.*

Vieve je na to podignula pogled i zaškiljila zelenim očima. „Sad mi je jasno zašto se stalno uvaljuješ u nevolje. Jesi li sigurna da si žensko?“

„Dobar štos, naročito iz tvojih usta.“

„Ne ponašaš se kao djevojka.“ Vieve je naherila glavu. „Želiš ga ići vidjeti?“

Sophronia je kimnula. „Da vidim oko čega se stvorila tolika strka.“

Vieve to nije bilo čudno. „Treat će nam pomoć. Nije tako lako sići i popeti se na zračni brod.“

„Dobro je da su nam čađavci prijatelji, zar ne?“

Genevieve Lefoux jamice je spustila prema svojem pacijentu. „Istina. Dobro.“ Paroslina je uspravila na noge. „Sad bi trebalo biti u redu.“

Strojostvor se stresao kao što bi mokaš pas i krenuo u šetnju po sobi. Rep mu je uzbuđeno titrao, *tiktaktaktak!*

Sophronia ga je pratila pogledom. „Kreće se puno brže, a čini se da više i ne cvili. Dobra si.“

Vieve se zacrvenjela. „Trudim se. Mogao bi... o, eto ga.“

Paroslin je čučnuo u kut salona i izbacio hrpicu pepela.

„Ajoj. Zločesti strojostvore!“

Vieve je branila psa. „On je *ipak* maleni parni stroj. Bit će tu i tamo pokoji poklončić.“

„Koliki mu je spremnik?“

Vieve je rekla: „Veličine tvoje šake. Ako staviš išta veće, moglo bi mu zapeti.“

Sophronia je kimnula i pospremila informacije za buduću uporabu. „Kako stojiš s penjanjem?“

„Odlično, no srećom, ne moramo se penjati.“ Djevojčica je ispružila zglob, na kojemu je svezak široku kožnatu traku s malenom

mjedenom kutijicom za nakit. Podignula je poklopčić i približila napravu Sophroniji.

Sophronia je najprije pomislila da je riječ o glazbenoj kutijici, no kad se zagledala izbliza, ugledala je razne brojčanike, kotačiće i ručkice.

„Što je to?”

Vieve se nasmiješila od uha do uha. „Ja ga zovem prekidač za disruptiju mehaničke i magnetne mobilnosti. Sapun ga zove *ometač*.”

Nakon samo pet minuta Sophronia je žarko željela imati ometač.

Vieve je ležerno išetala na hodnik, a kad je služavka prijetećim valjanjem krenula prema njoj, djevojčica je uperila zglob prema strojariji te slobodnom rukom upalila prekidač.

Služavka se sledila na mjestu. Ispod oklopa joj više nije sukljala para, a zupčanici i brojčanici na glavi prestali su se okretati. Činilo se kao da je strojarija vidjela nešto skandalozno pa ju je spopala nesvjestica. *Genijalno!*

„Dodi!” Vieve je zgrabila Sophroniju za ruku i odvukla je pokraj strojarije. „Učinak traje šest sekundi. Pokušavam otkriti kako da ga produljim, no trenutačno je to najbolje što imamo.”

Protrčale su pokraj strojarije, zastavši na uglu hodnika i zavirivši u drugi ne bi li ugledale drugu strojariju ili učenicu koja je u kazni, a gaji slične bježalačke namjere.

I tako su nastavile kroz razne dijelove i razine zračnoga broda, kao da im je cepelin polje za igranje školice. Kad god bi naišle na strojariju, Vieve bi jedno stvorenje zamrznula na šest sekundi kako bi projurile pokraj nje i nastavile svojim putem.

Prošle su sredinom škole te odmah krenule prema donjim razinama. Kako joj je Vieve objasnila: „Dvoje profesora ipak je ostalo na brodu.”

„Profesor Braithwope?” nagađala je Sophronia. „Ne smije napustiti brod. I” - zastala je da razmisli - „tvoja teta?”

„Zato što ne mari za zabavu i veselje”, pojasnila je Vieve bez imalo ogorčenosti.

Konačno su se našle pred ulazom u kotlovnicu. Sophroniji je bilo čudno što joj prilazi odozgo, a ne odozdo. Odgurnule su dvojica teška

mjedena vrata oslikana prikazima vatre i raznim simbolima opasnosti. Sophronia se škiljeći zagledala u njih.

Jedan je simbol nalikovao na jazavca sa zapaljenim repom. Zatim lubanja poput one na gusarskoj zastavi, no otvorenih usta i s izduženim vampirskim očnjacima. *Ako je to vampir, možda zapaljeni jazavac predstavlja vukodlaka?* Sophronia bi se zaklela da je treći lik bio crvendać s polucilindrom. *Zašto bi, zapitala se, crvendać s polucilindrom bio opasan ?*

Spustile su se kratkim stubištem do unutarnjeg balkona s pogledom na strojarnicu - kao da su u kazališnoj loži. S te se točke Sophroniji i Vieve prostirala cijela kotlovnica: četiri ogromna kotla razjapljenih užarenih usta, brdo ugljena s jedne strane i manje hrpice blizu kotala. Vidjele su goleme pumpe, klipove, zupčanike i remene, neki su kružili, drugi klizili gore-dolje, a neki su bili posve mirni. Strahovita je mašinerija sjajila pod žarkim svjetlom kotlova. Čak ni prašina ugljena ni para u zraku nisu uspjele umanjiti taj sjaj. Sophronia se zapitala koliko se često ti strojevi laste. Oko i kroz strojeve čadavci su se provlačili poput mrava. Veći oblici mazača, mehaničara i vatrogasaca usred tog kretanja isticali su se poput oaza mira, poput uporišta kojima bi se čadavci povremeno obratili za upute, kao da je vojska identičnih mrava otkrila krasnu mrvu sira.

„Iz ovoga kuta izgleda zapanjujuće“, rekla je Sophronia.

„Prekrasno.“ Vieveine su se oči caklile. „Jednog dana želim imati ogroman laboratorij koji će izgledati baš ovako.“

„A da?“

„Bit će to moja patentna komora.“ O nazivu je očito puno razmišljala.

„Sjajan naziv. Možda da krenemo dalje prije nego što nas strojar primijeti?“

„Dobar zaključak.“ Vieve je Sophroniju zavojitim stubištem povela dolje do kotlovnice. Vieve je odskakutala niza stube. Sophronia, koja je nosila tamnoplavu haljinu za posjete s brojnim podsuknjama, pratila ju je gipko koliko su podsuknje dopuštale.

Kad su se spustile, Vieve je dalje znala put. Ciljano se kretala između strojeva i oko hrpa ugljena, s lakoćom izbjegavši mazače, gurajući se kroz čadavce kao da je jedna od njih. Sa spuštenom

kapom i rukama u džepovima jahaćih hlača izgledala je baš kao čadavac, doduše sitnija i malo manje zaprljana.

Sophronia se, pak, osjećala nesigurno. U svojoj ozbiljnoj haljini izgledala je poput lisnatog tijesta među mesnim pitama. Laknulo joj je kad su se zaustavile iza ogromnog cilindričnog motora na jednom kraju prostorije, većinom skrivenog od pogleda.

Vieve je za lakat zgrabila jednoga vragolastog plavokosog dječaka. „Rafe, ajd' pozovi Sapuna, hoćeš?”

„Zovi ga sam, Nevoljo.”

„Ne mogu. Imam važno društvo. Ne mogu damu samu ostaviti na ovako opasnom mjestu, zar ne?”

„Nju?” Plavokosi je škiljio prema sjeni u kojoj je stajala Sophronia. „Što jedna od *njih* radi tu dole?”

„Što i svi: brine svoju brigu. Daj odi po Sapuna, a?”

Plavokosi je frknuo, no poslušno je odšetao dalje.

„Ugodan mladić”, komentirala je Sophronia.

„Ne mogu svi biti šarmantni kao ja”, uzvratila je Vieve uz osmijeh.

„Ili neodoljivi kao ja”, dodao je Sapun, prišavši Vieve iza leđa i drpivši joj kapu. „Dobra večer, gospođice Temminnick, Vieve. Čime smo zaslužili ovakvu čast? Zar ne gledate predstavu ili nešto bombastično u gradu?”

„Vrati mi je!” Vieve je posegnula za kapom, no Sapun ju je držao izvan njezina dometa. „Ne podnosim kazalište.”

„A ja ne smijem ići”, dodala je Sophronia. „No, Sapune, Vieve i ja pitale smo se biste li nam mogli pomoći da izađemo?”

„Izađete?”

„Želimo posjetiti Bunsonovu školu.”

„Ali zašto? Tamo neće biti nikoga.”

„Upravo zato”, graknula je Vieve.

„Želimo nešto vidjeti.”

Sapun je bio sumnjičav. „Što je to nešto?”

„Komunikacijski uređaj”, objasnila je Sophronia.

Vieve je kimnula, nasmiješivši se od uha do uha.

Sapun je pogledavao čas jednu čas drugu, a na kraju pogled zaustavio na Sophroniji. „Niste valjda i vi sad izgubili glavu zbog strojeva? Nisam vas smio upoznati. Sve će završiti u suzama i ulju.”

„Nisam baš. Više me zanima poželjnost ovog uređaja.”

„Kako to?“

„Žele ga zračnodrumski razbojnici, barem neke dijelove. Monique je pala na zadnjem ispitu zbog njega. Vidjela sam već dvije zračne borbe koje su se vodile zbog djelića tog uređaja.“

Sapun se uhvatio za njezinu posljednju rečenicu. „Vidjeli ste što se dogodilo sa srednjim balonom?“

„Jesam, i vidjela sam vas kako ga popravljate.“

„I to teškom mukom. Od silnog helija skvičao sam još sat vremena. Popravci su gore baš smiješni. I?“

„Netko nas je gađao topom.“

„Zbog tog komunikacijskog uređaja?“

„Ne baš. Zbog jednog dijela zahvaljujući kojemu komunikacijski uređaji zapravo komuniciraju.“

Sapun je djelovao zbunjeno, no spremno je nastavio priču. „Dobro onda, ali najbolje je da pođem s vama. Ne želim da se bez nadzora motate po tlu.“

Sophonria je podignula obrve. „Vjerujte mi, već godinama nekažnjeno njuškam gdje stignem.“ Sapun ju je mrko pogledao.

„No dobro“, rekla je Sophronria, ne želeći više tratiti vrijeme.

Sapun je angažirao nekoliko besposlenih čađavaca i maleno je prljavo stado otpratilo Sophroniju i Vieve do drugih vratašca u kotlovnici, koje Sophronria ranije nije zamijetila. Bila su u kutu iza pumpe koja je, kako je pretpostavila, održavala zmijoliki brodski sustav grijanja. Gore u stambenim odajama naprave za grijanje izgledale su poput rešetaka u zidu; upalile bi se kad bi noći bile ledene, a u gornjim je sferama često bilo tako. Grijalica u Dimitynoj i Sophronrijinoj sobi toliko je roštala i režala da joj je Dimity nadjenula ime „Boris Neprobavljivi“. Ovdje je, znači, nastao Boris.

Kraj vratašaca su stajale smotane uzane ljestve. Kad su se vratašca otvorila, vidjelo se da zračni brod lebdi vrlo blizu tla, možda tek dva kata uvis. Nalazili su se na rubu močvare. Swiffle-on-Exe pojavio se na vidiku kad su spustili ljestve i krenuli se spuštati.

Škola se zaustavila iznad humka nedaleko od kozje staze iznad grada, no bila je dovoljno udaljena od sela da se Sophronria zabrine da neće naći put natrag ako se podigne močvarna izmaglica. Mjesec je bio pun, što je objasnilo slavlje u gradu i izostanak kapetana Nialla. Noćas će se pretvoriti u pravo čudovište, izvan vlastite i tuđe

kontrole. Sidheag im je objasnila da se kapetan Niall udaljio još nekoliko dana prije uštapa, daleko u močvaru, daleko od civilizacije, kako njegova vukodlačka narav pod utjecajem mjesečeva ludila nikome ne bi bila prijatna. Sophroniji je to bilo baš tužno. Vukodlaci navodno vole kazalište.

Spustili su se na travu, najprije Sophronia, zatim Vieve, a onda i Sapun. Sapun je mahnuo čadavcima iznad glave, a oni su povukli ljestve. Spustit će ih ponovno za točno dva sata, netom prije kraja izvedbe. Sophronija se brinula zbog tog vremenskog škripca, no Vieve je bila sigurna da će im dva sata biti dovoljna.

Pod jarkom je mjesečinom put do grada bio dobro osvijetljen. Swiffle-on-Exe bio je srebrnkasti košmar slamnatih krovova, crkvenih zvonika i nakaznog Bunsona, koji se nazirao s lijeve strane. Hitrim su korakom za nešto manje od četvrt sata stigli do kapije škole za dječake.

Sophronia se skrila, a Sapun je potegnuo nosačevo zvono. U početku su se dogovorili da će se Vieve suočiti s mehaničkim nosačem zato što ima ometač, a i da utvrde hoće li nosač prepoznati da je djevojčica. Vieve je smatrala da identifikacijski nodul apiksiter, što god to bilo, vjerojatno prepoznaje oblik donje polovice ljudskog tijela, i kad bi Sophronia samo obukla hlače kao sav normalan svijet...

Ili je Vieve bila u pravu ili je neki drugi dio njezine osobnosti prepoznat kao tipično muški jer se nosač, kad su se vrata otvorila i kad je stao pred nju, nije pobunio.

Vieve je stala pred strojariju i napuhala se u prsima. „Profesorica Lefoux šalje poruku gospodinu Algonquinu Shrimpdittleu“, izrekla je svojim visokim sopranom.

„Dajte mi je, mladi gospodine“, zatutnjilo je iza nosačeve bezlične zbrke zupčanika i kotačića.

„Ne može“, uzvratila je Vieve. „Naredili su mi da je osobno dostavim.“

Iz vidljivo iznerviranog nosača zapuhnula je para i podignula mu kravatu privezanu oko vrata, zakrilivši mu na trenutak to urasto lice. Zazujao je i zazviždao, šišteći dimom iz dimnjaka navrh glave. Na kraju je rekao: „U redu, gospodine, pođite za mnom.“

Nosač je napravio pozamašan zaokret na tračnicama. Nije imao kuglični mehanizam ni spretnost jednotračnih strojarija kakve su radile u školi za dame. Polako je truckao natrag dok su mu se tačke na leđima klatile.

Vieve se okrenula prema Sophroniji i došapnula: „Hajde, uskoči!”

„Gdje, unutra?”

„Na leđima nema senzornih nodula.”

Sophronia je sumnjičavo pogledala djevojčicu. *No Vieve je bila u pravu da je nosač neće prepoznati kao djevojčicu.* Pogledala je Sapuna.

Visoki je dječak blago pljesnuo rukama, kao da želi reći „odlučite sami”.

Sophronia je slegnula ramenima, potrčala za nosačem i uz lepet krinoline uskočila u tačke. Sapun je pojurio sljedeći te spretno doskočio unutra. Sjeo je tik do nje, naslonivši joj se na rame, i vedro se nasmiješio. Mirisao je na čađu. Sophronia je pomislila kako na njemu čađa baš ugodno miriše i uzvratila mu osmijehom. Genevieve Lefoux bila je u pravu - nosač nije zamijetio njihovu prisutnost.

Vieve je hodala uz strojariju, kao dva druga koja su izašla u šetnju. Bilo je to poprilično smiješno jer je nosač od djevojčice bio gotovo dvaput viši i triput širi.

Strojarijine su tračnice završavale pred glavnom zgradom škole.

Sophronia je očekivala da će se Akademija *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame smjestiti u ovakvoj građevini. Bunsonova je škola imala veličanstveno stubište koje je vodilo do ogromnih, dvostrukih, bogato izrezbarenih drvenih i željeznih vrata. Sophronia se šćućurila u tačkama dok je nosač prilazio stubama. Kako će ove unutra obavijestiti o dolasku glasnika?

Nosač je dodirnuo prvu stubu na samom kraju tračnica, što je izazvalo reakciju. Ispod najniže stube zasukljala je strahovita para, a stube su se sklopile uz grozomornu škripu i cvilež. Cijeli se prednji dio zgrade s glavnim ulazom stisnuo poput harmonike. Nakon nekoliko trenutaka vrata su se spustila do zemlje, a stube izravnale pa su se nosačeve tračnice ispružile u daljinu.

Nosač je smireno nastavio prema vratima i uz zapovjedni štropt zalupao po njima. To je očito bio znak jer su se jedna vrata otvorila i otkrila zamračen hodnik. Nosač se udaljio od izravnatih stuba tek

toliko da promijeni tračnice, krenuvši u novi zaokret koji će ga odvesti u obilazak terena. Kad se okrenuo, Sophronia je iskočila. Šmugnula je unutra, zalijepivši se umah za neotvorenu polovicu vrata. *Nikad ne znaš tko te promatra.*

Sapun i Vieve mirno su pošli za njom.

Kad je prošla kroz vrata, Sophronia je na njima zamijetila rezbarije hobotnica koje se drže za pipke u dugom, beskrajnom lancu.

Pametno je odlučila kretati se kriomice jer su s druge strane vrata počinjale nove tračnice, a na njima je strpljivo čekala još jedna bezlična strojarija, manja, s bijelom nabranom pregačom i peruškom u ručnoj hvataljci. Ova je služavka bila drukčija od onih u školi *mademoiselle* Geraldine, bucmastija. Nije ništa rekla niti reagirala na Sophroniju. Sophronia se ponadala da je to stvorenje ne može uočiti u sjeni.

Vieve i Sapun šuljali su joj se tik za petama spremni da je spase ako bude nužno ili da je skrivaju ako ne bude. Vidjeli su da se prikrla pa su stali pred mehaničku služavku, progovorivši u isti glas i divljački mlateći rukama.

Sophronia se nadala da će time zbuniti senzorne nodule koje je Vieve ranije spomenula i shvatila to kao dopuštenje da se mic po mic provuče pokraj služavke i potrči niz hodnik. Sapun i Vieve slijedili su je u stopu.

Zastali su da se odmore na stubištu s jedne strane hodnika.

Iza njihovih se leđa predvorje zgrade ponovno podizalo i pritom se gušilo u bijeloj pari.

„Trebala si obući hlače“, rekla je Vieve tihim, ali zgroženim glasom.

„Možda još ni po čemu nisam dama“, s izraženim je dostojanstvom, kako se njoj samoj činilo, izjavila Sophronia, „no nisam ni dječak!“ Otkako je stigla u školu *mademoiselle* Geraldine, znatno se više brinula o odijevanju.

Sapun ju je pogledao: „Meni izgledate kao dama.“

„Hvala ti, Sapune.“ *Hvala Bogu da je dovoljno mračno pa ne vidi da se crvenim!*

„Nema na čemu, gospica.“

Nastavili su sljedećim hodnikom.

Činilo se kao da u Bunsonu ima manje služavki, no možda su ih stavili izvan pogona dok nema učenika. Sophroniji se činilo da u školi

puno dječaka treba više, a ne manje posluge! Sve je išlo kao po loju, Vieve ih je bez greške vodila prema vrhu zgrade.

„Ovdje si već bila?“ šapnula je Sophronia.

„Puno puta. Teta stalno nešto dogovara s gospodinom Shrimpdittleom. Lady Linette ne dopušta joj da me samu ostavi na brodu. Nekoć me *mademoiselle* Geraldine čuvala, ali njoj bih svaki put pobjegla.“

„Znači, nikad nisi vidjela komunikacijski uređaj?“

„Dosad nisam. Svaki put čekam ispred. *Djeci nije mjesto u radionici.*“ Vieve je glasom punim gnjeva ponavljala rečenicu koju je u svojih devet godina očito previše puta čula. „Ali znam gdje ga drže. Na krovu.“

Sapun i Sophronia zastali su i ciknuli od šoka. „Na krovu?“

„Tiho! Ne znamo tko možda nije otišao u kazalište. Školu ne bi povjerili samo strojarijama.“ Vieve je zastala i podmotala duge rukave, ogolivši sićušne, koščate zglobove.

Sophronia je rekla: „Ali zašto bi tako osjetljivu opremu držali na krovu?“

„Pojma nemam. Zanimljivo, zar ne?“ Zbog jamica na licu Vieve je zbilja izgledala vrlo mlado.

Dijete nas vodi kroz neprijateljski teritorij, odjednom je pomislila Sophronia.

Ovo je sumanuto. No dobro.

U tom trenutku iz zamračenog su se hodnika ispred njih otvorila vrata. Kroz njih se prolila jarka, mirna svjetlost kakvu daje samo visokokvalitetni plin. Zraka je obasjala mračnu mrlju dječaka - ne strojarije.

Dječak je bio poprilično zdepast, a nosio je preveliku odjeću, baš kao i Vieve. Pognuo se nad povelikom srarom knjigom i mrmlijao sebi u bradu.

Sophronia, Sapun i Vieve sledili su se od užasa.

Dječak je podignuo pogled, opazio ih kako vrebaju iz zamračena hodnika, iznenađeno vrisnuo i ispustio knjigu.

Vrata su se zalupila iza njegovih leđa i ponovno je zavladao mrak.

12.LEKCIJA

DOLIČNA KOMUNIKACIJA U DRUŠTVENIM PRIGODAMA

"Tko je to?" iz tame se začuo mrzovoljan glas. „Znam da ste tu; pokažite se!"

Sophronia je koraknula naprijed. „Primiri se, Pillovere. To sam samo ja."

Pillover je škiljio. „Gospođice Sophronia? Što radite ovdje? Kako ste ušli? Je li to moja sestra s vama?"

Sophronia je pokunjenu Vieve i Sapuna odvukla naprijed. „Ne, ali imam pratnju. Pillovere, predstavljam ti Genevieve Lefoux i Phineasa B. Crowa. Vieve, Sapune, ovo je Pillover Plumleigh-Teignmott, brat gospođice Dimity."

Pillover je arogantno odmjerio dvoje novih poznanaca. „Rulja?"

„Samo se tako čini. Oboje su osobe od povjerenja. Vieve je intelektualka, a Sapun je, ovaj" - zastala je i s mukom smišljala - „svojevrsan inženjer", uspjela se domisliti.

Sapun je frknuo, no Vieve se poput pravog djeteta razgalila zbog bilo kakve poveznice s akademskim svijetom.

Pillover je odmjerio Vieve i očito spremno prihvatio njezinu titulu, iako joj je bilo devet godina. A onda se okrenuo prema Sapunu, obasjanome mjesečinom. „Ta, gospođice Sophronia, on je crn!"

Sophronia je naperila glavu i promatrala Sapuna kao da nikad prije nije zamijetila njegovu boju kože. „To je nebitno. Ili se kaže neobzirno?"

„Stvarno?" Pillover je podignuo obrvu.

Sophronia je odrješito kimnula. „Stvarno."

Pillover se sagnuo i podignuo knjigu. „Ako vi tako kažete."

„Pillovere, zašto si ovdje, a ne u kazalištu?"

Dječak je slegnuo ramenima. „Dosta mi je klipova. Masna je to gnjavaža."

„Klipova?" *Je li moguće da ga muče pokretni dijelovi parnih strojeva?*

Sapun se plaho ubacio. „Gospica Sophronia, nemamo baš vremena."

„O, da, naravno. Želiš li s nama, Pillovere? Idemo na krov pogledati odašiljač.“

„Kako ne!“ Pilloverovo se inače mrko lice ozarilo već na sam spomen ideje.

I tako se infiltracijska družina povećala na četiri člana i polako su krenuli dalje.

„Hoće li nam biti koristan?“ upitao je Sapun Sophroniju.

„Nikad se ne zna“, mudro je uzvratila Sophronia. Okrenula se novom drugu. „A ti klipovi?“

„O, umišljaju da su posebni, šunjaju se okolo u jahaćim čizmama, nose crne košulje i jadikuju zbog stanja u Carstvu. Na ogrtače šiju zupce, i to na posve nesvrhovit način, a jedini im je cilj naređivati ostalima. I nitko im ništa ne može jer su polovica njih navodno sinovi grozospode. Mislim da glume, ali uspjeli su obmanuti gotovo cijelu školu. Čovjek bi pomislio da smo došli učiti, no očito nismo.“

Sophroniju je očaralo Pilloverovo brbljanje. „Ah, znam kako ti je. S nama živi Monique de Pelouse.“

Pillover je namreškao nos. „Sigurno vlada pravo veselje.“

„Urnebesno. Već me cinkala.“

„Ma ne.“

„O, da.“

„Kako se snalazi ona prokletinja od moje sestre?“

„Bolje nego ja. Iako se opet onesvijestila.“

„Krv?“

„Krv.“

„Koliko sam čuo o vašoj školi, to je i za očekivati.“

„Vukodlak nam drži satove borbe nožem.“

„Vukodlak? Nasilnik! Mi ovdje nemamo nadnaravnih. U zbornici vlada prava nestašica. Svaka bi ugledna škola trebala imati barem jednog profesora vampira. Eton ima trojicu. Kod vas su samo djevojke, a imate vampira i vukodlaka. Vraški nepošteno, ako mene pitate.“

Dotad su već prošli nekoliko stubišta približavajući se krovu kad su nabasali na kućnu strojariju. Vieve i Sapun istog su trena stali pred Sophroniju i počeli poskakivati.

„Što radite?“ zgrozio se Pillover.

„Zbunjuju je da ne shvati da sam djevojka“, objasnila je Sophronia.

„O, da. Zaboravio sam." Nakon kratkog premišljanja i Pillover se dao u neobično kružno gibanje. Svi troje izgledali su toliko smiješno da je Sophronia jedva suspregnula hihot. Uspjela se provući pokraj smetene služavke, i palo joj je na pamet da Vieve podsjeti na ometač, no toliko je uživala promatrajući ih kako plešu da se predomisli.

Posljednjim su se stubištem uspjeli jednim od mnogih tornjića, a na kraju su ih dočekala zaključana vrata. Sophronia je s puno nade prodrmla kvaku. Ništa.

Ogledala se po stubištu. „Zna li tko obiti bravu?"

„I vi ste mi neka obavještajka", požalio se Pillover.

„Ondje sam tek mjesec dana! Znam se nakloniti, a u treptanju mi gotovo nema ravne."

„Zašto se onda treptanjem ne probijete u sobu?"

Sophronia je ignorirala njegovu repliku i očima punim nade zagledala se u Vieve. „Izumi?"

Vieve je zatresla glavom.

„Odmaknite se u stranu, dame", junački je nastupio Sapun. „Ja ću vas spasiti."

Pillover je s gađenjem pogledao Sapuna zato što ga je ubrojio u „dame", no maknuo mu se da ga pusti do vrata.

Visoki je čađavac iz nekog tajnog unutarnjeg džepa izvukao kožnatu vrećicu, a iz nje metalne šipke različitih oblika. Pažljivo je proučio bravu te potom odabrao jednu šipku. Ugurao ju je u ključanicu i nakon podugog petljanja začulo se *škljoc*.

Prije nego što su uspjeli otvoriti vrata, Pillover je rekao: „Pazite! Možda su postavili zamke."

Svi su zastali i pogledali ga.

„Ovo je škola za zle genijalce, zar ne? Na njihovu bi mjestu čak i ja postavio zamke, a tek sam na razini *neuljudnoga genijalca!*"

Sophronia je koraknula naprijed. „Ovo je bila moja ideja. Ja ću."

Vodeći se intuicijom - nisu još učile o remećenju kuća, kućnih zabava i rasporeda sjedenja - Sophronia je jedva odškrinula vrata i prstom prešla uz rub dovratka. Na pedalj od poda naišla je na napetu žicu. Prst je zavukla za vrata prateći žicu dok nije došla do spoja. Laknulo joj je kad ga je našla jer zamku ne bi mogla onesposobiti a da ne zna na kojemu se kraju aktivira.

Izvukla je šivaće škare, jednom rukom napela žicu, a drugom je prerezala. *Aktivira li se dodatnim napinjanjem kad se vrata otvore ili popuštanjem napetosti kad žica pukne?* pitala se. Vratila je šivaće škare u džep pregače te izvukla vrpce za kosu. Profesorima je uistinu trebala odati priznanje: s pravom su od svih učenica tražili da u svakom trenutku uza se imaju škare, maramice, parfem i vrpce za kosu. U jednom će trenutku naučiti i zašto traže crveni tabletic i limun.

Vrpce za kosu pažljivo je svezak za kraj niti, a zatim, napinjući je što je mirnije mogla, gurnula vrata te istodobno odmatala traku.

Dječaci i Vieve u zadivljenoj su šutnji promatrali ovaj čin.

Konačno je Pillover rekao: „*Stvarno* stječete dobro obrazovanje!”

Izgleda da je tako. Sophronia je tad već gotovo do kraja prodrila u sobu ispružene ruke, a vrpca i traka protezale su se do šćućurenog žabolikog uređaja s desne strane, malo iza vrata.

Vieve je pojurila prema njemu. „Tlačni naponski ventil s projektilima od kuhane cikle. Genijalno! Nije opasan, no izazvao bi popriličan nered i bez sumnje obilježio svakog uljeza. Samo trenutak da deaktiviram katapulte.”

Djevojčica je unijela nekoliko promjena. Začuo se tužan gnjecavi zvuk, a onda je na Sophronijinoj vrpce popustila napetost. Odvezala ju je sa žice i vratila je u džep pregače. *Baš je zabavno!*

Prostorija u kojoj su se zatekli bila je sagrađena od sivoga kamena, a u njoj nije bilo nikakva pokućstva, čak ni stolica. Ondje se nalazila tek zamka te niz teleskopa i drugih uređaja za zagledavanje u nebo. Naprave su bile raspoređene po brojnim uskim prozorima, a nijedan nije imao staklo. Prostor je djelovao jako staro, kao da su ušli u bajku. Možda Zlatokosu? *Kad bi Zlatokosa baš jako voljela proučavati zvijezde.*

Na jednome prozoru nije bilo uređaja, a s vanjske mu je strane netko dogradio naheren balkon.

„Evo nas”, ponosno je rekla Vieve.

Svi su prišli prozoru i pogledali.

„Klimavo”, objavio je Pillover.

Sophronia je pokazala polugu i koloturnik s jedne strane prozora. „Mislím da se spušta i podiže, poput kuhinjskog lifta. Pođite za mnom.” Izašla je van na platformu.

„Ovo nije dobra ideja", rekao je Pillover, krenuvši za njom.

Sapun se samo veselo nasmiješio i skočio van. Vieve je stigla zadnja i odmah je krenula proučiti poluge. „Sve mi izgleda ispravno", objavila je.

Pa Vieve nas zasad nije zavela na krivi put, pomislila je Sophronia. „Hoćemo li?"

Vieve je okrenula ručicu. Ništa se nije dogodilo.

„Nisi dovoljno snažna", optužio ju je Sapun.

Vieve se uzrujala i nemalo uvrijedila. „Zapravo nemam dovoljno tjelesne mase. Jako je nezgodno kad si mlad!"

„No dobro je to što si samo tobože mlada", tješila ju je Sophronia. „Uopće se ne ponašaš u skladu sa svojim godinama."

Vieveini su se obrazi užarili od ushićenja. „O, hvala ti!"

Sapun je prišao da joj pomogne s polugom. Izgledao je mršavo, no Sophronia je procijenila daje od cjelodnevnog prebacivanja ugljena razvio pozamašnu snagu, što je i pokazao.

Čudna ih je sprava povukla do krova, gdje su se iskricali te se konačno susreli sa zloglasnim komunikacijskim uređajem. Izgledao je poput deformiranog križanca šupe i kovčega.

„I to je to?"

„A valjda."

„Slični na dva zahoda", dobacio je Sapun.

Sophronia ga je podbola laktom. „Ne budite blesavi."

„Ali stvarno slični!"

Polako su prišli neobičnom stroju. Izbliza je, koliko je to moguće, izgledao još čudnije, stršeći svojom sramotnom dotrajalošću na tornju od drevna kamena s kruništem. Otvorili su vrata. Šupa je bila podijeljena u dva odjeljka ljudske veličine, a oba su bila dupkom puna čudnovatom mrežom mehanizama. Bilo je unutra cijevi, brojčanika, staklenih kutija naizgled napunjenih crnim pijeskom, a u oba odjeljka i praznih kolijevki koje je vidljivo trebalo popraviti.

Vieve se odmah spustila i uvukla, izvijajući svoje sitno tjelešce pod odjeljcima da im prouči dno i ispita moguće spojnice.

Pillover je mlako bacio oko, ponešto dirnuo, a zatim se besposleno odvuкао odande. Sophroniji i Sapunu zabavnije je bilo promatrati ni drugome nije nimalo bio jasan.

„Pa drago mi je da smo toliki put prevalili zbog ovoga“, na kraju je rekao Sapun.

„Mislim da bismo ovdje mogli doznati o kakvu je prototipu riječ, a i gdje ga je Monique mogla sakriti“, rekla je Sophronia opravdavajućim tonom. Sve se činilo kao da je put bio uzaludan.

Upravo je u tom trenutku iza žica izronila vrlo uzbuđena Vieve. „Ovo je divno! Za tri koplja bolje od onog zatucanog telegrafa. Mislim da mu uopće ne trebaju dalekometne žice!“

„Kako je onda moguće komunicirati od točke do točke?“ Sophroniji se namreškalo čelo.

„Izgleda da ima *eterski* vodič!“ Vieve im je prišla i obrisavši ručice na jahaćim hlačama ostavila masne crne tragove.

Sophronia se namrštila i požalila što nije više čitala o atmosferama. „Misliš li da pokušavaju odbijati izravne poruke kroz eterosferu?“

„To bi objasnilo zašto se nalazi na krovu - bliže eteru.“ Vieve ju je zabljesnula jamicama.

„I zašto bi uključili našu školu. Ako bude potrebno, mi bismo ga cijelog mogli podignuti u eter“, dodala je Sophronia.

Vieveine su se oči caklile. „Možete li zamisliti slanje poruka od jedne do druge točke, preko velikih udaljenosti? To bi bila prava revolucija za cijeli svijet.“

Sophronijin se pogled susreo sa Sapunovim. Sophronia je razmišljala o tome kako na brodu nije primila nijedno pismo od obitelji, a nikome nije ni mogla pisati. U teoriji su od učenica trebali zatražiti pisma prije dolaska u Swiffle-on-Exe, no o tome nije bilo ni spomena, a Sophronia je bila sigurna da se njezina kazna, baš kao i Moniqueina, odnosi i na komunikaciju izvan broda. Zapitala se je li Pillover štogod primio otkako su se posljednji put vidjeli. *A valjda je moguće i da nas roditelji jednostavno pošalju od kuće i zaborave nas.*

Sapun je vjerojatno razmišljao o izopačenim primjenama komunikacijskih uređaja, a Vieve, istinska znanstvenica, u svakom je uređaju vidjela samo prednosti. Sophronia je mogla zamisliti zašto bi ga se zračnodrumski razbojnici htjeli dočepati.

Sophronia je rekla: „Znači, mislimo daje nestali prototip zapravo ventil koji nekako omogućuje... odbijanje poruka?“

Vieve je kimnula. „Što objašnjava dodekaedarski oblik koji si zamijetila. Višestranično tijelo odbija u više smjerova te pogoduje eteričnosti, za koju se odavno smatra da je trapezoidne naravi.“

Sophronia je pogledala Sapuna i Pillovera. „Jeste li išta shvatili?“

Sapun je zatresao glavom.

Pillover je slegnuo ramenima.

Sophronia je rekla: „Pa ja sam shvatila da konačno mogu obrisati rukavicu.“

„Molim?“ Pillover ju je zbunjeno pogledao. „Duga priča, i ti si bio dio nje, ali sve se izjalovilo.“

„Zvuči uzbudljivo.“

„Jedino ako te zanimaju poštanske usluge.“

Pillover je izgledao kao da bi ga mogle zanimati, no Sophronia se već pomalo zabrinula zbog vremena.

Vieve je doslovce podrhtavala. „Ovo je tako uzbudljivo!“

„Je, dobro, i sad kad smo to ustanovili, vrijeme je da se vratimo na brod, sad kad znamo nešto više o tome što se zbiva.“

„Da, mislim da bismo trebali“, složio se Sapun i vidljivo zabrinut pratio položaj Mjeseca.

Kroz Bunsonovu su se školu uspjeli sigurno provući - dobro, uglavnom.

Negdje na pola puta prema dolje zašli su za ugao i zabili se ravno u strojariju. Doslovno. Sophronia se sudarila s njome uz glasni u/skljokala se na leđa, sudarila se s Pilloverom i Sapunu stala na nogu. Nisu imali dovoljno vremena za obmanjujući ples kako bi Vieve primijenila ometač. Služavka je Sophroniju prepoznala kao žensko biće te se umah oglasila alarmom, visokofrekventnim zviždukom, što je, pak, pokrenulo uzburu u cijeloj školi.

Za razliku od zvona u Akademiji *mademoiselle* Geraldine, Bunsonov je alarm bio nalik na zvuk koji proizvodi klimava pila, samo glasniji. Od zabavnoga *vob-vuba* podrhtavala je cijela ta zbrkana zgrada. Hodnike su umah popunile strojarije, ali i pokoji ljudski lik. Sophronia je pojurila prema obližnjim vratima, otvorila ih i uskočila unutra. Ostalih se troje naguralo za njom da bi na kraju shvatili da su zapeli u ormaru ostavi te da nemaju kamo pobjeći.

„Baš prekrasno. I što ćemo sad?“ pitao se Pillover.

„Mir“, rekla je Sophronia.

Ignorirao je Sophroniju i čemerno nastavio: „Osuđeni smo na propast. Izbacit će me, a tek sam došao do *neuljudnoga*. Što će Otac reći? Nijedan Plumleigh-Teignmott nikad nije bio niži od *zlobnoga genijalca*. U pitanju je obiteljska čast.”

„Zašto se i dalje s nama vragolate?” zanimalo je Sapuna. „Vi se možete slobodno kretati, zar ste zaboravili?”

„O, da, istina.” Pillover se uspravio i krenuo van iz ormara.

Sophronia ga je zgrabila za ruku. „Ne možeš sad van! Odat ćeš naše skrovište.”

„Samo je pitanje vremena.” Kod Pillovera nije bilo ni trunke sućuti. „Pročešljat će svaki kutak škole.” A onda je prstom upro u grablje koje su s njima dijelile ostavu. „Pročešljati. Ha.”

„No divno. Zapeli smo u ostavi u društvu pošalica.” Sophronia ga je prostrijelila pogledom. „Čekaj, naravno - pa ti i *trebaš* biti ovdje! Molim vas da se svi na trenutak okrenete u drugu stranu.”

Preostalih ju je troje pogledalo u čudu.

„Samo me poslušajte, molim vas?”

Unatoč gužvi u ostavi ostatak družine uspio joj je okrenuti leđa.

Sophronia se s mukom izvukla iz jedne podsuknje. „Opet sam dolična.”

Okrenuli su se prema njoj.

Sophronia je podsuknju pružila Pilloveru.

„Uf. Što će mi to?”

„Ako je navučeš i izađeš, mislit će da je bila lažna uzbuna.”

„Ni slučajno!”

„A daj, Pille, molim te?” Sophronia se dala u treptanje.

Pillover je očito bio otporan na trepavice. „Kakvo poniženje!”

„Smislit ćemo razumno objašnjenje zašto je nosiš. Bi li to pomoglo?” ulagivala mu se Sophronia.

„Opravdanje za to što okolo skačem u ženskom rublju? Ne znam kako.”

Sapunove su se oči caklile od podsmijeha, a Vieveine su jamice napele već od same pomisli na Pillovera u suknji. Pillover se podbočio i primio podsuknju palcem i kažiprstom kao da je okužena nekom strašnom kemikalijom.

„Hajde, navuci je preko odjeće i izađite”, nagovarala ga je Sophronia.

„Mogli biste reći da ste izvodili pokus pa ste htjeli zaštititi donje predjele“, predložila je Vieve.

„Mogao bi reći da si testirao vrijeme reakcije kućanskih strojarija“, predložila je Sophronia.

„Mogli biste reći da volite žensko donje rublje“, predložio je Sapun.

„O, sudbo kleta!“ Pillover je zakolutao očima i zamahnuo podsuknjom.

„A daj, Pille“, pritiskala ga je Sophronia.

Pillover je gundajući navukao podsuknju sve do pazuha jer mu je bila predugačka. Sophronia mu je dala svoju vrpcu za kosu da je sveže umjesto pojasa. Sapun je naočigled susprezao smijeh. Pillover je duboko udahnuo i dostojanstveno se, samopouzdanu ispravio.

Sophronia je načulila uši pokraj vrata, podignuvši ruku da utiša ostale. A onda je, kad se smirila strka u hodniku ispred njih, otvorila vrata najbrže što je mogla, povukla Pillovera, gurnula ga van i zalupila vrata za njim.

Tutnjava u hodniku na minutu se pogoršala, a zatim se umirila. Tišinu je proparao dubok glas: „Pillovere Thaddeuse Plumleigh-Teignmotte, što ste to *zaboga* odjenuli?“

Čuli su kako Pillover mrzovoljno uzvraća: „Podsuknju, ravnatelju.“

„Vidim. Nadam se da imate iznimno zlobnu izliku za to.“

„Pa, vidite, gospodine“, krenuo je Pillover, a zatim se čulo: „Au. Molim vas, gospodine, nemojte za uho.“

„Pođite sa mnom!“

„Da, gospodine.“

Uslijedio je štropot strojarija na tračnicama te topot koraka, a hodnik je ostao u tišini.

„Tko bi rekao?“ na kraju je šapnuo Sapun. „Stvarno je bio koristan.“

Nakon toga uspjeli su bez novih nezgoda pobjeći iz Politehničke škole za dječake Bunson i Lacroix. Trčeći kozjom stazom, Sophronia se okrenula da je pogleda još jedanput. Pomislila je kako škola izgleda poput hrpe neukusno oblikovanih, osakaćenih šahovskih figurica.

„Naša je Akademija puno ljepša“, zadihano je ustvrdila dok su trčali. Močvarne se magle još nisu izdignule, a golema školska gusjenica

sljubljenih cepelina neustrašivo je lebdjela pred njima obasjana slikovitim zlaćanim mjesecom.

„Misliš?“ Vieve je naherila glavu kao netko tko rijetko zamjećuje estetske vrijednosti građevina. „Pa, eto, naša pluta.“

„Mislim, manje je sklepana.“

Vieve je rekla: „Uvijek mi se činila šeširasta - poput velikog lebdećeg turbana.“

Sophronia je naherila glavu, no nije uspjela steći takav dojam. Nastavili su trčali.

Sophronia se zabrinula. „Mislite li da smo stigle na vrijeme?“

Sapun je kimnuo. „Da, ali možda postoji drugi problem.“ Upro je prstom u udaljeno brdašce s desne strane, gdje se pod mjesecinom ocrtala silueta vuka. S cilindrom na glavi.

„Nije to valjda on?“ Sophronia se unatoč slutnji ponadala da je to ipak neki ogromni pas.

„Znate li kojeg drugog elegantnog vuka koji luta močvaom?“

„Ne bi smio biti ni blizu civilizacije tijekom punog mjeseca!“ pobunila se Vieve.

„Očito je netko negdje pogriješio“, rekao je Sapun.

„Ovo *nije dobro*“, izrekla je Sophronia ono što je svima bilo jasno kao dan. Vuk je podignuo glavu i njušio zrak. Čim je progovorila, njegova se čupava glava okrenula prema njima.

„Bliže smo školi nego on“, primijetio je Sapun.

„Da, ali on je nadnaravno biće“, rekla je Vieve, koja je očito s vukodlacima imala iskustva. Njezino je inače otvoreno i vedro lišće probljedilo od straha.

Sophronia je stvari preuzela u svoje ruke. „Dosta je bilo priče - svi u trk!“ Podignuvši suknje, riječi je provela u djela, nimalo se ne srameći što joj nedostaje jedna podsuknja i što je pred svima ogolila gležnjeve.

Sapun ju je brzo prestigao. Imao je duže noge, a ni suknje ga nisu ometale. Kad je stigao do dna prednjega dijela, počeo je mahnito skakati i lamatati rukama. Tek je tad Sophronia shvatila da iz kotlovnice još nisu spustili uzane ljestve.

Pridružile su mu se zadihane Sophronia i Vieve. „Zar smo stigli prerano?“

„Možda.“

Sophronia je podignula grumen zemlje i zbacila ga prema donjem dijelu korita broda, pokušavši naciljati prema mjestu na kojem su vratašca trebala biti. Sasvim je promašila; brod je bio viši nego što je mislila. Sapun i Vieve zbacili su za njom. Vieve je također promašila, ali Sapunov je grumen pogodio metu i razletio se po vratašcima.

Ništa se nije dogodilo. Vukodlak se gotovo približio njihovom brdašcu.

U posljednjem su se trenutku vratašca otvorila, a uzane ljestve spustile.

„Sapune, idite prvi, vi ste najbrži.“

„Ali, gospica Sophronia, vi ste dama. Dame uvijek idu prve!“

Sophronia je zbacila ramena i pogledala ga ravno u oči. „Ja sam prošla obuku za ovo.“ Nije još, ali laž je bila opravdana. „Ne osporavajte izravnu naredbu tijekom aktivnog obavještajnog pothvata!“

Sapun se namrgodio, ali očito mu nije bilo mило svađati se s damom. A pogotovo Sophronijom. Počeo se penjati.

„Vieve, ti si sljedeća.“

„Ali-“

„Odmah!“

Vieve je krenula gore.

Sophronia je pošla zadnja, a čim je koraknula, krajičkom je oka još jednaput opazila vukodlaka.

Uz zlokobno je režanje nasrnuo na nju.

Drugi je put te večeri Sophronia bila sretna što se dolično odjenula. Kapetan Niall bacio se na nju strašnim skokom kakav se može naći samo u bezbrojnim gotičkim romanima. Razjapio je usta nalik na gnjevnu špilju punu zuba i sline, a kad ju je napao, zube je zario duboko te joj divljački rasporio... drugu podsuknju.

Sophronia je vrištala i otimala se.

Vukodlak joj je zube zario u donji žičani obrub. To joj je bila najštirkanija podsuknja, kakva se odijeva samo za najbogatije i najlepršavije krinoline.

Sophronia ga je ponovno opalila te stopalom udarila o njegov osjetljivi nos.

Kapetan Niall zatresao je golemom dlakavom glavom, što od boli, što da iščupa zube iz podsuknje. Cilindar mu se hipnotički zibao

naprijed-natrag. Od njegove težine i povlačenja podsuknja je skliznula sa Sophronije. Vukodlak se s podsuknjom strovalio na tlo. Sophronia se sjetila čudesno visokog skoka kojim ih je kapetan prvoga dana dobacio do broda te grabila gore što je brže mogla.

Sophronijina je podsuknja bila načinjena od kvalitetne konjske dlake, debele i vrlo otporne. Dokazala se preživjevši tri sestre prije nje.

No vukodlak je svojom nadnaravnom snagom debelu tkaninu probio kao da je najtanji muslin. Kapetan Niall nakratko se borio s podsuknjom, a onda se oslobodio dronjaka. Čučnuo je i ponovno skočio za Sophronijom.

Sophronia je spustila stražnjicu i zanjihala ljestve u stranu, izmaknuvši se vukodlaku za dlaku.

„Kapetane Nialle“, rekla je zadihano, „puno ste mi se više sviđali kad me niste pokušavali ubiti!“

Vukodlak je doskočio na tlo, zatresao glavom i zacvilio jer ga je netko iz gornjih vratašaca zasuo ugljenom. Jedan ga je osobito velik grumen pogodio u već ranjeni nos.

Zabacio je glavu i zavijao.

Sophronia se dočepala sigurna okrilja kotlovnice. Više ju je čađavih ruku zgrabilo i povuklo unutra. Sapun je dotle vukodlaka zasuo još jednom šakom ugljena. Pokraj njega stajala je nekolicina krupnijih čađavaca i neumoljivo stiskala čelične ložačke lopate, spremni da se po potrebi brane od vukodlaka.

No nije bilo potrebe: čim je Sophronia upala unutra, povukli su uzane ljestve i zalupili vratašca. Vuk je doskočio i svom se silom zabio u donji trup zračnoga broda. Da drvene grede broda nisu bile učvršćene željeznim nosačima, Sophronia je bila sigurna da bi ih probio.

„Što mu pada na pamet?“ pitala se Vieve dok je Sophronia dolazila do daha i otresala se.

„Mislim da sad i *nije* pri pameti“, uzvratila je zadihana i usplahirena Sophronia, pokušavajući se podignuti na noge. *To* je bio vukodlak iz njezinih dječjih noćnih mora. „Trebalo bi ga zatvoriti! Opasan je“, rekla je napokon kad je osjetila da joj se glas više neće tresti.

„I uništio ti je drugu podsuknju.“

„O, zaboga. Kako ćemo do nje? Netko možda otkrije da je moja!“

„Nema šanse. Vidite?" Sapun je upro prstom kroz vratašca, koja su čadavci blago otškrinuli. Oči je prislonio na procjep.

Sophronia mu se pridružila i pogledala dolje.

Kapetan Niall, očito se pomirivši da je izgubio plijen, do najsitnijih je komadića razdirao njezinu podsuknju od konjske dlake.

„Ma stvarno, što mu je moja podsuknja skrivila?"

Vieve je rekla: „Vidim da je tvoja strogoća u odijevanju na neki način vrlo korisna."

Sophronia je odmjerila devetogodišnju prijateljicu. „Znači, probat ćeš?"

„Nisam rekla da je *toliko* korisna."

Sophroniju je odjednom spopala grozna pomisao. „Ajme, ostale učenice! Ne znaju da je kapetan Niall ovdje, je li tako? Što ako nalete na njega na putu kući s predstave? *Moramo* ih upozoriti!"

„Ali kako ćete ih upozoriti a da ne kažete da ste bili vani?" zapitao se Sapun.

„Reći ću da sam ga vidjela kroz prozor salona. Moram ići." Sophronia je ustala. Bila je posve uprljana čađom, zacrnjenog lica, ravne haljine i mlitave kose.

„Ali, gospica Sophronia, *pogledajte* se!"

„Nema pomoći, moram riskirati. Životi su u pitanju."

„Ali kome ćete reći? Svi su u kazalištu."

„Nisu svi. Dođi, Vieve! Sad bi mi još samo trebalo da me strojarije opet zarobe. Trebate mi ti i tvoj ometač."

13.LEKCIJA

NAPAD ŠPRICOM I LEPEZOM

Sophronia i Vieve jurile su kroz zračni brod kat po kat, probijajući se do zabranjenog dijela s kićankama. Zastale su ispred vrata profesora Braithwopea. „Bolje ti je da se izgubiš, Vieve. Nema smisla da se obje uvalimo u nevolje.”

Vieve je podignula pogled prema njoj i kimnula. „Moramo ovo ponoviti.”

„Možda bez napada vukodlaka i smaknuća podsuknje?”

„Možda.”

Na to je djevojčica naherila kapu i povukla se niz hodnik, jednom rukom, u džepu, drugom s ometačem ispred sebe, zviždeći neku francusku pjesmicu istinski zadovoljnim ritmom.

Baš mi je milo da je barem nekome ova večer bila ugodna, pomislila je Sophronia prije nego što je glasno zakucala na vampirova vrata.

Začuo se štopot, vlažno srkanje, škripa kaučuka, vrata su se otvorila, a kroz njih je provirio profesor Braithwope.

„Što je, je li?” Oko usta mu je bilo nešto tamno.

Ajoj, pomislila je Sophronia, *zar sam ga prekinula u čaju?* Pokušala je proviriti pokraj njega da vidi u čijem društvu pijucka, no iako je bio skromne grade, Sophroniji je zauzeo cijeli vidik.

„Profesore, grozno mi je što vas ometam, no dogodilo se nešto što traži vašu hitnu reakciju.”

„Učenica, je li? Dovraga i bestraga, kako ste ušli u ovaj dio a da niste upalili zvono za uzbunu?”

„To nije važno, gospodine.”

„Mislim da bi moglo biti.”

„Ne *sad*, gospodine. Imamo problem, gospodine. S kapetanom Niallom.”

„Vukodlakom, je li? Kakve on veze ima s vašim ulaskom u zabranjeni dio škole bez pratnje?”

„Ne, gospodine, pušten je s lanca.”

„Naravno da je pušten s lanca. Pušten i otpušten, sad je negdje daleko.”

„Ne, gospodine, on je *ovdje!*”

„Na brodu, je li? To nije moguće. Vukodlaci ne lebde.“

„Ne, gospodine, dolje. Ovdje je, u močvari, točno ispod nas, a ostali će se ubrzo vratiti iz kazališta. Spazila sam ga kroz prozor.“

„Djevojačke fantazije.“

„Možda i jesu, gospodine, no ne bi li bilo bolje da provjerite i uvjerite se?“

„Je li? No dobro. Valjda ste u pravu.“

„Brzo, gospodine. Vratit će se svaki tren.“

„Dobro, dobro. Gdje mi je šešir?“

Vampir je nestao na sekundu, a onda izašao na hodnik.

Bio je malčice raščupan, no navukao je kaput i zakopčao ga do grla kako bi prikrio i najmanji modni grijeh, a na nogama je nosio čizme, što se za vukodlaka nikako ne bi moglo reći. Sophronia nije još bila sigurna, no činilo joj se da bi općenito mogla biti sklonija vampirima.

„Gdje je taj nesretnik?“

„Ispod kotlovnice, gospodine. Koliko ja znam.“

„Gospođice Temminnick.“ Vampir ju je pozdravio blago dodirnuvši šešir.

O, sjajno, pomislila je Sophronia. Kako da se sad vratim u svoje odaje?

Iza ugla provirila je Vieveina glava. „Da ti pružim ruku? To jest, zglob?“ Zamahnula je ometačem.

Sophronia se nasmiješila od uha do uha.

„I tako smo išle, onako krasne u večernjem ruhu, prišle brodu, i *nikad nećeš* pogoditi što smo vidjele! Zamalo je bilo zanimljivije od same predstave. Iako je ova izvedba *Idealne kade* bila *izrazito* dirljiva.“ Dimityne su oči sjale i strastveno je stiskala šake dok je sa zanesenim divljenjem ponovno proživljavala proteklu večer.

Blago zamrljana Sophronia u čistoj pregači i zamjenskim podsuknjama hinila je potpunu pozornost.

Sjedile su okrenute jedna drugoj na divanu dok su druge djevojke jurcale po salonu, blebećući o krasnim odorama, predstavi i naočitosti ovog ili onog mladića - ne nužno tim redosljedom.

„Ajme, što si vidjela?“

„Profesora Braithwopea u kaputu!“

„Pa sigurno ima odjeću za van." Dimity je raspetljala prste i krenula prčkati oko vrata. Sophronia se nagnula naprijed. „Dimity, nosiš li ti to *dvije* ogrlice?"

"Nisam se mogla odlučiti. Nemoj me zbunjivati. Gdje sam stala?"

„Na kaputu profesora Braithwopea."

„E, da. Ne misliš li da su kaputi više vukodlačka osobina? Da ne spominjem da vampiri ne osjećaju hladnoću. Nego, gdje sam stala? E, da. Profesor Braithwope i njegov kaput borili su se s *vukodlakom!* Kapetanom Niallom!"

„Ajme, kakva grozota." Sophronia je namjestila primjereno zgrožen izraz lica. To jest, nadala se da je primjereno zgrožen. Dosad joj gluma baš i nije išla. *Vjerojatno izgledam kao preparirana vjeverica.*

No Dimity se nije tako činilo. „Nažalost, sukobu baš i nisam svjedočila."

„Zar su šake tako brzo letjele? A, da, nadnaravna brzina." Sophronia je mudro kimnula.

„Ma ne, bilo je krvi pa sam se onesvijestila."

Preshea im je prišla i podbočila se pred njima, odjevena tek u korzet i duge gaće.

Kakva nepristojnost!

„Sidheag ju je ulovila. Baš je šteta, Dimity, što nisi namjestila da se onesvijestiš ranije kad ti je već mladi lord Dingleproops poklanjao toliko pozornosti."

Dimity se zacrvenjela. „Njegovi su roditelji naši obiteljski prijatelji, ništa drugo!"

Sophronia je ignorirala Presheju i pogledala ostale djevojke da dopune priču nakon Dimityne nesvjesticke. „Kako se nastavilo šaketanje?"

„Nisu se toliko sukobili šakama koliko očnjacima i kandžama", rekla je Agatha.

„Dobro, kako se nastavilo kandžetanje?"

„Ajme, Sophronia, baš si šaljiva." Dimity ju je zaigrano podbola palcem.

Sidheag se jedva nasmiješila i povukla se. Monique se pobožno posvetila sitnoj poderotini na obrubu jednoga rukava, a Preshea se okrenula da smota kosu u krpice prije spavanja.

Agatha je plaho priskočila Sophroniji u pomoć. „I *mademoiselle* Geraldine se onesvijestila, pa je lady Linette neke starije djevojke mogla slobodno uputiti na tajnu akciju. Vježbale su grupne taktike za udruženo društveno pobijanje. Naredila im je da izvedu lepezu i špric, i upalilo je.”

„Lepezu i špric?”

Monique je frknula. „Dakle, stvarno, Sophronia, zar ti baš *ništa* ne znaš? Lepezom i špricom mlade se dame brane od napada vukodlaka ako gospode nema u blizini. Mislim, o tome su i *brošure* pisale!”

Sophronia se okrenula Agathi za daljnja objašnjenja, no bucmastoj je djevojci splasnula hrabrost i povukla se u kut s knjigom o suncobranima.

„Dimity, znaš li ti kakav je to manevar?”

Dimity se izmotavala. „Pa čula sam za njega, naravno, no nikad ga nisam vidjela na djelu.”

„A nisi ni večeras. Dimity, zbilja bi se trebala naučiti onesvijestiti s većom preciznošću.” Preshea joj se obratila s visine; dijeljenje sobe s Monique nije pogodovalo njezinoj osobnosti.

Monique je cuktala. „Zapravo je vrlo jednostavno. Treba omesti vukodlaka.”

„U ovom slučaju, dobrom primjenom vampira”, ubacila se Preshea i iznervirala Monique.

Monique je nastavila. „Zatim mu treba prići na špricljivu udaljenost. Vukodlaka, ili blizu njega, treba obilno pošpricati štetnim parfemom - dobar je bilo koji od začinskog bilja, no bosiljak je, dakako, najbolji - te mirisnim solima kako bi se prospješilo udisanje. Onda uzmemo lepeze i odmahujemo miris prema zvijeri. Stvorenje počinje nekontrolirano kihati, a mi možemo pobjeći. *Voila!*”

„I to se dogodilo?” Sophronia je pogledala Presheju tražeći potvrdu. Na kraju krajeva, ni Monique nije bila na izletu.

„Više-manje. Iako je i jadni profesor Braithwope dobio pozamašnu dozu parfema. No kapetana Nialla uspjele su zbuniti dovoljno dugo da ga profesor svlada i odvuče od nas. Uspjele smo se bez posljedica popeti glavnim stubištem na brod.”

Stubištem? pomislila je Sophronia. *Brod ima stubište?*

Preshea je zaključila: „Vrlo uzbudljiv završetak večeri. No dosta je bilo neugodnih priča. Jeste li vidjele koliko me udvarača okružilo u kazalištu?”

„Ni izbliza koliko je okružilo mene”, uzvratila je Monique. „Već sam polovicu bunsonovaca uspjela zaludjeti; ove godine čeka me druga polovica.” Velikodušno se ogledala po salonu. „Smiješ i ti dobiti kojega, Preshea. Ta nisam proždrljiva.”

Preshea se nasmiješila, no ni izbliza od užitka. „Ne zaboravimo lorda Dingleproopsa; na njega je, čini se, Dimity bacila čari.”

„Znam, jako čudno. No ukus je teško objasniti. Bez uvrede, Dimity.”

Dimity očito nije znala što bi na to rekla. Izgledala je kao da je progutala živu jegulju.

Monique i Preshea nastavile su čavrljati o mladićima koje je Preshea upoznala u kazalištu. Mladićima koje je Monique već poznavala i čiji je izgled, financijsko stanje i društvenu pozadinu Monique morala objasniti Presheji do najsitnijih detalja i na vrlo snishodljiv način.

Kako su se ostale djevojke zabavile drugim stvarima, Sophronia se okrenula prema Dimity i potiho rekla: „Sviđa li ti se taj Dingle?”

Dimity se zacrvenjela kao da joj se stvarno sviđa. Ili uopće ne sviđa. „Vrlo je visok za svoju dob.”

Sophronia se trudila uživjeti. „To je valjda dobar početak. Ima li kakvih drugih kvaliteta?”

„Ima jako lijep nos.”

„Dobro, nos, odlično.”

Dimity, koja je rijetko šutjela, više nije ni pisnula.

Sophronia se pokušala domisliti neke druge osobine mladića kakav bi se svidio Dimity. „Je li nosio štogod sjajno?”

„Imao je mjedenu značku na šeširu.” Dimity je izgledala pomalo razočarano, kao da je tek kap u moru njezinih ukrasa.

Dvije ogrlice. Dvije! „I je li, ovaj, pametan?”

„Ajme, Sophronia, za simpatiju to i nije poželjna osobina!”

„Nije? Znači, simpatija je?”

„Obožavatelje smijem imati tek nakon šesnaeste.”

„Tako znači.” Razgovor je zapeo.

Dimity je napokon rekla: „Znaš li da mojega gnjusnog brata nije bilo? Smugnuo je s predstave. Čini se da je drugim mladićima zasad

kao bolna bubuljica. No nisam iznenađena. Vjerojatno luta okolo, ispravlja glupave pogreške i svima staje na žulj."

„A možda ga zastrašuju iz pakosti."

„Ma hajde, teško da su *mladići* takvi."

„A ne?" Sophroniju, koja je i sama imala pokojeg brata, ova je sumanuta izjava zaprepastila.

„Djevojke jesu, mladići nisu. Oni su puno iskreniji i pošteniji."

„Jesi li čula za klipove?"

„Jesam, odakle...?"

Sophronia je slegnula ramenima. „Ova me škola svačemu poučava."

„Klipovi imaju nekakav klub u Bunsonovoj školi, koliko sam shvatila. Lord Dingleproops njihov je član."

„Ma nemoj?"

„Da, tehničkog su usmjerenja. Mrljaju se ugljenom oko očiju. Tamne puti, tamnih misli."

„Kao čađavci."

Monique, koja je svoj razgovor privela kraju i okrenula se slušanju njihova, u tom se trenutku očito nije mogla suzdržati od prekidanja.

„Sophronia, nemoj ni govoriti takve stvari! Zamisli da lorda visoka roda usporede s, pa, najnižom od najniže vrste. *Stvarno!*"

„Čađavci uopće nisu loši", pobunila se Sophronia, doduše glasnije nego što je trebala.

Preshea, Monique i Agatha zgroženo su blenule u nju.

Sophronia je bila žestoka. „Ne možete njih kriviti za društveni položaj u kojem žive!"

Monique je samouvjereno uzvratila: „I te kako možemo!"

„Ma dajte, pa jadtim čađavcima samo treba koja društvena reforma i humanitarna pomoć oko garderobe", nepokolebljivo je izjavila Dimity, bez sumnje misleći kako podupire Sophronijine neobično napredne društvene stavove.

Sophronia je zažmirila od užasa već od same pomisli na to da bi Dimity pokušala reformirati Sapuna. Ili još gore, shvatiti ga kao *humanitarni slučaj*.

Na vratima se začulo glasno kucanje.

Glas lady Linette rekao je: „Plin se ubrzo gasi, dame. Ljepota traži san. Dobro, Ljepota većine vas traži san, no ni ostalima nema smisla

riskirati."

„Da, lady Linette", odgovorile su u isti glas.

Lady Linette nastavila je dalje ne zavirivši u salon. Politika škole nalagala je da se učenice tijekom njihova slobodnog vremena ne smiju nepotrebno ometati. Čak i djeci, rekla je lady Linette, treba dati prostora za spletke.

Dimity se nagnula prema Sophroniji što je bliže mogla i došapnula: „Zašto braniš čađavce? Kako to da ih uopće pobliže poznaješ?"

„Prikupljanje informacija, Dimity, sjećaš se? Mi se time sada bavimo."

„Da, ali otkud čađavci? Kakve koristi možeš imati od njih? Ta žive u kotlovnici."

Sophronia je uzvratila najboljom izlikom. „Moram hraniti Paroslina, zar ne?"

Dimity je samo šutke treptala; prijateljstvo s čađavcima bilo joj je nepojmljivo kao i odabir jedne ogrlice. „Ako ti tako kažeš. Dođi, idemo u krevet."

No prije nego što su uspjele napustiti salon, ponovno se začulo kucanje i prestrašilo ih. Ovo nije bila uobičajena pojava.

Muški je glas kroz vrata rekao: „Gospođice Temminnick, možemo li, molim vas, nakratko porazgovarati, je li?"

Preshea je ciknula i pojurila u sobu jer je i dalje bila u rublju.

Sophronia je brzim pogledom pregledala sobu. „Agatha, podigni rukavice s poda. Dimity, izula si se." Kad su se ostale vratile u pristojno stanje, Sophronia je otvorila vrata.

„Kako vam mogu pomoći, profesore Braithwope?"

Vampiru se vratio kicoški sjaj: nije nosio kaput. „A, sjajno, niste još legle. Jeste li za šetnjicu, gospođice Temminnick?"

Sophronia se naklonila i skinula ogrtač sa stalka. Ostale su ih djevojke nijemo promatrale. Sophronia im je uputila umirujući pogled i krenula za vampirom.

Kako je bila u društvu profesora, nijedna se strojarija nije pobunila što brodom luta u kasne sate. Profesor Braithwope poveo ju je gore do malenog balkona koji je spajao srednji i prednji dio. Stali su i zagledali se u oblake i mjesec koji je zalazio za močvaru.

Sophronia se konačno odvažila i rekla: „Gospodine?"

„Jasno vam je, gospođice Temminnick, da sam ja vampir."

„Da, gospodine, zamijetila sam vam očnjake.“

„Ne budite drski, mlada damo.“

„Da, gospodine.“

„No vezan sam za ovaj lutajući brod, daleko od ikakva pogodna društva.“

„Da, gospodine. No spustili ste se na tlo da se borite protiv kapetana Nialla.“

„Nisam vampirska matica da imam baš *tako* kratku sponu.“

„Razumijem, gospodine.“ Ali nije razumjela. *Zašto se odmah brani?*

„Kad ste večeras došli u moju sobu... “

Sophronia je nacherila glavu, sjetivši se da mu je ono oko usta zasigurno bila krv. „Nisam ništa čula ni vidjela. Doduše, pitala sam se, gospodine, *kako* se hranite? Ili bolje rečeno, na *kome* se hranite?“

Vampir nije rekao ništa.

Jesam li otkrila da sam vidjela što nisam smjela? Sophronia je tiho dodala:

„A čađa na mojoj haljini, gospodine?“

„Nisam ništa vidio.“ Profesor Braithwope spustio je osmijeh prema njoj, jedva zamjetno razotkrivši očnjak.

Sophronia se njemu nasmiješila. „Drago mi je da se razumijemo, gospodine.“

Vampir se zagledao u noć. „Ovo je za vas prava škola za dame, je li?“

„Jest, gospodine, mislim da bi mogla biti.“

„Može savjet, gospođice Temminnick?“

„Gospodine?“

„Sjajna je vještina sprijateljiti se s ljudima na niskim položajima. I oni vas koječemu mogu poučiti.“

„Dakle, gospodine, pa mislila sam da niste vidjeli čađu.“

Profesor Braithwope se nasmijao. „Laku noć, gospođice Temminnick. Vjerujem da ćete sami naći put do svojih odaja a da se ne oglase zvona za uzbunu? To vam je očito osobita vještina.“

„Pa zapravo, gospodine, večeras bi mi trebala vaša pratnja.“

„Je li, je li? Zanimljivo.“

„Čak je i vampira katkad moguće iznenaditi?“

„Gospođice Temminnick, što mislite zašto sam postao učitelj?“

Zajedno su se okrenuli i pošli prema učeničkim sobama.

Sophronia se zamislila o tome kako je živjeti vječno. *Vjerojatno ti lako dosadi. No to je jedna od prednosti Akademije mademoiselle Geraldine. Zasad nije bilo ni izbliza dosadno.* Međutim, rekla je: „Sigurno nije tako loše biti daleko od grada. Vi ste jedan od rijetkih vampira koji može putovati.”

„Dokle god ne lebdimo previsoko.”

„Stvarno?”

„Gospođice Temminnick, je li, opet vaš znatiželjni um kopka, je li. Mislim da je *toga* zasad dosta.” Stigli su pred njezina vrata. „Laku noć, gospođice Temminnick.”

„Laku noć, profesore.”

Školski se život nakon toga nastavio po rasporedu, a i škola je nastavila dalje, no u sivome, kako bi rekla lady Linette. Pokazalo se da im je osim predstave Swiffle-on-Exe poslužio i kao stanka za preuzimanje pošte. Sophronijin se plijen sastojao od paketa odjeće, između ostaloga i zimske pelerine, te nesadržajnog pisma od majke. Rečeno im je da odgovore ne mogu slati. Swiffle-on-Exe već im je miljama bio za putom. Rok koji su školi dali zračnodrumski razbojnici prošao je, i sad su bili u bijegu.

Veliki je zračni brod odlebdio duboko u sivilo divlje močvare. Magle su bile češće i dulje nakon što im se prišuljala jesen. Akademija *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame nije se spuštala nisko; satovi s kapetanom Niallom zasad su bili otkazani. Imali su dovoljno goriva i namirnica za kvalitetan i dug bijeg od civilizacije, i tako su lebdjeli, okruženi hladnim, vlažnim sivilom, skriveni od prijatelja i neprijatelja - *cijela tri mjeseca*.

Nakon otprilike mjesec dana Sophronia je čula kako se Monique žali Presheji na obustavu vanjske komunikacije. Očito ju je zabrana konačno izbacila iz takta i nije uspjela poslati poruku one noći kad su se Sophronia, Sapun i Vieve krišom uvukli u Bunsonovu školu.

„Ne mogu vjerovati da meni — *meni!* - ne daju da pošaljem poruku!”

„Ne daju nikome, Monique. Čula sam neki dan i Sophroniju kako se na to žali.”

„Ali moja je strašno važna.”

„Stvarno? Naručuješ šešire za sljedeće ljeto?”

„Ma da, takvo što." Monique je glatko izbjegla Preshejinu znatiželju. „I rukavice i pokoj novu lepezu."

Sophronia je kasnije te večeri o tome razgovarala s Dimity.

„Uistinu mislim da je Monique namjeravala stupiti u kontakt s nekime i dojaviti gdje je skrila prototip. Misliš li da su je profesori te kazališne večeri zatočili na brodu kako bi to spriječili? Hoću reći da joj te noći nije bilo ni traga ni glasa."

Dimityno se okruglo porculansko lice iskrivilo od sumnjičavosti. „Kakav grozan srednjovjekovni pristup. Ne mogu zamisliti da bi s njome bili toliko strogi."

Sophronia se zavalila. „Dimity, nešto nam nedostaje."

„Na brodu? Kvalitetan sir", predložila je Dimity.

„Ne, mislim, ako ga je Monique negdje skrila, zašto mi to nismo vidjeli? Misliš li da je možda još uvijek u kočiji? Jesi li se odvajala od nje tijekom vašega putovanja?"

„Samo dok je s tobom razgovarala u kući."

„Naravno! Dimity, ti si genijalka!"

„Jesam?"

„Dok sam se pakirala. Pitala je Mamicu smije li običi posjed. Prototip je zasigurno skriven u *mojoj kući!*"

„Za Boga miloga, mislim da si u pravu. Ajme, Sophronia, što ako to otkriju zračnodrumski razbojnici? Ili ako Monique radi za nekoga još zlobnijeg, a *oni* to shvate?"

Sophroniji se želudac stisnuo od panike. „Onda je moja obitelj u opasnosti! Moram im nekako poslati poruku!"

Naravno, Sophronia nije mogla poslati pismo kao ni Monique. S Dimity se čak upustila u uzaludan pokušaj obuke goluba. Golub *nije bio zainteresiran*. Sophronia je polako uviđala čari komunikacijskog stroja i prototipa. Pokušala je samu sebe smiriti. *Na kraju krajeva, jedino ja znam da je Monique nakratko ostala sama. A čak i da to zračnodrumski razbojnici shvate, nadam se da će prototip potražiti nenasilnim potajnim mjerama i moje roditelje, braću i sestre ostaviti na miru.*

14.LEKCIJA O MIJEŠANJU SATOVA

Profesor Braithwope preuzeo je dio nastave o oružju, dajući im savjete o obrani štapom u usporedbi sa suncobranom i s kišobranom te o njihovoj pravilnoj primjeni na lubanju ili stražnjicu, ovisno o prigodi. Kao i kapetana Nialla, osobito su ga se dojmile Sidheagine sposobnosti na borilištu.

„Blaga prednost vojničkog odgoja." Sidheag je nakon nastave samozatajno primila nenadanu pažnju.

„Baš je tužno što očito nema drugih prednosti." Monique je frknula. Sidheag je klonula ramenima.

Sophronia i Dimity pogledale su se i sustignule je, stisnuvši se uz Sidheag svaka s jedne strane.

„Ne daj da te Monique povrijedi. Znaš kakva je", sućutno je rekla Sophronia.

Dimity je bila izravnija. „Baš je štuka."

Sidheag je gledala čas jednu čas drugu, a onda slegnula ramenima. „Ionako ne mislim ovdje ostati. Neka radi što hoće."

Sophronia je u tom trenutku odlučila da joj je dosta Sidheagine tvrdoglavosti. Mjesecima je to već trpjela. Presheji i Agathi nije bilo spasa, no Sidheag je imala sve kvalitete za pravo prijateljstvo, samo kad bi se malo otvorila. Sophronia je krupnu djevojku zgrabila za ruku i odvušla je na balkon umjesto na sljedeći sat.

„Ma što to - ?" Škotkinja se vidljivo uplašila.

Uplašila se očito i Dimity, koja je nakon potihog cijuka krenula za njima.

Sophronia se ispravila, podbočila i pogledala lady Kingair ravno u oči. U Akademiji *mademoiselle* Geraldine nisu poticali izravne sukobe ni pod kojim okolnostima, no Sophronia je osjetila da sa Sidheag nema druge.

„Moraš nas se prestati toliko bojati", rekla je.

Od svega što je Sidheag očekivala ovo joj izgleda nije bilo ni u peti. Visoka je djevojka počela zamuckivati, a na kraju s mukom procijedila: „Bojati? Bojati!"

„Sophronia, što to radiš?" siktala je Dimity, odmičući se od obiju djevojaka.

„Sidheag, sviđalo se to tebi ili ne, odavde *godinama* nećeš mrdnuti. Ništa nećeš postići ako se i dalje nastaviš vući okolo poput staroga gundala. Nauči štogod kad si već tu i probaj se zbližiti s nekima od nas.“

„Tu se samo laje iza leđa. Ne'am pojma kak' to žene mogu.“

Dimity je plaho rekla: „Sviđalo se to tebi ili ne, Sidheag, ti si zapravo djevojka.“

„To me Bog kaznio.“

Sophoniji je sinula ideja. *Možda Sidheag samo želi da je u nešto uključimo.* Pogledavši Dimity s osjećajem krivnje, upitala je: „Kakvi ste u penjanju, lady Sidheag?“

Sidheag je iznenadila promjena teme. „Vidiš šta mislim? Zašto mi postavljaš nejasna pitanja? Zašto mi lijepo izravno ne kažeš što bi trebalo učiniti i kako bi nam to moglo pomoći?“

Sophononia se zapitala, prisjetivši se Vieve koja se stalno šulja okolo, kako je uspjela završiti u školi za dame okružena djevojkama koje bi radije bili mladići. *Dobro, osim Dimity, dakako.*

Iako se razgovor već nastavio, Dimity je rekla: „Što fali ženskastim stvarima? Ja volim podsuknje i ples, i parfeme, i šešire, i broševe, i ogrlice i - “ Oči su joj zasjale kad se prisjetila blještavila.

Činilo se da bi tako mogla još dugo pa ju je Sophrononia prekinula. „Mislim da bi nekoga trebala upoznati, Sidheag. Preko ugljena.“

Dimity je nijemo treptala. „Kakve koristi od ugljena, Sophrononia? Jesi li pukla?“

„Imaj malo vjere, Dimity. I, Sidheag, *ide* li ti penjanje?“

„Naravno.“

„Onda večeras?“

I tako je Sophrononia lady Kingair upoznala s čađavcima.

„Dobra večer, gospica!“ Sapun joj se vedro nasmiješio kad se spustila kroz vratašca. Trudila se posjećivati ih barem svaki drugi tjedan otkako je škola zapala u sivilo. Sapun joj je zbog toga bio sve bliskiji i sve privlačniji. Sophroniji bi bilo draže da joj njegova blizina nije bila toliko mila - bio je baš jako prljav, baš jako neprikladan i baš pravi mladić, no tako je, eto, bilo; sviđao joj se i tu nije bilo pomoći.

„Dobra večer, Sapune, sluša li vas kotlovnica?“

„Nego što, gospica, nego što! Dovedi ste prijateljicu. Nikad nam još prijatelje niste dovodili. Mislio sam da ih i nemate. Osim nas, naravski.“ Smijuljio se.

„Ovo je gospođica Maccon. Sidheag, ovo je Sapun, a ovo su čađavci.“ Sophronia je širokim zamahom ruke obuhvatila i skupinu koja se zgurila oko Sapuna i sve koji su mu jurcali iza leđa. Nije odala Sidheaginu titulu iz straha da Sapuna i ostale ne zastraši njezin položaj.

Sidheag se nije pobunila zbog oduzimanja čina. U kotlovnicu se uvukla kroz vratašca, a dok se zadržavala ogledavala, oči su joj bile velike kao dva tanjura. „Što je ovo?“

„Kotlovnica, gospica. Carski, ne? Tu vam je žila kucavica cijelog broda. Kak' ste? Ja sam Phineas B. Crow, ali svi me zovu Sapun.“

Sidheag mu se radosno nasmiješila. Baš radosno, bez opreza, bez ukočenosti. *Tako je već bolje*, pomislila je Sophronia.

Dok je Sapun novoj posjetiteljici ponosno nabrajao sva čuda kotlovnice, Sophronia se okrenula prema drugim čađavcima. Iz džepova je izvukla slastice i grickalice koje je prethodnoga dana maznula za čajem i podijelila ih nestrpljivcima. Tek je nakon nekoliko posjeta shvatila da se čađavci zapravo ne hrane onako dobro kao učenice, već da preživljavanju na kaši, kruhu i varivu.

Pravila se da se potpuno koncentrirala na razdjeljivanje pitica od limuna dok je Sapun svojim neobjašnjivim šarmom obrađivao Sidheag. Sapun bi se svakome uvukao pod kožu. Tko god se ne bi odmah okrenuo protiv njega zbog boje kože ili životnoga statusa na kraju bi uživao u njegovu društvu. Sidheag je ovakva i onakva, no Sophronia je nije smatrala zadržtom.

Pitice su bile Dimityno viđenje reforme. Sophronia je pristala na to da ih podijeli čađavcima, a Dimity je, pak, morala pristati na to da više ne pokušava biti nesebična. Unatoč svemu, Dimity ih je te večeri promatrala kako se iskradaju, a u pogledu joj se strah pomiješao s ljubomorom. „Zašto vodiš Sidheag, a ne mene?“

„Ali, Dimity, ne znaš se penjati.“

„Mogla bih pokušati!“

„I ne voliš se prljati.“

„Mogla, bih odjenuti najstariju haljinu.“

„I ne zanimaju te kotlovnice.“

„Ali očito im treba moja pomoć! Ako želim biti prava dama, moram što prije izvježbati humanitarnost. Želim biti *dobra!*“

„Budi radije razumna!“

Dimity je samo objesila gubicu.

I tako Sophroniji nije bilo druge nego da dijeli pitice od limuna. Na Sidheag i Sapuna do te mjere nije obraćala pozornost da nije odmah ni reagirala kad je počela tučnjava. Tukli su se! *O ne, zar sam Sidheag pogrešno procijenila?*

Međutim, već se letimičnim pogledom pokazalo da se nisu borili s pravom namjerom.

Sidheag i Sapun zauzeli su borbeni stav i mačevali se naoružani žaračima i smrknutim čelom. Bili su gotovo jednake visine, a uspjeli su izazvati i uzbuđeno komešanje. Čađavci oko njih počeli su se kladiti, ulažući pitice od limuna koje je Sophronia vrlo pažljivo i pošteno razdijelila.

„Što vas dvoje radite?“

„Ovo je genijalno, Sophronia. Jesi li znala da je ovaj mladić pravi majstor uličnog šakanja?“ Sidheagino se mrko lice ozarilo od užitka. „Stvarno?“ *Ulično, a živi u zraku?* „Prljava borba. Vrhunski! Vidi ti ovo!“

Sapun se izmaknuo Sidheagu zamahu i opalio je nogom u zglob. Sophronia je bila šokirana. Tijekom tučnjave nikad se ne udara nogom! *To nije gospodski, to nije primjereno, to se ne radi!* „Sapune, kakva bestidnost!“

Sapun je stao i obasjao je osmijehom. „Da, gospica, ali pali.“

Dok nije gledao, Sidheag ga je žaračem podbola u rebra.

Sapun je ciknuo *uf* i zgrčio se.

Sidheag mu je prišla, a kad se uspio uspraviti, prijateljski mu je obgrlila čađava ramena. Tako je opuštenu Sophronia nikad nije vidjela. „Ima smisla. Zašto bismo se borile poput gospode? Na kraju krajeva, kako me ti, Sophronia, cijelo vrijeme opominješ, mi *nismo* gospoda. Nismo čak ni vojnici. Trebale bismo biti obavještajke. Trebale bismo naučiti boriti se prljavo. Trebale bismo naučiti boriti se kako god znamo i umijemo.“

Sophronia je nastojala potisnuti sumnje i nastupiti razumno. Bilo je teže nego što je mislila. „To valjda ima smisla. Ali udaranje nogom?“

„Pa, gospica, ne želim biti bezobrazan, ali niste ni čađavke ni vojakinje. Nemate baš mišića u rukama. Trebale biste više udarati nogom - tu ste snažnije, ne? I obično nosite špičaste čizme.”

Sophronia je kimnula. „Istina. Ali nosimo i krinoline.”

„Mogle bismo nabaviti posebne čizme s metalnim podebljanjima i dodacima”, rekla je Sidheag.

„Sidheag Maccon, jesam li ja sad to čula da bi ti osmišljavala modne dodatke?” Sophronijin je ton bio posve zgrožen, no pomislila je: *Vieve bi tu nešto mogla učiniti.*

Sidheag se osmjehnula od uha do uha. Još jedan iskreni osmijeh zbog kojeg je izgledala, ako već ne lijepa, barem manje obična. Namreškale bi joj se divne zlaćane oči i omekšale inače oštre crte lica. Sophronia je uto zaključila daje dovođenjem Sidheag među čađavce ostvarila sjajan uspjeh.

A onda se nad njih nadvila sjena i izustila: „Što je ovo, što je ovo?”

„Mazač - bježi'te!” dreknuo je Sapun.

Sophronia i Sidheag postupile su kako im je rečeno i pojurile za čađavcima iza jedne hrpe ugljena i ugurale se kroz procjep.

Sapun, plemenita budala, isprijčila se mazaču na put.

„Neće ga valjda zbog ovoga izbaciti iz škole?” malodušno je upitala Sophronia.

„Koga, Sapuna? Zato što je malo glumio mačevanje?” podrugljivo je dobacio jedan čađavac.

„Ako nisu vid'li vas gornjice, dobit će samo jednu za uho”, dodao je drugi.

„Mazači ga vole. Sve nas drži na uzdi i radi više nego nas dvoj'ca zajedno”, pojasnio je prvi.

Sophronia i Sidheag uzdahnule su od olakšanja. Sidheag se okrenula prema njoj. „Baš je zabavno!”

„Nije škola za dame ni tako loša, zar ne?”

„Nije pošteno. Ja sam ti ovdje prva prijateljica! Zašto se stalno šuljaš okolo sa Sidheag?” Dimity se silno trudila da ne cvili.

„Nije baš stalno; odemo jedanput na tjedan.”

„I stalno se zajedno hihoćete.”

„Ja se *ne* hihoćem bez povoda. Lady Linette kaže da se ne smijemo razbacivati hihotanjem, a Sidheag se nikad ne hihoće.”

„Svejedno nikako nije pošteno." Dimity je zaszela na rub kreveta i tužno se zagledala u stopala.

„Pomaže mi s tehnikama borbe."

„I meni bi trebalo dodatne obuke."

„Dimity, ti čak i ne želiš naučiti. Rekla si mi da si odlučila sasvim odustati od tog predmeta. Da jedino želiš biti dama."

Dimity je uzdahnula. „A valjda si u pravu."

Paroslin, koji je optimistično njuškao oko kreveta tražeći kakav zametnuti grumen ugljena ili pauka kojeg bi mogao ubaciti u peć, dogegao se do nje.

Dimity ga je pomazila po glavi, a on je na jedno uho ispuhnuo oblačić dima.

Sophronia je zamišljeno grickala vrh prsta. „Znaš što - zašto mi ne bi pomogla s pravilima ponašanja na dvoru i balu? Puno si bolje zapamtila protokolarnu hijerarhiju nego ja."

Dimity se ozarila.

I tako su Dimity i Sophronia svake večeri marljivo održavale dopunsku nastavu. Nakon početne suzdržanosti pridružila im se i Sidheag. Dimity se uspjela oporaviti od ljubomore pa se na Škotkinju obrušila blebetavim zadirkivanjem, što je pomalo ublažilo Sidheagino čudačko ponašanje. Sidheag je, pak, Dimity pokazala neke lakše trikove s nožem. Bez krvi, naravno. Tajnoviti noćni izleti više se nisu ni spominjali.

„Nekako baš ne pridonosim našoj obrazovnoj grupi", Sophronia se jedne noći prije počinka požalila Dimity.

„Ne budi blesava, Sophronia, ti si najbolja među nama."

Sophronia je osjetila kako joj se obrazi žare. „Nisam!"

„Naravno da jesi. Samo što još na nastavi nismo pokrili tvoje područje."

„Ma nemoj? A koje je to?"

„Ti uočavaš prilike. Učiš i spajaš znanje onako kako mi ne znamo."

Sophronia se zamislila nad time. „Stvarno?"

„Kladim se da si u svojoj glavi stvorila milijun veza koje meni nisu ni pale na pamet. Profesorima kažeš stvari koje meni nikad nisi rekla. Zašla si u kutke na ovome brodu za koje ja i ne znam. No, s druge strane, tome baš i ne pristupaš kao dama."

Sophronia je šutjela.

„Na primjer, nestale su ti dvije najbolje podsuknje. Negdje su se izgubile one večeri kad smo išle na predstavu.“

„Primijetila si to?“ *Kakva sramota. Ako je Dimity zamijetila da mi nedostaje temeljna odjeća, ta mogao je i bilo tko drugi - Monique ili profesor Braithwope!*

„Odjeću *uvijek* primijetim. No ne mogu ni zamisliti da si cijelu tu večer ovdje sjedila sama.“

„Ali...!“

Dimity se zavalila na jastuk odišući samozadovoljstvom. „Znam da ti misliš da mene samo zanimaju manire, no usput pokupim još štošta. Želim biti dama, no pretvaram se i u obavještajku, htjela-ne htjela. A ti si mi *ipak* najbliža prijateljica.“

„I zato me špijuniraš?“

Sophonria je pod Dimitynim pokrivačem razaznala tek slijeganje ramenima. „Nisam ja Monique. Neću to iskoristiti protiv tebe.“

„Otkako me prijavila, ništa mi nije izravno učinila.“

„Znam. Zar te to ne zabrinjava?“

„Zabrinjava. Mislim da i dalje pokušava poslati poruku s broda, no, srećom, spriječena je kao i ja.“ Sophronria je nekako maštala da su se zauvijek izgubili te da besciljno lutaju izmaglicom. Vrijeme je poprimilo atmosfersku narav.

„Misliš li da zna da znamo?“

„Nadam se da ne.“

Djevojke su umuknule.

Sophonria je konačno rekla: „Uistinu mariš za odijevanje i modu, zar ne, Dimity?“

„Jako. To su važne stvari — čak i lady Linette kaže da je to jedna metoda manipulacije. Možeš upravljati tuđim mišljenjem o sebi samo ako navučеш prave rukavice, a nakit da i ne spominjem.“

Sophonria se izgubila u mislima o drugoj borbi sa zračnodrum-skim razbojnicima. „Što bi rekla o čovjeku koji *lebd*i u istančanom večernjem ruhu, a na cilindru nosi zelenu vrpcu?“

„Bježi“, istog je trena uzvratila Dimity. Njezin glas, inače pun vedrine i šale, odjednom je poprimio posve ozbiljan ton.

„Zašto?“

„Ne znam za tebe, Sophronria, ali ja još nisam spremna suočiti se s grozospodinom. Ne još.“

„A, da. I što je točno grozospodin?”

„Ne znaš?”

„Otkud bih znala?”

„A, da, oprosti. Zaboravljam da si tajna kandidatkinja. Ni po čemu se ne razlikuješ od nas.”

„Baš si ljubazna.”

„Pazi - ne bih htjela da Monique dozna da ti je ovdje lijepo. Dat će sve od sebe da te izbace. No, kako god, grozospoda su zadužena za razne važne stvari. Ne baš na zakonit i lijep način. Vole skupljati novac i moć. To je više-manje sve što znam. E, da, i vođa im se zove Veliki Ehvar.”

Sophronia je podignula obrve. „Ako ti tako kažeš.”

Dimity se zabrinuto uspravila. „Misliš da Monique radi za *njih*?”

„Ne, očito podupiru zračnodrumske razbojнике ili su ih sami unajmili. Sjeti se da Monique nije htjela surađivati. Ako radi za njih, čemu ona predstava na cesti? Zašto im samo nije predala prototip? Zašto ga je skrila u mojoj kući?”

„Ako ne radi za njih i ne radi za našu školu, za koga radi?”

„Za sebe? Svoju obitelj? Ne znam - možda za vampire? Čak i vukodlake. A možda se među profesorima krije izdajnik. Već znamo da je netko od njih štiti.”

Dimity se uznemirila. „Zar nam je pametno miješati se u to? Ne bi li to odrasli trebali riješiti?”

Sophronia joj se vragolasto nasmiješila. „Ja ovo smatram obukom. Osim toga, ako se prototip krije u mojoj kući, već sam umiješana. Monique me umiješala.”

Dimity je samo kimnula. „Svejedno mi se ne sviđa što se primirila. Trebamo biti na oprezu.”

„Slažem se.”

Dimityno se upozorenje ostvarilo za tili čas: nakon što je konačno odustala od silnih pokušaja da pošalje poruku, Monique je svoju neželjenu pozornost usmjerila na bedastoće.

Sophronia je brinula svoju brigu te po običaju kasnila na ručak. Prednosti točnosti tek je trebala usvojiti. Kao što je rekla sestri Mattie kad je treći put zakasnila na kućanske napitke i otrove, zanimljive se stvari dogode tek *nakon* što neki događaj počne. Njezino je

prirođeno kašnjenje pogoršala činjenica da je nastojala naći vremena za sve obveze: dopunsku nastavu jezika lepeze i planiranja obroka s pet sljedova, posjete čađavcima i vježbanje sa Sidheag i Dimity kad nitko ne bi gledao. Vremena joj je jednostavno bilo premalo.

I tako je kasnila u salu za objedovanje i jurila kroz vrata kad joj je netko podmetnuo čizmu, a ona poletjela u zrak.

Srećom, odslušale su kotrljanje. Sophronia je prebacila noge preko glave i prizemljila se čučnuvši na jedno koljeno, a drugo savivši u položaj koji bi se mogao protumačiti kao ismijavanje dubokog dvorskog naklona. Moglo je čak ispasti dražesno da nije pocijepala obrub dok je pokušavala ustati, spotaknula se i zabila u nevinu stariju djevojku.

Dotad se već cijela škola okrenula prema njoj, a salom se prolomio val hihotanja.

Sophronia je umrla od srama. Tako se trudila da se nauči barem praviti da je pristojna i dolična.

Mademoiselle Geraldine rekla je: „Gospođice Temminnick! Ima li kakvih problema?”

„Ne, ravnateljice.” Osjećala je kako se divljački crveni. Prisjetila se incidenta s kuhinjskim liftom i nabujkom - samo što joj je sad bilo stalo. *Glupa škola za dame*, pomislila je, *uči me da marim za takve stvari.*

„Gdje vam je nestalo držanje, mlada damo?”

„Izgleda da mi se izgubilo na nečijoj čizmi, ravnateljice.”

Profesorica Lefoux ošinula ju je pogledom. „Što to čujem? Izlike? Nemojte se praviti pametni, mlada damo.”

„Neću, profesorice. Ispričavam se, ravnateljice.”

Lady Linette smirenom je odrješitošću rekla: „Gospođice Temminnick, izađite i vratite se u sobu kako priliči.”

„U redu, lady Linette.” Sophronia se okrenula, odmarširala iz sale i potom se vratila. Ovoga je puta pogled prikovala za pod iako je znala da je svi prate pogledom te da su nedavno učile kako hodati visoko uzdignuta nosa.

Vidjela je kako se jedna čizma trza kao da se želi ispružiti i ponovno se podmetnuti pod Sophronijin korak. Čizma je bila načinjena od jareće kože boje breskve, s vezicama od ružičastih vrpca i

zapanjujuće visokom potpeticom. Za čizmu je bila spojena Monique de Pelouse.

Monique joj se slatko nasmiješila, a zatim se okrenula i vrlo glasno izrekla: „Gospođica Temminnick vrlo je pametno odabrala plavu boju, zar ne? Uz njezin je ten to jedina sigurna boja. Strašna je šteta što joj kroj, dušici jadnoj, nije barem malčice moderniji.”

Kipeći od zlovolje, Sophronia je sjela na drugi kraj stola. *Zašto nam se Monique nameće, zapitala se, samo da nas muči? Znam da su je degradirali, no sigurno smije sjediti sa starijim djevojkama. Da i one uživaju u njezinoj iskričavoj elokventnosti.*

„Ne brini se, Sophronia”, rekla je Monique. „Sigurna sam da nitko nije zamijetio tvoj gaf.” Na što se Preshea ulizivački zasmijuljila.

Sophronia nije napomenula da joj je Monique podmetnula nogu jer je znala da će samo zvučati kao da se brani.

Dimity je rekla: „Obično nisi tako šeprtljava.”

„Ne, za to sam *ja* zadužena”, dodala je Agatha uz sramežljiv osmijeh.

Sophronia je pogledala na drugi kraj stola prema Monique. „U pravu ste, nisam.”

No Monique tu nije stala. Nakon čaja, zaokupljene mogućim satom kadrile s *mademoiselle* Geraldine, tijekom kojega su prema uputama lady Linette trebale izmijeniti tajne poruke a da ih ravnateljica ne vidi, Sophronia i ostale djevojke nisu zamijetile da Agatha nije s njima. Jadnica im nije bila *prava* prijateljica, no pazile su na nju, baš kao što su pazile na Paroslina.

Kad im se Agatha napokon pridružila, kasneći na sat dobrih deset minuta, oči su joj bile crvene. *Mademoiselle* Geraldine održala joj je oštru bukvicu o kašnjenju, zbog čega je Agatha briznula u plač.

„Dobro, dušo, štedite suze; ta nisam ja muškarac. Osim toga, vi očito niste djevojka koja ljupko plače. Odmah vam izbiju mrlje na koži.”

Monique se upravo u tom trenutku glatko uvukla u sobu i neprimjetno se pridružila okupljenim djevojkama. Ta je već naviknula manipulirati ravnateljicom Geraldine.

„Da, ravnateljice”, uzvratila je Agatha nastojeći obuzdati suze.

„Ne, ne, ne rukavom. Dušo, koliko vam puta trebam reći? Lice nikad ne smijete brisati rukavom. Tomu služi rupčić. A i rupčićem

tapkamo. Dame *tapkaju!* Gdje vam je rupčić?"

Agatha je bespomoćno rovala po torbici.

„Nemate rupčić, Agatha Woosmoss? Kakva ste vi to *kvalitetna* dama?"

„Oprostite, ravnateljice."

Mademoiselle Geraldine okrenula se prema razredu. „Dame, gdje skrivamo rezervni rupčić?"

„U dekolteu", u isti su glas zapjevale djevojke.

Ravnateljica se vedro nasmiješila, zabacivši crvene koverče i izbacivši svoj pozamašni dekolte.

„Ona bi u svoj mogla sakriti cijelu tvornicu pamuka", šapnula je Sophronia Dimity.

Dimity je napučila usnice da suspregne smijeh.

Mademoiselle Geraldine je nastavila: „Pokažite mi, dame!"

Djevojke su poslušno posegnule u raspor haljine i izvukle maramice od nježnoga muslina. Kako im je bilo tek trinaest ili četrnaest godina, rijetko je koja uopće imala dekolte da im stisne rupčice, osim Monique. Sidheag je bila prava pravcata daska. Sophronia je smatrala da njezin nije loš. Preshejin je, dakako, bio savršen. Dimity se činilo da se Preshea popunila. „Znaš. Vrećicama ružmarina." Dimity je sebe opisala kao „žalosno zakržljalu".

Sidheag je s mukom pratila upute *mademoiselle* Geraldine.

„Lady Kingair, gdje vam je rupčić?"

„E, kvragu. Tutnula sam ga unutra. Valjda mi je skliznuo niz korzet."

Mademoiselle Geraldine uzrujano se hladila dlanom. „Lady Kingair, nema potrebe za takvim detaljima. *Kvalitetna* dama takve stvari ne izgovara naglas."

„Što? Što sam rekla?" Sidheag je bila iskreno zbunjena.

„Korzet", kroza zube je protisnula Sophronia.

„Gospođice Temminnick! Nemojte i vi."

„Oprostite, ravnateljice." Sophronia se spustila u gotovo savršen naklon, što je, čini se, umirilo *mademoiselle* Geraldine."

„Nema joj ga što držati, ravnateljice", rekla je Monique.

„Tiho, Monique. U javnosti ne razgovaramo o obdarenosti drugih dama. Lady Kingair, dušo, jeste li rupčić umetnuli prije ili nakon što ste jutros svezali korzet?"

„Prije, inače zaboravim", spremno je odgovorila Sidheag.

„Ta morate se strpjeti i umetnuti ga nakon vezanja. Inače vam se izgubi po tijelu. Gospođice Temminnick, biste li, molim vas, gospođici Woosmoss posudili svoj rezervni rupčić? Da ima barem nešto. Dobro, dame, gdje sam stala? E, da, kadrila.“

Agatha je zauzela mjesto u grupi sa Sidheag i Dimity. Sophronia je stala pokraj nje da joj bude partnerica i pružila joj rupčić. Agatha ga je gurnula niz izrez i promrmljala „hvala“.

„Dame, prvi nam je *La Pantalon*. I je'n, dva, tri, četiri. Korak naprijed, pozdrav partneru - ne, gospođice Buss, vi glumite muškarca, zapamtite! Naklonite se.“ Ravnateljica je bila četvrta u grupi s Monique, Preshejom i metlom na koju su nabile šešir. Bilo im je znatno teže razmijeniti poruke da ravnateljica ne primijeti. A metla, naravno, nije bila ni od kakve pomoći.

„Što se dogodilo, Agatha? Je li sve u redu?“ upitala je Sophronia kad im je ples pružio priliku za razgovor.

„Nije to tvoja briga.“

„Da pogodim - Monique?“ Dok je govorila, Sophronia je Dimity gurnula maleni svitak papira. Na njemu ništa nije pisalo; bilo je to samo za vježbu.

Sidheag je rekla: „Vidjela sam.“

Dimity je šapnula: „Možda je poruke bolje slati tijekom *Letea*?“

Agatha je na Sophronijino pitanje odgovorila: „Zla je. I to loše zla.“

„Što ti je tekla?“

„Ništa važno.“ Agathino je lice plamtjelo od crvenila. „Ništa *tebi* važno.“ Po načinu na koji je to rekla Sophronia je zaključila da je ona nekako kriva.

S *Le Pantalona* prešle su na *Lete*. Kako je Dimity i predvidjela, poruke su lakše izmjenjivale, no Agathi su cijelo vrijeme ispadale iz ruku. Svaki put kad bi joj se to dogodilo, sve bi zastale dok bi ona kopala po krinolini tražeći komadić papira. *Nimalo tajno*. Morale su se praviti da veže čizmicu.

Na kraju sata *mademoiselle* Geraldine pljesnula je rukama da im privuče pozornost. „Bilo je pristojno, dame, no samo pristojno. Večeras trebate deset puta provježbati prva dva dijela kadrile. Na sljedećem ćemo satu prijeći na *Le Poule*, stoga očekujem da dotad zapamtite *La Pantalon*.“

„Misliš li“, upitala je Sophronia Dimity dok su izlazile iz ravnateljčine učionice, „da zna da griješi u članovima?“

Dimity je podignula obrvu. „Dakle, Sophronia, zar želiš reći da *mademoiselle* Geraldine zapravo nije Francuskinja? Kakva skandalozna pomisao.“

„Kao što ni lady Linette nije lady?“ dodala je Sophronia.

„Ma daj, pa mogla bi biti lady, to ne možeš znati. Na kraju krajeva, Sidheag je lady, a to *nitko* ne bi rekao.“

„O, baš ti hvala, Dimity“, rekla je Sidheag, koja ih je slijedila u stopu.

Dimity je nacherila svoju kovrčavu glavu i visokoj djevojci preko ramena uputila drzak osmijeh. „Nemoj se praviti uvrijeđena. *Dosad* sam te već prozrela. Tebi je to kompliment. Ti ne želiš biti dama, to i jest tvoj glavni problem.“

Sidheag je promrmljala nešto o tome zašto bi uopće htjela biti dama kad bi mogla biti vukodlak, što su sve ljubazno ignorirale. Ta je ideja bila potpuno smiješna. Ta svi znaju da djevojke ne mogu biti vukodlaci.

Dimity je doznala što se dogodilo Agathi. Dimity nije bila sposobna išta doznati o prototipu, vladanju svijetom ili sutrašnjem desertu, no smisla za trač imala je u izobilju.

„Jesi li čula da je Monique danas popodne pritisnula Agathu u hodniku? Navodno joj je rekla da se pita kako su nekoga tako priprostih kvaliteta uopće primili u Akademiju *mademoiselle* Geraldine. Rekla je da Agathu vjerojatno neće zvati nakon zimskih praznika unatoč tome što potječe iz duge loze obavještajaca. Rekla je da ćeš ti zamijeniti Agathu jer nema boljih kandidata.“

„Ajme, nije ni čudo što se Agatha naljutila na mene. To nije istina, zar ne?“ U normalnim školama za dame obično su rado primali više učenika, no ova je škola bila drukčija. *Možda zračni brod ima strogo ograničen broj putnika.*

Dimity je grizla donju usnicu. „Moguće je. Ne da bi je ti zamijenila, nego da možda ne bi prošla. Ne želim biti neljubazna, no stvarno nije dobra. Možda bi joj u pravoj školi za dame bilo bolje, no čak i onda... Mislím, jesi li ti nju *vidjela*? Nije toliko stvar u izgledu koliko u samopouzdanju.“ Dimity je sućutno zatresla kovrčama. „Kad bi joj se barem držanje popravilo.“

S dovratka se začuo glasan uzdah, a kad su podignule pogled, vidjele su kako Agathino okruglo, pokunjeno lice bježi.

„Mislila sam da si zatvorila!“ zaprepaštena je Dimity rekla Sophroniji.

„I ja sam mislila. Možda i nije tako loša obavještajka kao što si mislila.“

Dimity se vidljivo uzrujala zbog svojeg ponašanja. Dimity je bila svakakva, no nikako podla. „Da pođem za njom, ha?“

Sophronia je uzdahnula. „Trebale bismo obje.“

Pošle su pokucati na djevojčina vrata. Otvorila je mrzovoljna Sidheag. *Malo mrzovoljnija nego inače.* „Ne želi razgovarati s vama.“

„Došle smo se ispričati.“ Dimityne su oči bile pune nade.

„E, pa malo je kasno za to.“ Sidheag je prekrížila ruke preko košćatih prsa i bijesno zurila u njih.

„Ma tu priču pričaj nekome drugome, Sidheag Maccon. Znamo da nisi tako loša kao što se praviš.“ Sophronia se provukla pokraj visoke djevojke i ušla u sobu. Dimity je ušla za njom i za njima čvrsto zatvorila vrata.

Soba Agathe i Sidheag imala je gotovo jednak raspored i sadržaj kao Sophronijina i Dimityna soba, što znači da je bila malena, s dva kreveta, dva ormara, psihom s laborom i gotovo ničim više. Međutim, nije imala utjecaj Dimityna stila. Utjecaj Dimityna stila u njihovoj se spavaonici ogledao u svilenim šalovima jarkih boja omotanim oko svih površina, koje je pričvrstila svjetlucavim staklenim broševima.

Sophroniji to nije smetalo iako joj se činilo da im soba izgleda poput budoara operne pjevačice.

Dimity je prišla krevetu u koji je pogrbljena Agatha zaronila lice, zakopavši glavu u jastuk. „Oprosti mi, Agatha, nisam to smjela reći.“

Agatha se nije ni pomaknula.

Sophronia je prišla i rekla: „Zašto nam ne bi dopustila da ti barem malo pomognemo? Mislim, sa Sidheag se barem *trudimo.*“ Sidheag je frknula.

„Pa *trudimo* se. Ona nam pomaže s dječaćkim stvarima, a mi je učimo da bude djevojka.“ Sidheag je nanovo frknula.

Sophronia ju je pogledala. „Pa *učimo* te. Samo što tebi loše ide!“

Dimity je potapšala Agathu po leđima. „Možemo i tebi pomoći.“

Agatha je zašmrcala i okrenula se na leđa. Lice joj je, baš kao što je *mademoiselle* Geraldine istaknula, bilo šareno od mrlja. „A čime ja mogu pridonijeti?“ upitala je drhtavim glasom.

Sophronia i Dimity s mukom su nastojale iščupati odgovor.

Na kraju je Sophronia rekla: „Dobro ti ide zbrajanje i računanje u kućanstvu. Čula sam kako te sestra Mattie neki dan pohvalila. A nama nedostaje blagog ponašanja. U tome si *osobito* dobra.“

Dimity je priskočila u pomoć. „Da, ja stalno meljem, a Sophronia je previše odvažna.“

„Baš si ljubazna, Dimity.“ Sophronia je podignula obrve.

„A Sidheag je, naravno, izgubljen slučaj“, dodala je Dimity.

„Dobro, hvala, Dimity.“

„Pa istina je!“ Dimity je nasrtljivo nastavila.

Agatha se počela smijuljiti kroza suze. „Opet previše pričaš, zar ne, Dimity?“

„Eto, tako treba!“ rekla je Sophronia.

15.LEKCIJA

KAKO PRAVILNO VODITI SPISE I KAKO IH UKRASTI

I tako su se njihove privatne večeri za učenje povećale za jednog člana. Ako je Agatha i zamijetila Sophronijine i Sidheagine povremene izlete u kotlovnicu, u šutnji je bila jako dobra. Međutim, njihov privatni klub nije utjecao na promjenu Moniqueina ponašanja. Krajem toga tjedna pojavila se glasina da je Dimity izašla s lordom Dingleproopsom, sama i bez pratnje.

Dimity je bila posve ojađena. „Ma ne bih nikad! Ja sam dobra djevojka, koliko god Mamicu to boljelo. Uvijek smo bili u društvu. Osim toga, mislim da mu se i ne sviđam na taj način." Sophronia se nervozno šetkala sobom. „Monique je pokrenula tu glasinu, sigurna sam. Moramo nešto poduzeti u vezi s njom."

„Mislim da nijedna od nas još nije spremna za pravu tajnu misiju uništenja ugleda. Monique se četiri godine dulje obrazovala. Nije rođena obavještajka, ali je rođena za gluposti." Uzrujana Dimity grizla je usnicu.

„Ona je rođena guja, to je ona." Sidheag je Dimity baš prirasla srcu. *Dimity je takva, kad-tad vas dobije na umor.*

„Sidheag, kakvo je to izražavanje!" Dimity je ciknula, a zatim se okrenula prema Sophroniji. „Što predlažeš?"

„Ne znam još, ali mora biti dobro. I ne smiju me uloviti i cinkati."

Dimity, koja je ležala na Sidheaginu krevetu, okrenula se na leđa i zagledala se u strop. „Misliš, *nas* ne smiju uloviti."

„Nas?"

„Pomoći ću ti", rekla je Dimity.

„I ja", ustrajala je Sidheag.

„I ja, iako vam vjerojatno neću biti od koristi", rekla je Agatha.

„A imamo i Paroslina - i on će pomoći", dodala je Dimity.

„Stvarno? Zar Paroslin ima problema s Monique?"

Dimity se nad tim ozbiljno zamislila. „Ne znam, ali zasigurno ima. O, da, jednom gaje bila ulubila, zar ne, Slinčiću?"

Sophronia je duboko udahнула. „Mogle bismo se dočepati prototipa. Tako bismo svima pokazale, a ona ga ne bi mogla predati poslodavcu, tko god on bio."

Sidheag i Agatha, koje dosad nisu bile uključene u njezinu tajnu istragu, izgledale su kao da s mukom pokušavaju shvatiti o čemu govori.

„I kakav je plan?" upitala je Sidheag.

„Neće ti se svidjeti."

„Zašto?"

„Zato što je u pitanju bal."

Sidheag i Agatha probljedjele su već na sam spomen bala. „Nisam spremna za bal!" izjavila je viša djevojka netipično uspaničenog izraza lica.

„Ajmeeee, bal." Dimity je pljesnula ručicama.

„Bal će se održati one večeri kad se vratim kući. Bit će mi to dobra izlika da vas tri povedem u posjet. Mogu im, dakako, pisati i pitati ih. No to će nam biti sjajno pokriće da pretražimo kuću i posjed dok su Frowbritcher i druge strojarije zauzete."

„Ali tada počinju zimski praznici. Kako ćemo prototip predati u prave ruke?" zanimalo je Dimity. „Čak i da ga pronađemo."

„To je drugi dio plana. Netko je školi rekao da me uzmu kao tajnu kandidatkinju. Moramo doznati tko me prijavio lady Linette. Doznamo tko je to i damo mu prototip."

„Pretpostavljam da ne znaš tko je to?"

Sophronia se ponovno nasmiješila od uha do uha. „Ne, ali - "

Dimity je rekla: „Znam taj pogled. Taj nabaci svaki put prije nego što ode u istraživanje."

„Ali?" Sidheag se nastavila na Sophronijinu rečenicu.

„Ali mogli bismo provaliti u školsku pisarnicu i doznati."

„Sophronia, grozna ti je ideja!" pobunila se Dimity.

„Luda si", dodala je Sidheag.

Agatha je samo raskolačila oči.

„Ali imam adut u rukavu."

„Imaš?"

„Imam, imam. Posudit ću ometač i malo sapuna."

„Mogao bih, ali dugo će trajati. To sam godinama učio. Pretpostavljam da vam treba prije praznika?"

Sapun i Sophronia sjedili su i promatrali kako se Sidheag tijekom stanke u noćnoj smjeni okomila na čopor čađavaca u uzbudljivoj igri kockicama. Njih su dvije došle po ugljen i ostale na čašici razgovora

te, u Sidheaginu slučaju, kocke. Bila je pravi izgubljeni slučaj. Sophronia se ponadala da bi je Sapun mogao poučiti kako da se uvuče kroz zaključana vrata.

Smrknuto je kimnula.

„Zašto uopće želite naučiti obijati brave?“ upitao je Sapun.

„Moram istražiti obavještajce iz mogeg kraja koji imaju veze sa školom i koji su me možda doveli u Akademiju *mademoiselle* Geraldine.“

„Želite provaliti u pisarnicu?“

„Pa otprilike.“

„Zvuči zabavno.“

„Sapune, a što ako vas uhvate gore?“

„Čujte, gospica, mislite da nismo u opasnosti svaki put kad nas posjetite? Dobro je što je toliko čađavaca i što se svugdje možete sakriti. I što nas podmićujete onim maleckim kolačima. Inače bi netko odavno stao na kraj vašim malim posjetima.“

Sophronia ga je samo pogledala. Nije mislila da Sapun toliko riskira zbog nje.

On joj se vedro nasmiješio, približio joj se i blago je gurnuo po ramenu. „Nemojte se gristi. Ja se mogu izvući. Osim toga, kako ćete bez mene?“

Sophroniji su se unatoč zabrinutosti pobudili leptirići u truhu. „No dobro! Ali ovo se pretvara u pravu ekspediciju.“

Tjedan dana planirali su prepad na pisarnicu. Vieve je uz nevjerojatno malo muke pristala posuditi Sophroniji ometač. Zaokupila se nekim novim izumom i to joj je oduzimalo glavninu vremena - čak je ni kasnonoćna provala u pisarnicu nije uspjela odmamiti od njega. Rekla im je i gdje se pisarnica nalazi. „Kak' ne bih znala gdje je. Mislite da sam amaterka? Ondje drže i spise o izumima.“ Nakon toga uslijedilo je podugačko natezanje oko toga tko bi trebao ići, a tko ostati.

Sophronia nikome nije rekla da i Sapun ide s njima; rekla je samo da je smislila način kako će ući unutra.

Dimity se borila iz petnih žila. „Želim ići! Još nijednom nisam bila na uzbudljivim izletima.“

„Ideš ili ti ili Sidheag - ne smije nas biti puno.“ A Agathu očito nije zanimalo.

Dimity se molećivo zagledala u Sidheag, koja je, kao i obično, slegnula ramenima.

Dimity je to shvatila kao dopuštenje i uzbuđeno zapljeskala.

„Znaš, možda ćeš se morati riješiti drangulija. Cilj je da nas *ne* vide.”

Dimity je s teškim oklijevanjem skinula sav nakit i obukla najtamniju haljinu, kraljevski plavu opravu za šetnju.

„Može proći?”

„Izvršno.”

Sapun je po dogovoru čekao na palubi iza prazne učionice sestre Mattie, vrebajući iza njezinih lončanica. Stvorio se iz tame iza visoka naprska. *Koji je u velikim dozama otrov, a u malima izaziva teškoće s disanjem*, prisjetila se Sophronia.

„Dobra večer, dame.”

„Dobra večer, Sapune. Je li sve spremno?” Izgledao je čišće nego inače, a odjeća je bila gotovo njegova broja. *Za mene je odjenuo najbolje nedjeljno ruho*. Sophronia je bila sretna kao prase.

„Naravno. Imate ometač?”

„Imam, imam.” Sophronia mu je pokazala zglob.

Dimity je umuknula, a usta su joj ocrtala savršeno slovo O dok je s čuđenjem promatrala Sapuna.

„Dimity, ovo je Sapun. To jest, pravo mu je ime Phineas B. Crow.”

Sapun ju je zabljesnuo svojim savršenim osmijehom i spustio kapu zanijemjeloj Dimity. „Moj naklon, gospica.”

„Ovo je Dimity Plumleigh-Teignmott.”

Dimity se naklonila i povratila glas, a, srećom, sjetila se da bude tiha. „Čast mi je, gospodine Sapune.”

„Zovite me samo Sapun, gospica.”

Dimity ga je pogledala raširenih očiju. „Znate, imamo konjušara koji je kao vi. Znate, crn. Možda ga poznajete, zove se Jim, on je - ”

„Nerado prekidam upoznavanje, no stvarno se moramo pokrenuti”, rekla je Sophronia uglavnom da ušutka što god je Dimity već palo na pamet.

Njih se troje okrenulo i odmjerenim korakom pošlo prema profesorskom dijelu broda. Mnogo su puta morali zastati kako bi ometač primijenio svoje nevidljive čini, jureći oko sledenih strojarija, a zatim nastavljajući put.

Pisarnica je, srećom, bila upravo ondje gdje je Vieve i rekla: na gornjem katu prednjega dijela zračnoga broda.

Put onamo bio je lakši nego što je mogao biti. Dimity se nije znala penjati, a sad je cijelo vrijeme teturala i cvilila o udaljenosti do tla - velikoj - i teškoći preskakanja s palube na palubu - nemogućoj. Konačno su se klimavim zavojitim stubama od balkona profesorice Lefoux uspeli do malenih vrata nalik na ormar.

Točno iznad njih nalazila se prednja škripava paluba gdje je Sophronia prvoga dana uzela Paroslina. Na razinama ispod njih nalazile su se privatne odaje profesora, a još niže golema kotlovnica. U prednjemu se dijelu nalazilo sve *važno*, a Sophronia samo još potkrovlje nije posjetila, što znači da je umirala od znatiželje.

Dimity im je mahnula da se utišaju. „Ne zaboravite profesora Braithwopea. Još je uvijek budan, tek je razinu-dvije ispod nas, a ima vampirski sluh.”

Što se toga nije sjetila dok je cvilila, pomislila je Sophronia.

Put su nastavili u šutnji. Ta je razina bila nekako spljoštena. Čak se i Sophronia osjećala stisnuto, a bila je najsitniji član družine. Plinske rasvjete nije bilo, kretali su se pipajući u mraku.

Pronašli su prostoriju na kojoj je zlatnim slovima baš zgodno pisalo PISMOHRANA - SADRŽI VAŽNE ZAPISE.

Jedna je vojna strojarija stajala točno ispred vrata. Zamijetila ih je kako prilaze i pokrenula se uz štropot, uznemireno isparavajući dim ispod kacige. Prije nego što je Sophronia uspjela podignuti ometač, strojarija ih je naciljala topovskom rukom i zapucala na njih.

Sapun se nagonski bacio u stranu. Sophronia i Dimity nisu se stigle ni lecnuti. Odjednom su se našle pod mrežom od nekakva spužvastog, ljepljivog materijala nalik na tripice koji je bio neobično čvrst. Strojarija je krenula na njih i prijeteći siktala.

Osjećam se kao jarebica omotana slaninom, pomislila je Sophronia. *Jako nelagodno*. Sophronia nije uspjela ispružiti ruku da uperi ometač jer joj je mreža ruku prikovala uz bok. „Dimity, možeš li dosegnuti škare?”

„Ne mogu se pomaknuti”, cijuknula je Dimity, a onda zapljuckala jer joj je ljepljiva mreža ušla u usta.

„Sapune?” Sophronia se pokušala okrenuti da vidi čađavca.

„Bolje mi je nego vama, gospica, ali je malko nezgodno.”

Sophronia je spustila pogled. Kad se bacio na tlo da izbjegne udar, Sapun se djelomice sakrio pod njezinim suknjama. Jednu mu je stranu tijela mreža prikovala za tlo, a druga se podvukla pod njezine podsuknje.

Strojarija je navalila na njih; iako je po naredbi očito hvatala sve uljeze, zbunio ju je trostruki ulov. Izbezumljeno je zujala i njihala se na tračnicama dok je pretresala protokol u potrazi za ispravnim pristupom.

„Imate li škare?“ Sophronia je upitala Sapuna.

„Nemam, gospica, ali imam nož.“

„Možete li ga dosegnuti i osloboditi mi zglob?“

Sapun se migoljio i borio s podusknjama dok mu se slobodna ruka koprcala. Dimity se oteo mukao vrisak zbog poniženja kojemu je Sophronia bila izložena. Sapun je jedva uspio obaviti zadatak, zarezavši tek dovoljno niti da Sophronia podigne ruku i uperi je prema strojariji. Niti su mu se sad, nažalost, zalijepile za nož.

Vojna je strojarija očito donijela odluku. Nagnula se i podignula drugu ruku iz koje je suklijao dim.

„Spalit će nas žive!“ ciknula je Dimity.

Prije nego što je strojarija dalje uspjela mrdnuti, Sophronia ju je pogodila nevidljivom zrakom ometača. Strojarija se sledila, no i dalje su se morali iščeprkati iz mreže. Sapun je nožem nastavio sjeći odozdo i čistiti ga o obrub Sophronijine haljine. Sophronia se slobodnom rukom uspjela dočepati torbice i izvaditi šivaće škare. Obrezivala je mrežu oko Dimity sve dok ona i sama nije mogla posegnuti za škarama.

„Ovo je tako ljepljivo. Sigurna sam da je prehrambenog porijekla. Je li nam pametno dirati sirovine? Haljina mi je potpuno uništena, a čak ni za brisanje više nije dobra.“ Dimity nije bila zadovoljna.

Sophronia je dvama prstima provjerila ljepljivost mreže. *Tko zna bi li ulje pomoglo.* Iz torbice je izvadila mirisno ulje - ružino. Škare je očistila koliko je mogla, a oštrice zatim premazala uljem. Upalilo je kao od šale.

„Pazi ti to!“ Sapun je bio zadivljen. Sophronia mu je pružila bočicu. Premazao je svoj nož, a bočicu zatim dobacio Dimity. Stvari su se nakon toga nastavile znatno bržim tempom iako su sve troje mirisali na ruže.

Dok su se pokušavali osloboditi, Sophronia je cijelo vrijeme strojariju napadala ometačem. Kad su se riješili ljepljivosti, strojariju nikako nisu mogli odgurati s puta jer se nekako prikovala za pod.

Sapun nije uspio obiti bravu u jednom napadu ometača, pa je Sophronia morala stati pred čuvara i onesposobljavati ga svakih šest sekundi dok je Sapun marljivo radio iza njegovih leđa.

Sophronia se pobojala da će se ometač potrošiti ili oslabjeti. Vieve joj nije objasnila kako točno radi, a iako je Sophronia sumnjala da ovako može do vijeka, ometač se nije zaustavljao.

Sapun je konačno uspio otvoriti vrata. Sophronia je još jedanput opalila prema strojariji, a zatim se uvukla u sobu prije nego što se uspjela probuditi. Vrata su čvrsto zatvorili za sobom.

I suočili se s posve novim problemom.

Pisarnica je izgledala poput omanje tvornice ili predionice pamuka - uza zidove su se kretali različiti mehanizmi, pokretne i kružne trake, te ispunili svaki kutak sobe.

„Pogledajte gore“, kroza zube je protisnula Sophronia.

Dimity i Sapun podignuli su pogled.

Iznad njih visjeli su spisi prikopčani za pokretne trake na stropu, viseće verzije mehaničkih tračnica. Spisi su nalikovali na rublje koje se suši na žici. Bili su previsoko da bi ih mogli dosegnuti, a nikako nisu mogli utvrditi gdje se određeni spis nalazi. Bilo ih je na stotine, čak i tisuće - prava noćna mora.

„Sigurno postoji neka metoda za pretraživanje i spuštanje“, rekla je Sophronia, očajnički se ogledajući po prostoriji.

U sobi su bila tri stola, svaka s kožnatim naslonjačem, uljnom svjetiljkom i priborom za pisanje. Na svakom se stolu kočoperila golema mjedena sklopka s polugom na vrhu. Oko dna sklopke i preko većeg dijela stola prostirao se okrugli komad ispisanog pergamenta.

Sapun je prišao jednom stolu, Sophronia drugom, a Dimity posljednjem. Svatko se pognuo nad uljnu svjetiljku i proučavao zapis na okruglom pergamentu.

„Nemojte ništa dirati; potpuno smo ljepljivi“, upozorila je Sophronia.

Nije ni izrekla do kraja, a pero se već zalijepilo za Dimityno poprsje čim se sagnula. Dimity to nije primijetila. Rekla je: „Moj je označen

lokacijama." Izvijala je vrat da opčita krug. „Gradovi, grofovije, pokoji kotar, čak i poneka općina. Evo Londona. Evo i Devonshirea."

Sophronia se zagledala u svoj stol. „Na mojemu su, čini se, vještine. Nož, zavođenje, oklopni kišobran, koketiranje. A na vašemu, Sapune?"

Sapun je pognute glave stajao pokraj stola, i ne gledajući papir. Nisu imali vremena. „Što piše, Sapune?"

Sapun je s vidljivom neugodom podignuo pogled. „Oprostite, gospica, ne mogu vam reći."

„Zaboga, zašto? Je li nešto grozno i nedamski?" Sapun se često savjesnije brinuo o Sophronijinu dostojanstvu nego ona sama.

Sapun je samo zatresao glavom.

Dimitv je sućutno rekla: „Ne znate čitati, zar ne, gospodine Sapune?"

„Ne znam, gospica. Oprostite." Glas mu se srozao gotovo do šapta.

Sophronia je šutke treptala. *Jadni Sapun! Kako je negdje grozno živjeti bez knjiga.* „Joj. Dobro." Dotrčala je do njega. „Ovo je abeceda." Uprla je prstom: „Vidite, A, B, C, D i tako dalje."

Potpuno posramljeni Sapun samo se polako udaljio. Sophronia ga je blago gurnula po boku, onako kao što je on nju znao, i blago mu se nasmiješila, a to ga je samo još više posramilo.

„Ajme, gospica."

„Što to znači?" upitala je Dimity.

Sophronia je slegnula ramenima. „Doznat ćemo samo ako probamo."

Primila je polugu na Sapunovu stolu i gurnula je prema A.

Svuda oko njih mašinerija pisarnice oživjela je uz strahovitu buku. Iz probuđenih, gromoglasnih, gundavih, zadrhtalih klipova i kružnih mehanizama kipjela je para. Na tračnicama iznad njih pokrenuli su se spisi, seleći se iz jednog dijela sobe u drugi, dijeleći se i spajajući s drugim spisima. Zujali su jedan oko drugoga, a pergament je lepršao i pucketao.

Konačno se prema Sapunu i Sophroniji ciljano uputila jedna veća hrpa i zaustavila se točno iznad stola.

„Što sad?" zapitao se Sapun.

Sophronia se zagledala oko stola ne bi li pronašla kakav pogonski mehanizam ili sklopku.

„Sad bih jako voljela da je Vieve s nama“, rekla je namrgođena Sophronia. Vratila se prvoj poluzi, lagano je udarila i povukla, a na kraju čvrsto pritisnula mjedenu sklopku ispod nje.

Uz tup su udarac spisi iznad nje pali prema stolu.

Sapun i Sophronia sagnuli su se i za dlaku izbjegli napad višeće papirologije kad se zbirka stropoštala sa stropa i lebdeći se zaustavila za prikladnu uporabu onome tko sjedi za stolom.

Sophronia je odvojila i proučila jedan komad papira, pazeći na ljepljivost. Dijelove je pročitala naglas, što iz poštovanja prema Sapunu, što zbog činjenice da je Dimity stajala za udaljenim stolom.

„*Kontesa de Andeluquais, Henrietta, rođena Kipplewit*, tako piše na zaglavljju spisa.“ Ispod imena nalazio se crtež privlačne mlade žene te ključni podaci kao što su boja kose, boja očiju, društveni položaj i modni ukus. Nakon toga uslijedio je niz lokacija i datuma, počevši, kako je Sophronia pretpostavila, s mjestom rođenja i završivši s kontesinom trenutačnom adresom u Francuskoj. Na to se nastavio popis određenih vještina, a u Henriettinu slučaju riječ je bila o „upravljanju suncobranom, maskiranju frizurama, balistici, tihim koracima, brzom valceru i pudingu od riže“.

Bilo je tu obilje drugih papira ispisanih lijepim rukopisom. Sophronia ih je pokušala sažeti svojim slušateljima. „Mislim da su to izvještaji s raznih zadataka. Da, ovdje piše da se infiltrirala u francusku diplomatsku službu. A evo i izvještaja o njezinu vjenčanju s grofom.“ Sophronia je pogledala Dimity. „Zar to znači da ćemo se morati udati za nekoga koga nam škola odredi?“

Dimity nije bila zabrinuta. „U razumnim granicama. Ovo je ipak škola za dame. To je zadatak svih djevojaka koje je završe - da se dobro udaju. Osim toga, kako bismo se inače uvukle na moćne položaje?“

Sophronia je sve prigovore odgodila za kasnije i posvetila se trenutačnom problemu. Henriettinu je papirologiju vratila na mjesto i otpustila mjedenu sklopku, na što se spis vratio na strop.

„Na kojem su stolu bile lokacije?“

Dimity je pokazala na svoj.

Sapun i Sophronia prišli su njezinu stolu.

„Trebam lokaciju blizu mog doma. Živim pokraj Wootton Bassetta u Wiltshireu.“ Sophronia je krenula iščitavati imena mjesta.

„E, vjerojatno u Swindonu." Zgrabila je polugu i povukla je.

Spisi su se pokrenuli i zalamatali okolo, preslagujući se sve dok se iznad stola nije stopila gotova hrpa. Spisa je sad bilo znatno manje - točnije, tri. Sophronia je pritisnula sklopku i papirologija je pala prema stolu.

Ovoga su puta bili spremni i nisu se ni lecnuli ni pognuli se.

U tren oka pročitali su imena triju žena iz Sophronijina kraja koje su nekoć pohađale Akademiju *mademoiselle* Geraldine. Od njih tri jedna je umrla, druga je ondje kratko živjela 1847., a treća je... pa treća je bila...

„Gospoda Barnaclegoose!" rekla je Sophronia.

„Pretpostavljam da je poznaješ?" upitala je Dimity.

„I to dobro."

„Znači, našli ste ono po što ste došli?" rekao je Sapun.

Sophronia je silno željela pročitati cijeli dosje o majčinoj staroj prijateljici i kroničnoj posjetiteljici. Gospođu Barnaclegoose oduvijek je smatrala tek znatiželjnim njuškalom čije su modne sklonosti bile u krajnjem neskladu s njezinim preširokim strukom. „Čekajte, molim vas!"

„Gospica, moramo krenuti. Strojarije bi bukom probudile i duha, a tri koraka dalje imamo vampira. Vratite spise gdje su bili i bježmo." Bio je vrlo napet. Sophronia se pitala ima li još kakvih spisa.

„Nema smisla prikrivati provalu."

„Nema?" Dimity je bila zbunjena.

„Nema. Sve zaudara po ružinu ulju, hodnik je prepun ljepljive mreže. Morat ćemo svaliti krivnju na nekoga drugog. Vratit ću ovo gore i odabrati nasumičnu kombinaciju. Tako ćemo barem zamesti trag."

Sophronia je spustila polugu, a njih je troje pogledom pratilo kako se tri swindonska spisa uzdižu do stropa. Odjurila je do zadnjeg stola i polugu povukla prema vještini „šifriranja listićima čaja".

Nad taj se stol sjatila nova hrpa papira. Umjesto da ih vrati gore, Sophronia ih je samo ostavila. Ugasili su uljne svjetiljke i napustili sobu za spise.

Uspjeli su omamiti i provući se pokraj vojne strojarije, koja se zbunjeno klatila. Zbog hvatanja uljeza, spoznaje da uljeza ima više te da su joj uspjeli pobjeći, strojarija je zapala u protokolarnu petlju.

Paralizirajuća neodlučnost spriječila ju je da se oglasi zvonom za uzbunu. *Sreća živa*, pomislila je Sophronia. *Bi li na to obavještajka trebala računati? Krenuli su natrag kroz brod, služeći se ometačem po potrebi; na balkonu lady Linette rastale su se sa Sapunom.*

„Jako sam vam zahvalna na pomoći“, nekako je čudno službeno izjavila Sophronia.

„Nema na čemu, gospica“, rekao je Sapun, približivši se malo previše i zataknuvši joj nestašni pramen kose za uho, nakon čega je preskočio ogradu i odmaglio niz ljestve.

Dimity se sumnjičavo zagledala u Sophroniju. Sophronia se pravila da to ne vidi i rekla: „Okreni se da te otkopčam.“

Dimity se rasrdila: „Ali vani smo! Noć je! Na balkonu smo!“

„Da, ali katkad vrijedi žrtvovati doličnost da nas profesori ne bi otkrili jer bazdimo po ružinu ulju i ljeppljive smo do kože! Ja te molim, Dimity.“

Pomogle su jedna drugoj da se izvuku iz haljina.

Dimity je svoju tužno bacila preko ograde. „Baš mi se sviđala ta plava haljina.“

„Nadajmo se da ih kapetan Niall neće naći.“ Sophronia je svoju bez razmišljanja bacila za Dimitynom. Shvatila je da treba više mariti za svoju pomodnost, no to nije značilo da se emotivno vezala za odjeću koju ima. „Ujutro ću nam u kuhinji ukrasti octa; u njemu ćemo namakati veš da se riješimo mirisa.“ Ugrizla se za usnicu i razmišljala. „I loja za čišćenje škara.“

Dimity je gotovo pozlilo od te zamisli. „Kakva šteta mirisnih ruža.“

16.LEKCIJA

LOMOVI,PROVALE I PROPISAN DORUČAK

Unatoč tome što je lady Linette zasigurno otkrila da je provaljeno u pisarnicu, o tome za doručkom nije bilo ni glasa. Cilj je tomu nesumnjivo bio da *mademoiselle* Geraldine i dalje tapka u mraku. Ravnateljica vjerojatno nije ni *znala* da postoji pisarnica. Međutim, za objedom je jasno vladalo neko zlokobno ozračje koje je utišalo čak i Moniqueino spletkarenje.

No kasnije toga dana Monique je ipak uspjela pričepiti Sophroniju u hodniku dok su hodale prema satu lady Linette.

„Čujem da ti sestra uskoro ima debitantski bal. Šteta što ti roditelji ne mogu srediti londonsku društvenu sezonu. Ili je ulazak tvoje sestre u društvo hitan iz nekih drugih razloga?“

Sophronia je iskrivila usta. „Petunia će barem imati debitantski bal. Koliko čujem, tebe nisu službeno predstavili društvu, a koliko ti je godina, punih osamnaest? Kakva šteta!“

„O, ma nemoj se zamarati sa mnom. Mama planira veličanstvenu zabavu čim završim školu. A i neće obiteljsko bogatstvo potrošiti na stariju sestru.“

„Zašto mi sad o tome razgovaramo?“

„Ajme, zaboravila sam ti reći? Dobila sam pozivnicu.“

„Molim!“

„Jesam, stvarno. Pisala sam Tatici kad smo tek stigle u školu. Tatica svakoga poznaje.“

Kako je uspjela poslati poruku s broda? pitala se Sophronia. Mislila sam da su je spriječili. Nešto mi je promaknulo. Što mi je promaknulo?

„Kako si...?“ krenula je pitati, a onda se sjetila Moniqueina zaštitnika.

Netko od profesora ili tko već surađuje s njome, pa naravno! Sigurno joj je taj netko poslao poruku iz Bunsona. Možda to mogu kako iskoristiti, pratiti njezinu priču. „Bit će to jako zanimljiv događaj“, prepredeno je natuknula Sophronia. „Jako, jako zanimljiv.“

Moniqueino se lice napelo. „Zar se ti to miješaš, curice? Ne bi se trebala miješati u stvari koje te se ne tiču.“

„Mislila sam da nas tomu ovdje uče.“

Monique se približila i Sophronia je osjetila ubod na vratu. Pod krinkom punih rukava i vrpce šešira starija je djevojka Sophroniju podbola vrlo oštrom metalnom ukosnicom. „Nezgode se događaju.”

Sophronia se nije dala zastrašiti. Otrgnula se. „A i otkrića”, prosiktala je i požurila prema razredu lady Linette. Monique ju je slijedila u stopu. Više se nije brinula za svoje; Monique nikome neće odati gdje je sakrila prototip. *Želi ga sama uzeti. Želi zadržati kontrolu nad operacijom. To bih ja htjela.*

Ostale su djevojke već sjedile. Sophronia je shvatila da izgledaju znatno bolje nego u rujnu. Dimity je ukrotila kovrče, Preshea više nije bila toliko mrzovoljna, a Agatha je oko vrata nosila lijep komad čipke. Čak je i Sidheag popravila držanje. Sophronia se pitala kakve su se promjene vidjele na njezinu izgledu.

Lady Linette ušla je koju minutu nakon Monique i umalo zakasnila na svoj sat. Ispod bujnih volana i obilnih slojeva kreča na licu naziralo se da je pritišću problemi. „Dame, zamijetili smo da je sinoć netko bez dozvole ušao u pisarnicu. Želi li tko što priopćiti?” Djevojke su se pogledavale.

Monique je podignula ruku. „Sophronia, Dimity, Sidheag i Agatha u posljednje su vrijeme jako subverzivne.”

Lady Linette svoje je plave oči zaustavila na Monique. „Zbilja, gospođice Pelouse? Jeste li čuli što konkretno?”

„Nisam, lady Linette.” Monique se vrpaljila na divanu.

Lady Linette okrenula se prema Sophroniji. „Djevojke, kujete li kakve urote?” Sophronia nije imala pojma zašto je nju odabrala kao predstavnicu njihove skupine, no zaključila je da je s pravom nadrapala. Ipak su to većinom bile njezine spletke.

Rekla je: „Pokušavam ih pozvati na sestrin bal. Zato sam pokušavala poslati pismo kući.”

„Naravno. No zašto ne zovete gospođicu Buss ili gospođicu Pelouse?”

Sophronia je slegnula ramenima. „Mamica mi ne dopušta da pozovem sve. Mislim, koji je sljedeći korak - cijela škola?”

Monique se sva ušiljila. „Ja već imam pozivnicu. Ne treba mi Sophronijina pomoć.”

Dimity je Sophroniji uputila vrlo zabrinut pogled.

Sophronia je ostala ravnodušna. „A da? Nisam znala da poznaješ moju sestru.“

„Nisam ni ja“, ubacila se lady Linette. „S obzirom na to da je gospođica Pelouse posljednji put pod lažnim okriljem posjetila vaš dom, o svojem će ruhu morati pažljivo razmisliti. A vi, dame, mislite li da ste spremne za bal već na početku karijere?“

Sidheag je slegnula ramenima. Dimity je oduševljeno kimnula. Agatha je buljila u dlanove.

Lady Linette glasno je uzdahnula. „Znači, nemate nikakve veze s pisarnicom?“ Potpunu je pozornost začudo usmjerila na Sidheag. „Jeste li sigurni da niste ništa osobito uočili?“

Sidheag je s tračkom skrušenosti pogledala Sophroniju i slegnula ramenima. Sophronia se namrštila. *Zbog čega bi Sidheag osjećala krivnju?*

„Nedostaje li što iz pisarnice?“ upitala je Sophronia.

„Pero, ništa drugo.“ Lady Linette pitanje je pretvorila u nastavnu jedinicu. „Što smo zaključile, dame? Što je uljez tražio?“

„Podatke“, istog je trena ispalila Preshea. „Ondje se čuvaju spisi.“

„Upravo tako, gospođice Buss. Jako dobro.“

„Krivac je zasigurno netko tko već boravi u školi“, dodala je Sophronia. „Osim ako se uljezi ne mogu ukrcati i iskrcati a da ih strojarije ne zamijete.“

„Dobro, Sophronia.“

„I zato ispitujete učenice.“

„Lady Linette.“ Dimity se ispravila. „Držite li u toj sobi spise o učenicama?“

Lady Linette je kimnula.

Shvativši na što Dimity cilja, Sophronia je rekla: „Znači, krivac je htio pristupiti podacima, promijeniti podatke ili ukrasti ih. Što znači da netko ima nekakav interes. Možda starije učenice koje su dovoljno vješte da provale, a imaju što izgubiti?“

Sophronia se uto zaustavila jer nije htjela otići predaleko i jako je pazila da ne pogleda Monique. Prebacivanje krivnje klasična je taktika zablude, no treba joj pristupiti s oprezom. Osobito zato što joj je lady Linette objasnila tu taktiku.

„I mogu li Agatha, Sidheag i Dimity poći sa mnom na sestrin bal? Jesu li dovoljno društveno vješte za izlaganje javnosti?“ upitala je

Sophronia nastojeći promijeniti temu sad kad je posijala sjeme sumnje.

„Ako se njihovi roditelji slože. Morat ćete pričekati dok ne izađemo iz sivila. Dobro, o čemu ćemo danas učiti? E, da. O *držanju!*”

Te su večeri lady Linette, profesorica Lefoux i profesor Braithwope na ispitivanje pozvali Monique de Pelouse i nekolicinu starijih djevojaka. Odmah se proširila glasina da je Monique provalila u pisarnicu, navodno radi krivotvorenja izvještaja o padu na završnom ispitu.

„Sjajna glasina”, ponosno je izjavila Dimity kad su se sklonile u svoje odaje kako bi se presvukle za sat plesa. „Jesi li joj u sobi sakrila ono ružino ulje?”

Sophronia se nasmiješila od uha do uha. „Naravno.”

„Lijepo se malo osvetiti.” Dimity se posvetila ispiranju donjeg rublja s mirisom octa u lavoru.

„Kako je Monique uspjela dobiti pozivnicu za bal moje sestre?”

Dimity je rekla: „Preko veze. Tvoj je otac član nekog gospodskog kluba, zar ne?”

„Nisu li svi očevi članovi gospodskih klubova?” Sophronia je završila s masti i škarama pa je viškom masnoće počastila Paroslina, koji je zahvalno podrignuo crni dim.

„Monique po dolasku tatici šalje pismo, tvoja majka šalje dodatnu pozivnicu nekoj koščatoj plavuši.”

„Kako je uspjela poruku poslati s broda?”

„Uuu, dobro pitanje. Netko joj je pomogao?”

„Netko joj je pomogao.”

„Tko?”

„E to je, draga Dimity, jako dobro pitanje.” Sophronia je prišla da joj pomogne u cijedenju odjeće. Dimity očito nikad nije gledala kako se rublje pere, a kamoli da ga je sama ribala; toliko je oprezno njime rukovala kao da bi tkaninu mogao spopasti gnjevni duh i opaliti joj jednu moku preko lica.

„Ovo bi na kraju moglo biti dobro”, rekla je Sophronia.

„Kako to? Monique će zasigurno biti bolje odjevena i skupiti više plesova od nas.”

„Mogla bi nas odvesti do mjesta na koje je sakrila prototip.”

„Morat ćemo je cijelo vrijeme držati na oku.”

„Kakva neugodna pomisao. Međutim, nas je četiri, a ona je samo jedna.“

„Ali više se godina školovala.“

Sophronia je progovorila samopouzdanim glasom. „Sinoć smo bili poprilično dobri.“

Dimity je kimnula. „Iako sam na satu lady Linette pomislila da bi se Sidheag mogla slomiti.“

Sophronia je kimnula. „Znam. Inače nije takva. Što se tu dogodilo, što misliš?“

Dimity je zatresla glavom.

Sophronia se skljkala na krevet. Točnije, skljkala se u korzet, a on nije dopuštao daljnje skljkavanje. A onda je nakon sekunde razmišljanja ustala te iz njihove sobe krenula prema sobi Sidheag i Agathe.

Sidheag ondje nije bilo, no Agatha joj je otvorila vrata. „Sophronia?“

„Mogu li, molim te, samo poviriti kroz vaš prozor?“

„Pa dobro, ako želiš.“

Sophronia je prišla prozoru. Morala je stati na Sidheagin krevet da proviri kroz njega. Bio je to maleni okrugli prozor poput onih na prekomorskim parobrodima.

„Sophronia, što to radiš na mojem krevetu?“ začulo se oštro pitanje.

„Dobar dan, Sidheag. Zanimljivo je kako se s tvog prozora pruža pogled na onaj vanjski balkon.“

„Zanimljivo, kažeš?“

„Na balkon kojim se, znaš, povremeno koristim za kretanje po brodu. A i ti, sad kad si mi se pridružila u penjačkim izletima.“

„Koristiš se?“

„Da, koristim se.“ Sophronia je visoku Skotkinju ošinula pogledom.

„Agatha, možeš li nas nakratko ostaviti same?“

„Nećete se valjda svađati? To Tata uvijek kaže prije nego što zaurla na Mamu. Molim vas, nemojte se svađati. Baš smo se dobro slagale.“

„Agatha!“ dreknula je Sidheag.

Agatha se povukla iz sobe i za sobom nježno zatvorila vrata.

Sophronia je rekla: „Znam da ovdje nisi sretna, Sidheag, ali nikad ne bih rekla da plešeš kako vjetar puše.“

Sidheag je bilo neugodno. „Mislila sam da ćeš poreći i da će to pasti u zaborav.“

„Tada još nisam naučila da je poricanje najbolja taktika.“

„I uvalila si se u nevolje. Žao mi je.“

„Žao? Samo sam to zaslužila?“

„Istu si stvar ti napravila Monique. Još goru jer ona prema tebi nije tako postupila.“

„Zalužila je.“

„Tada sam mislila da *ti* to zaslužuješ. Zašto bi se ti pentrala okolo kad god ti padne na pamet dok mi ostali čamimo u sobama?“

„Da si mi barem ranije priznala da si to bila ti. Možda Monique i nije tako loša kao što ja mislim.“

„O, je, je.“

Sophonria je uzdahnula. Nije se zapravo naljutila na Sidheag — više se zamislila nad time što to govori o njezinoj novoj prijateljici.

Sidheagino se držanje od ratobornog i obrambenog smekšalo do skrušenosti. Sjela je na drugi krevet, okrenuvši se prema Sophroniji. Sidheag nije bila Dimity pa da se zavalj kraj nje i nježno joj se nasloni na rame.

„Nisam htjela da doznaš da sam to bila ja. Mislila sam da ćeš me zamrziti.“

„Zašto si to napravila, Sidheag?“

„Mislila sam da ću im pokazati da se ovdje uopće ne uklapam. Ovakva bi škola trebala kažnjavati tračerice. No samo su se razočarali i zapisali mi nešto u dosje. I uistinu sam mislila da ćeš to poreći. Bila bi tvoja riječ protiv moje i ništa se ne bi dogodilo. Nisam ni slutila da ćeš mi se svidjeti.“

„Nećeš izdržati, zar ne, Sidheag? Mislim, dovoljno si žilava, ali - “ .

„Jednostavno mi nije stalo. Zabrinjavaju me moji doma.“

„Nešto se dogodilo s čoporom?“

„Nešto.“ Sidheag očito nije htjela ulaziti u potankosti. „Pretpostavljam da nisi baš zagrijana za odlazak na Petunijin bal?“ Sidheag je kimnula, čak malčice preživahno. „Trebala bih ići kući.“

„Ovaj“, začuo se nesigurni glasić. Vrata iza njih blago su se odškrinula. Agatha je, čini se, čula cijeli razgovor. *U školi za špijunke*, pomislila je Sophronia, *život se baš zna zakomplicirati*.

„Da, Agatha?“ rekla je ozbiljno.

„Smijem li i ja onda odbiti poziv? Mislim, jako je ljubazno od tebe što si me pozvala, no ne znam jesam li spremna, a ako ni Sidheag ne ide..." S puno nade pustila je rečenicu da se sama završi.

„Sigurna sam da ćete ti i Dimity sa svime izaći na kraj", rekla je Sidheag, pokušavajući biti pozitivna.

Sophronia se nije složila, no naučili su je da ne prigovara. „Kad se jednom poziv odbije, nema ga smisla silom nametati; kao da odbačeni dragan silom nastavi snubiti", rekla je *mademoiselle* Geraldine. I tako je Sophronia napustila sobu ljubazno se pozdravivši.

„Sidheag i Agatha ne idu s nama na Petunijin bal", rekla je Dimity kad se vratila u njihovu sobu.

„Ajme, zašto?"

„Nisu spremne."

„Zaboga, zamisli da propustiš priliku da se lijepo odjeneš i plešeš cijelu noć."

„Ili, točnije, da se lijepo odjeneš i cijelu noć pratiš Monique."

Dimity je rekla: „Znači, same smo? Neće to biti lako."

Kraj godine sručio se na njih poput zračnodrumskih razbojnika iz vedra neba. Jedan su tjedan dovršavale nastavu o upravljanju rupčićem za zabavu i novčanu korist te prisustvovala i posebnom satu o jeziku lepeza imajući u vidu nadolazeće blagdanske zabave, a već su se sljedećeg tjedna pokrenuli veliki školski propeleri i više nisu lebdjeli u izmaglici. Napustili su sigurno okrilje sivila i žurili prema Swiffle-on-Exeu.

Profesori su bili napeti. Čim su se spustili i izašli iz skrovitih oblaka, na horizontu su se već nazirale sitne točkice zračnih gumenjaka kako ih prate. Škola je jurila prema gradu i barem nekakvoj zaštiti Politehničke škole za dječake Bunson i Lacroix.

U naredna su dva dana slali poruke, vjerojatno prvo kapetanu Niallu, a zatim i najbližoj pošti. Sophronia je poslala pomno sročeno pismo u kojemu je obitelj upozorila na mogući posjet zračnodrumskih razbojnika i zamolila da povuku poziv Monique, a bila je gotovo potpuno sigurna da će i jedno i drugo zanemariti. Također ih je obavijestila da sa sobom vodi Dimity.

Nastava u Bunsonu, kako je Sophronia pretpostavila, završavala je istoga dana kao i u Akademiji *mademoiselle* Geraldine, što zbog sustava razmjene informacija, što zbog sigurnosti. Zračnodrumski razbojnici teško bi se okomili na školu zlih genijalaca, da ne spominjemo okupljene visokopozicionirane roditelje prijetećeg izgleda. Akademija *mademoiselle* Geraldine za izvrsne mlade dame nisko je dolebdjela nad grad i spustila sidro - to jest, svezala konope za šikaru - četvrt milje od Bunsonovih zidina. Bilo je prijepodne pa za iskrcaj nisu mogli iskoristiti kapetana Nialla i staklenu platformu. Sophroniji je palo na pamet da malo tko zna za uzane ljestve pa se zapitala na koji će se način dolično spustiti na tlo. *Hoću li konačno vidjeti stubište?*

Sophronia i ostale početnice spakirale su tek nužne potrepštine, znajući da ih kod kuće čekaju puni ormari i odlasci u kupnju. Drugim su se učenicama pridružile na putu prema jednoj od glavnih paluba u srednjemu dijelu broda. Paluba se ubrzo popunila hihotavim djevojkama, krinolinama i raznoraznim drangulijama, a onda još i kutijama za šešire, putnim torbama i paketima. Sophronia se probila do prednjeg dijela i znatiželjno promatrala kako se škola spušta toliko nisko da bi se dugo mehaničko stubište moglo izvući ispod palube. Toliko se nagnula preko ograde da vidi kako to funkcionira da je umalo pala. Uočila je tri čađavca kako ga spuštaju polugama i diskretno im mahnula.

Na širokoj smeđoj pustopoljini između dviju škola kočije su iščekivale učenice. U nekima su sjedili željni roditelji, no pred većinom je stajala posluga i čekala da preuzme teret. Bila je ondje i velika kočija s četiri konja koja je desetak djevojaka trebala prevesti do najbliže postaje vlaka.

Sophronia je pokušavala na kočijama uočiti grb svoje obitelji - ježa na bojnom polju - no nije mu bilo ni traga, čak ni kad se poslužila dalekozorom. Ona fakinka Vieve ustupila joj ga je na polutrajnu posudbu kao utjehu što joj je uzela ometač. „Da se zna“, rekla je djevojčica, „meni ometač treba više nego tebi jer ću sljedeća dva tjedna sama čamiti na ovom brodu. Evo, uzmi dalekozor.“

„Gospođice Temminnick, maknite se iz te prostačke poze!“ Glas lady Linette odjeknuo je sa suprotnog kraja uskomešane gužve.

Sophronia se polako uklonila s ograde. Upravo se ona sklopila uz paru i štropt, a pred učenicama se prostro dug i veličanstven spoj stuba i ljestava.

Za djevojke, a naročito za početnice, spust je bio opasan jer su niz klimave i zaljuljane stube morale sići s prtljagom i dolična držanja, no uspjele su se održati na nogama - čak i Agatha.

Tek kad su se sigurno dočepale tla i probile se kroz gužvu okupljenih prijevoznih sredstava, Sophronia je uočila njihovu kočiju.

„Tu sam, gospođice Sophronia!” Konjušar Roger, njezin stari drug, mahao joj je s obiteljskih teretnih kola. Kakva sramota: pedeset milja putovat će seoskom zapregom. Što ako padne kiša?

No Dimity, slatka dušica, nimalo se podcjenjivački osvrnula na njihov prijevoz. Zadrhtalim je glasom komentirala kako je baš uzbudljivo što će putovati s otvorenim krovom.

„Vi ste gospođica Dimity?” upitao je Roger. „Moram pokupiti i gospođicu Pelouse. Je li ovdje?”

„Ajoj, zar baš moramo? Bi li je mogao zaboraviti, Rogere?” nestrpljivo je upitala Sophronia.

„Mogao bih ostati bez posla, gospođice. Gospođa mi je dala izričite upute.”

Upravo im je u tom trenutku s leđa prišla Monique i priredila ispad. „Tvoja nam je majka poslala ovo? Idemo na bal, a cijeli dan moramo u tome putovati!”

„Sama si se pozvala, Monique. Mogla si sama urediti prijevoz. Pretpostavljam da su našu kočiju poslali po važnije goste koji stižu na kolodvor.”

Monique se rasrdila i nakon podosta drame dopustila Rogeru da je ukrca u kola, no svima je jasno i glasno okrenula leđa.

Sophronia se kroz dalekozor zagledala prema školi. Na donjim je vratašcima jedva opazila dvije glavice, jednu crnu i jednu prljavu, i ruke kako divljački mašu - Sapun i Vieve ispratili su je na sebi svojstven, nenadmašan način. Iako je bila svjesna da je vjerojatno ne mogu uočiti u gomili, svejedno im je žustro odmahнула.

Pogledala je iza broda. Jasno je vidjela da se točkice približavaju, posve sigurna da je riječ o zračnodrumskim razbojnicima.

„Spremni, gospođice?”

„Spreme na sve, Rogere.”

Dimity je ciknula: „Ajme, čekajte, zaboravila sam Pillovera! Možemo li i njega povesti? Mama je sigurno zaboravila da mu treba prijevoz. Jako je smušena kad je zla.“

Sophonria je slegnula ramenima. „Sitan je. Što ti kažeš, Rogere?“

Roger je odmah pristao. „Gospođa je rekla da vas svakako sve pokupim, nije rekla da ne mogu dovesti još koga.“

Dimity je pogledom u mnoštvu tražila brata. „No gdje je taj čir?“

„Traži klipove“, predložila je Sophronia.

„Ma Pillover nije njihov član. Nije dovoljno elegantan.“

„Nisam ni rekla da je. Vidi!“ Sophronia je uprla prstom u nakupinu dječaka lijena držanja i mrkih lica. Svi su nosili crno i smeđe ruho, kosu su zalizali s previše pomade, a na glavi nosili večernje cilindre - iako još nisu službeno predstavljeni društvu, a nije još bilo ni vrijeme čaja.

„Tko su ti?“ pitala se Sophronia.

„Klipovi, naravno“, odgovorila je Dimity.

Svi su mladići oko šešira nosili vrpcu boje mjedi, a oko struka nekakvu ormu. Jedan ili dva na obrubu šešira također su nosili ukrasne zaštitne naočale. Svaki je nosio jahaće čizme iako konjima nije bilo ni traga ni glasa.

Sophonria je u blagom šoku zamijerila: „Neki izgledaju kao da su našminkani.“

„Oči su iscrtali olovkom“, objasnila je Dimity.

„Rogere, bi li, molim te, krenuo prema onim mladićima?“

„Onim tetkicama, gospođice?“

„Nemoj samo da te čuju.“

Roger je s neskrivenim gađenjem potjerao ponija prema dotičnoj skupini.

Pillover je zaista bio između njih. Sjedio je na kovčegu, zgurivši se pod prevelikim masnim kaputom i ofucanim polucilindrom, i čitao neku prljavu knjigu dok su ga mladići oko njega zadirkivali kao da je noj iz zoološkog vrta.

No njihovo se ponašanje drastično promijenilo čim su im se približila kola puna djevojaka.

„Lorde Dingleproops?“ arogantnim se tonom obratila Dimity. „Što to radite mojem bratu?“

Žgoljavi je riđokosi mladić s nimalo agresivnom bradom skinuo šešir i drsko se nasmiješio Dimity: „Samo se malo zabavljamo, gospođice Plumleigh-Teignmott.“

Pogledom je popratio ostatak družine u kolima, zastavši na tren na Sophroniji - koja ga je bez lecanja, nimalo damski pogledala ravno u oči - a zatim prešavši na Monique. Monique se, kao što to već starije djevojke u društvu dječaka čine, pravila da klipovi uopće ne postoje. Pogled je prikovala za daljinu, istaknuvši elegantne crte lica i tanak vrat.

Sophronia se prisjetila što joj je Pillover rekao o klipovima. *Gadni momci*. Pokoji je, nažalost, bio naočit. Zapazila je tamnokosa, blijeda mladića obješenih usana i mrka lica. Kad su im se pogledi susreli, uznemireno je okrenuo glavu, kao da je divlja zvijer. Sophroniji je bio prelijep. Zbog njegove se šlampavosti prisjetila kapetana Nialla. *Bi li žuta štampa ovoga nazvala mamcem za vukodlake?* Nijednome nije rekla ni riječ. Nisu ih upoznali. No Pilloveru je uputila svoj najljepši osmijeh.

Sophronia to nije znala, i tek treba naučiti kako ga kontrolirati, ali njezin je osmijeh bio moćniji od većine osmijeha. Lice s kojim se svako jutro suočila u zrcalu bilo je dovoljno lijepo, daleko od uzbudljivog, no kad bi se nasmiješila svom snagom svoje osobnosti, blistala je od privlačnosti. To je bio jedan od razloga zašto je Monique toliko prisjela.

Pillover joj je na osmijeh uzvratio zatvorivši knjigu i nasmiješivši se. Njegova je nadurenost, očito samo krinka zabrinutosti, nakratko iščeznula.

„Idete li na bal, gospodine Plumleigh-Teignmott?“

„Na bal? Ako inzistirate.“ Pillover je sišao s kovčega, a Roger je priskočio kako bi mu pomogao da ga ukrca na kola.

„Bal?“ zainteresirano je rekao jedan klip. „Mi volimo balove.“

Dimity ih je ošinula svojim najboljim, najarogantnijim pogledom. „Da, no jeste li sigurni da oni vole vas?“

„Što to znači?“ Sophronia joj je šapnula.

Pillover im se vrlo mirno pridružio, kao da je cijelo vrijeme očekivao da će ga sestra i još dvije djevojke pokupiti u seoskim kolima.

„Ne znam“, rekla je Dimity kad su krenuli niz cestu. „U tom je trenutku dobro zvučalo.“

Pillover se prvih deset minuta tobože jako zadubio u knjigu, a tek onda upitao: „Kamo idemo?”

„Mojoj kući.”

„Onda dobro.”

Putovanje je otpočelo poprilično ugodno. Prvih su nekoliko sati Sophronia i Dimity razglabale o tome što će i kako odjenuti. Pillover je kolutao očima i trudio se dostojanstveno podnijeti djevojačke bljezgarije i prijevoz na otvorenome. Monique ih je ignorirala. Roger je pazio na cestu.

Sophroniji se učinilo da ih prati jedna zračna kočija, no bila je daleko i možda se samo služila istim cestama.

Ugodnost je kvario jedino Paroslin. Sophronia je nakon podosta nagovaranja svojeg mehaničkog ljubimca spremila u kutiju za šešir. Dala mu je grumenčić ugljena za put i stroge upute da ne smije zadimiti, osmuditi ni zapaliti unutrašnjost. On je, kako se pokazalo, sve to uspio napraviti, no nije to poremetilo vožnju.

Sophronia nije bila svjesna da nešto ne valja sve dok nije podignula pogled usred zabavne rasprave s Dimity oko prednosti bisera naspram dijamanata na balu i ugledala Moniqueine plave oči kako užasno promatraju prtljagu. Sophronia je pratila pogled starije djevojke i zaustavila ga na svojoj kutiji za šešire kašmirskog uzorka, koji se malo više tresuckao nego ostala prtljaga.

Sophronia je kutiju smjestila pokraj sebe na klupu i čvrsto je pritisnula rukom.

Paroslin joj je, kako se pokazalo, vjerojatno pokušavao nešto reći jer su koji trenutak kasnije iza živice opazili kako im se približava zračni gumenjak.

„O, Bože, pogledajte”, šapnula je Sophronia. „Zračnodrumski razbojnici!”

Dimity je ciknula.

Pillover je glasno zatvorio knjigu. „Što je *sad?*” Nakon što je pogledom popratio njihove uperene prste, tonom duboko prevarenih dodao je: „Evo nas opet.”

No zračnodrumski su ih razbojnici samo dugo pratili, zadovoljivši se promatranjem s udaljenosti od nekoliko stotinjaka metara kako bi procijenili vrijedi li im se približiti. Sophroniji je palo na pamet da su ih zbunili konjskom zapregom. Takva se vozila u pravilu nisu napadala

zbog vrijednosti robe koju su prevozile. Osim ako, naravno, nisu odlučili da Monique vrijedi slijediti kako bi se dočepali prototipa.

Pogrbljeni Roger, koji je pratio cestu ispred njih, konačno je zamijetio da nisu sami. Povukao je uzde.

„Nemoj“, rekla je Sophronia.

„Gospođice?“

„Ako nas zasad misle ostaviti na miru, nema smisla otežati put. Napast će nas ako nešto žele. Samo vozi dalje. No mislim da imamo i novih sljedbenika.“ Prstom je pokazala na kočiju iza njih.

„Kako vi kažete, gospođice.“ Roger ju je pogledao kao da joj želi reći da se u školi dobroano promijenila, no *ne* na bolje.

Sophronia se okrenula prema Dimity i Pilloveru. „Kakvim obrambenim sredstvima trenutačno raspolažemo?“

Dimity je razmatrala mogućnosti. „Imamo rupčice, lepeze, dva suncobrana, razne kutije za šešire, šešire, rukavice i nakit - iako se njime ne bih poslužila.“

„Bolje smo opremljene nego prije.“

Dimity se nasmiješila od uha do uha. „I bolje znamo iskoristiti to što imamo.“

Pillover je izgledao malodušno, no onda je posegnuo u džep kaputa i izvadio svoje izopačeno povećalo. „Još uvijek imam ovo.“

Dimity je s iščekivanjem pogledala Sophroniju. „Koji nam je plan?“

Sophronia se kroz dvogled zagledala u zračni gumenjak. „Njih su trojica. Nas je četvero. Petero, ako uračunamo Monique. Osim ako zračnodrumskih razbojnika nema i u kočiji iza nas.“

„To su vjerojatno klipovi“, resignirano je glasom izjavio Pillover. „Rekle ste im za bal. Vole doći nepozvani, uliti džina u punč i pokrasti žlice. Takve neke fine vragolije.“

„Šarmantno“, rekla je Sophronia.

„Ne bi valjda i lord Dingleproops“, pobunila se Dimity. Pillover je s gađenjem pogledao sestru.

Monique se omotala baršunastim šalom i promatrala krajolik, ignorirajući i njih, i klipove, i zračnodrumske razbojnike. Izgledala je kao da je jako sigurna u svoj plan, sigurna u Sophronijine sposobnosti da riješi tu situaciju ili jednostavno nezainteresirana.

Sophronia je nastavila planirati naglas. „Roger stvarno mora paziti na cestu. Šteta što nemamo dobrih projektila.“

„Nisu nam još ništa učinili. Sjetite se što kaže lady Linette; nikad ne počinjite prve osim ako nije u krajnjoj nuždi“, pobunila se Dimity.

„Ja bih rekla da su oni prvi počeli kad su nas posljednji put napali“, rekla je Sophronia. „Da ne spominjem one dvije prijetnje školi.“ Monique je vjerojatno shvatila da slijede nju te da se nemaju namjere upuštati u sukob. Na kraju krajeva, onom prvom borbom nisu ništa postigli. Međutim, Sophronia nije imala namjeru dopustiti ni njima ni Monique da im otežaju put.

Zračnodrumski razbojnici pratili su ih još cijeli sat, pa su Sophronia i Dimity imale dovoljno vremena da rasprave o obrambenim manevrima, sve dok se zbog procjepa u živici zračni gumenjak nije lako spojio s cestom. Kako su očito, nakon cjelopodnevnog vožnje uz njihova kola, odlučili da su vrijedni njihove pozornosti, zračnodrumski razbojnici spustili su zračni gumenjak, privezali ga za drvo, skočili na cestu i ispriječili im put.

17.LEKCIJA

DOLIČNO PONAŠANJE NA BALU

Zračnodrumski razbojnici spremnih su osmijeha i zapetih pištolja prišli do njih, u maniri pravih gospodskih razbojnika od iskona, to jest barem od srednjega vijeka. Kao i prvi put, zanimalo je ih je uglavnom raspačavanje prtljage, no ovoga puta djevojke to nisu htjele dopustiti. Čim su se dva zračnodrumska razbojnika dovoljno približila, Sophronia je dala znak, na što su ih ona, Dimitv i Pillover počeli gađati kutijama za šešire.

U istom je trenu Roger jadnog ponija potjerao u kas i pojurio ravno prema iznenađenim zračnodrumskim razbojnicima, koji su skočili u stranu. Prije nego što su se uspjeli okrenuti, Roger je kola već dovezao do zračnoga gumenjaka. Sophronia i Dimity strašnim su skokom izletjele iz kola i umah sletjele u gondolu.

Očito u namjeri da na brzinu pobjegnu, zračnodrumski su razbojnici svoj prijevoz labavo svezali za drvce. Sophronia je povukla slobodni kraj konopa. Gumenjak je poskočio u zrak. Odustavši od napada na kola kako bi spasili vlastito vozilo, zračnodrumski razbojnici pohrlili su prema njima, skočili u vis i pokušali se primiti za gumenjak.

Nije im bilo pomoći. Možda zbog toga što je nosio dvije djevojke, a ne dva odrasla muškarca, a možda i zbog konstrukcije, zračni je gumenjak brzo grabio u visinu. Sophronia i Dimity povirile su preko ruba i sa smiješkom se zagledale u svoje prijašnje progonitelje. Zračnodrumski razbojnici zapucali su na njih. Dimitv i Sophronia hihoćući su se zavalile u košaru.

No tek su tada shvatile da ne znaju upravljati gumenjakom.

„Ajoj, mogle smo iskoristiti Pillovera i sve one knjige u koje stalno bulji.“ Sophronia se zbunjeno zagledala u mnoštvo užadi koja je visjela s četiri balona, a pogotovo u zaputke u sredini i poluge za propeler ispod njih.

„Mogle smo, ali mojeg brata ne zanimaju praktične stvari poput balona; pravi je filozof. Sve nas sramoti.“ Dimity je potegnula jedno uže.

Odlučile su povlačiti što stignu da vide što će se dogoditi. Potezanjem jednog užeta zračni se gumenjak zavrteo u jednu stranu, a kad su povukle drugi, počeo je opasno poskakivati. Jedno je uže

preko mrežaste kontrolne ploče istovremeno otvaralo ventile na sva četiri balona, a u tom su se trenutku svi počeli ispuhivati. Sophronia ga je istog trena pustila i prestali su tonuti.

Pola su se sata tako njihale u zraku. Gumenjak je poskakivao, tonuo i vrtio se dok su se Roger, Pillover, Monique i konj veselo truckali cestom, a na pristojnoj su ih udaljenosti pratili klipovi. Zračnodrumski razbojnici poskakivali su i urlali, a onda sišli s ceste, posrćući i jureći kroz štipavac i polja, slijedeći zračni gumenjak kroz krajolik i susrećući se s previše živica, a možda i s pokojim čičkom.

Konačno su nekom ludom srećom Sophronia i Dimity uspjele uloviti dobar vjetar i požuriti prema konjskoj zaprezi, sustignuvši je u nešto manje od sata. Dimity je tada spustila užad za vezanje, koju je Pillover nakon nekoliko neuspjelih pokušaja uspio svezati za kola. Tako svezani, vozili su se žustrim tempom i radosno plovili kroz Wootton Bassett te na drugu stranu mjesta sve do imanja Temminnickovih. Stanovnicima grada, koji je već vrvio od uzbuđenja zbog nadolazećeg bala, bili su poput pravog pravcatog cirkusa, a njihov poni, koji je očito bio patnička sorta, nije ni primijetio da vuče lebdeća kola.

Gospođa Temminnick podignula je pogled s dogovora s vrtlarom oko cvijeća za bal. Krajičkom oka uočila je kako se Sophronia i Dimity bez imalo ljupkosti iskrcavaju iz gondole u kola. Zračni gumenjaci stvarno nisu predviđeni za bogate krinoline. Izgledala je poput majke čopora djece koju više ništa ne može iznenaditi, pa tako ni dolazak kući iz škole za dame u zračnome gumenjaku.

„Zar ništa nisi naučila u toj svojoj školi?“ upitala je marširajući prema njima. „Što si to dovela? Balon? Zaboga, Sophronia, što je sljedeće?“

„Mamice, smijem li ga zadržati? *Molim te?*“ Sophronia je iskočila iz kola, elegantno došetala do majke i savršeno se naklonila. „Baloni daju poseban čar svakom događaju, zar ne? Mogli bismo ići na izletiće iznad povrtnjaka.“

„Ma, Sophronia, zbilja! I tko će njime upravljati? Ovo bi trebalo biti dostojanstveno slavlje, a ne pučko veselje!“ Gospođu Temminnick smeo je povrćarov šegrt kojega je s košarom trebalo uputiti na ulaz za poslugu. „Frowbritcher će ti reći što da radiš“, objasnila je momku.

S jednakom je ogorčenošću i odrješitošću dočekala pekarova šegrt, mljekarova šegrt i voćarova šegrt.

Dok se gospođa Temminnick ponovno okrenula prema najmlađoj kćeri, Sophronia je već otjerala Rogera odande s ponijem, kolima i balonom. „Bit će mu zasad dobro u staji.”

Roger je izrazio bojazan da veličina staje možda nije podudarna s veličinom zračnoga gumenjaka.

„Naguraj ga u štagalj ako baš moraš”, uzvratila je Sophronia.

„Zaboga, dijete, kako će ondje stati?” Gospođa Temminnick lamatala je rukama.

„Roger će se snaći.” Sophronia se nadglasavala s razgaljenim kricima dvojice mlade braće koji su se našli na mjestu radnje i više se oduševili balonom nego Sophronijinim povratkom. „Mamice, reci im da ga ne diraju! Ozlijedit će ga.”

„Dobro, dušo, ne diži galamu.”

Sophronia se nadala da će Roger upravljati balonom i da ga braća neće ozbiljno oštetiti. „Mamice, strašno se veselim što ću te upoznati sa svojim prijateljima.”

Gospođa Temminnick zastala je usred svojeg mahnitog organiziranja te prisjetivši se lijepog ponašanja rekla: „O, zaboga, da.”

„Ovo su Dimity Plumleigh-Teignmott i njezin brat Pillover. Ono je Monique de Pelouse. Koliko sam shvatila, ona je došla na tvoj poziv, a ne na moj.”

„O, gospođice Pelouse, naravno! Vaš otac i moj suprug navodno poslovno surađuju. Želim vam toplu dobrodošlicu. Sophronia, bi li pokazala gospođici Pelouse gdje se može osvježiti? I, dakako, sigurna sam da su tvoji mali prijatelji baš dražesni.”

Monique se naklonila, spustivši šešir i prikrivši lice. Potez je očito upalio jer je Sophronijina majka nije prepoznala odonda kad je glumila ravnateljicu. Gospođa Temminnick samo se blijedo nasmiješila i odjurila dalje.

Sophronia je potrčala za njom. „Mamice, jesi li primila moje upozorenje?”

„Upozorenje? Kakvo upozorenje, dušo? O, onu čudnu poruku? Jesam, dušo, ali zračnodrumski razbojnici ne postoje.”

„O, Mamice! Naravno da postoje. Što misliš otkud mi zračni gumenjak?“

„Pa, dušo, ne znam... odnekud.“ Gospođa Temminnick odmahнула je rukom i zadubila se u popis neisporučenih namirnica. „No gdje je slastičarov šegrt? Naručila sam četrdeset ušećerenih ljubica i dvije vrećice kandiranog limuna, a oni su strašno važni za uspješnost ove večeri.“

„Mamice, mislim da je stvar čak i gora. Možda grozospoda u tome imaju svoje prste.“

Gospođa Temminnick ciknula je napola od šoka, napola od smijeha. „Dakle, Sophronia, zašto tu lijepu glavicu zamaraš takvim stvarima? Neka se tvoj otac time bavi. Posve sam sigurna da naš jadni seoski bal nitko od njih ne bi udostojio svojim dolaskom. Dobro, dušo, zbilja, moram se vratiti poslu. Idi s prijateljima i uredi se kako priliči.“

Sophroniju ovo odbijanje nije iznenadilo. Izbezumilo ju jest, no iznenadilo nije. Jednostavno će sve sama morati srediti. Okrenula se na peti i požurila natrag gdje su ostali čekali, a Pillover i Dimity zagradili su Monique poput dviju iritantnih, ali vjernih pudlica. Zgrabivši kutiju u koju je spremila Paroslina i pozvavši jednog slugu da im pomogne s ostatkom prtljage, Sophronia je povelа goste do dječje sobe na zadnjem katu, a iz iskustva je znala da se iz nje ne može pobjeći. No Pilloveru je svejedno naložila da u hodniku čuva stražu dok su se djevojke, unatoč Moniqueinu negodovanju, zajedno prale i presvlačile za bal.

Sophronia se našla u škripcu zbog odabira oprave. U tih nekoliko mjeseci, koliko je nije bilo, uspjela je prerasti svu svečanu odjeću - ono malo što je imala. Nije baš toliko čeznula za pravom haljinom za bal, no shvatila je koliko je korisno uklopiti se u društveni događaj, naročito kad je riječ o iščeznulim prototipima. Monique je ostavila na čuvanje dvojcu Plumleigh-Teignmott i pošla potražiti sestre.

Zatekla je Petuniju, a starije joj sestre još nisu stigle.

Petunia je bila u raju. Ako je raj haljina za bal od ružičastog tila ukrašena mašnjama i volanima, i to u društvu hihotavih najboljih prijateljica. Nije joj bilo milo vidjeti problematičnu mlađu sestru.

„Sophronia, vratila si se?“

„Mamica je rekla da ću se možda vratiti.“

Petunia ju je kritički odmjerila od glave do pete. „Ne djeluješ kao *dama*.”

Sophronia je izvela jedan od tek usvojenih naklona. „Vjeruj mi, imam mnoge potrebne kvalitete.” Podignuvši pogled bez imalo je podrugljivosti rekla: „Divno izgledaš, Sophronia.” Sestra joj je zapravo nalikovala na puslicu od jagoda, no Sophronia je odlučila primjenjivati naučeno gdje god može. Petunia je bila tek pokusni kunić.

Petunia i njezine drage prijateljice, koje su ukrašene kovrčama, mašnjama i vrpčama sličile kao jaje jajetu, susprezale su zadivljenost.

„U tom slučaju, lijepo te ponovno vidjeti kod kuće.”

„Petunia, Mamica je zaboravila da rastem. Možeš li mi posuditi haljinu?”

Petunia uopće nije bila tako okrutna sestra. „Naravno da mogu. Bit će ti dobra neka iz prošle sezone. Možda ćeš morati popuniti korzet. Čekaj malo, da te vidim... možda i nećeš. Baš si se *razvila!*”

Petunia je prošetala ormar i izvukla plavu haljinu široke krinoline, tanjušna tkanja i s obilatim obrubom od bijele čipke.

„Puno ti hvala, Petunia!” Sophronia je odjurila, a Petuniju su nakratko smele promjene koje je zamijetila na sestri, sve dok joj pozornost ponovno nije zaokupilo uzbuđenje zbog bala i vrlo važan nanos tek najtanjeg sloja rumenila na obraze.

Sophronia se vratila u dječju sobu. Monique je kipjela u kutu, odjevena u elegantnu bljedozlatnu haljinu, a Dimity je nezainteresiranom bratu objašnjavala prednosti modnih dodataka.

„Ajme, kakva prelijepa haljina”, uzviknula je Dimity, koja je baš voljela glomazne krinoline. Ona je za ovu večer odjenula purpurnu haljinu - posve neprikladne boje za djevojku njezine dobi — a na to još i bogate namote bisera oko vrata.

Kao da si ne može pomoći, Monique je rekla: „Iz lanjske je sezone!”

Sophronia je kimnula. „Znam, ali nemam bolju. Mamica mi je zaboravila naručiti. Da vam iskreno kažem, mislim da uopće nije očekivala da ću doći. Bit će dobra.”

„Zamisli da na prvi bal ideš u posuđenoj haljini iz *lanjske sezone!*” Monique je zbog te nakaradnosti šokirano zatresla glavom.

Sophronia je navukla haljinu, a neugodnost zbog njezine zastarjelosti ublažila je činjenica da joj je pristajala kao salivena. Dimity ju je zakopčala na leđima. Nakon kratkog razmišljanja, Sophronia je odlučila da bi joj Paroslin mogao biti prednost, a ne smetnja, pa ga je podignula.

„Ne može ti strojostvor biti modni dodatak!" siktala je Dimity.

I tako je Sophroniji sinula ideja. Paroslinovo je kobasičasto tijelo omotala baršunastim šalom i svezala ga čipkastom trakom, tako da su mu iz njega virili samo glavica, nožice i tiktakavi rep. Svaku mu je šapicu omotala čipkom i svezala je masnicom. Drugi mu je komad čipke svezala oko vrata i repa, pretvorivši ga u torbicu nalik na psa s mjedenom glavom.

„Ajme, sjajno! Izgleda toliko sumanuto pomodno da je gotovo talijanski!" ciknula je Dimity.

Sophronia je Paroslina prebacila preko ramena i uputila ga da se sljedeća tri sata ne smije vrpolti, podrigivati paru i izbacivati pepeo. Paroslin je lijeno zamahnuo repom, kao da je shvatio koliko je situacija ozbiljna.

Djevojke i Pillover, koji je odnekud izvukao odijelo koje mu je čudom pristajalo, pratili su Monique u stopu. U prednjem su salonu lagano prizalogajili da se maknu od užurbane pripreme, a onda sjeli na čaj dok je sunce zalazilo a gosti polako pristizali. Nitko nije ni mrdnuo dokle god Monique nije mrdnula. A Monique se na zabavi pojavljuje tek kad se zahukta. Na balu nema ničega goreg nego kad se prerano izložiš! Konačno je šuštajući haljinom ustala, a za njom i Dimity, Sophronia i Pillover.

Iako je bio dobro noži od nje, Pillover je Sophroniji kavalirski pružio ruku, a ona ju je dostojanstveno primila. Nju je ispratio prvu, ozbiljan poput pogrebnika. Zatim je krenula Monique de Pelouse, a netom iza nje i Dimity. Dimity je škiljila i vidljivo se mučila pogledom pratiti Monique. Spremala se ući u dvoranu za bal prepunu privlačne mode i drugih sjajnih, primamljivih detalja.

Pillovera i Sophroniju nisu najavili. Monique jesu, i svi su se pogledi sa zanimanjem prikovali za nju kad je gipko ušetala. Nikoga nije razočarala - bila je prekrasna. Posve je zasjenila jednu Petuniju. Gospoda su se sjatila u želji da se upišu u njezinu plesnu knjižicu, a Petunijine su se oči punile suzama. Dimity je svoju krinolinu dovukla

iza nje, također bez najave, i pridružila se bratu i Sophroniji. Njih se troje navirivalo preko muških ulizica koje su opkolile njihovu ljutu protivnicu.

Kad je Monique plesala, oni su plesali međusobno. Bili su posve svjesni toga koliko je nepristojno na balu plesati s bratom — ili prijateljičinim bratom. Dimity se divljački zacrvenjela i vukla noge, no Sophronia je spremno iskoristila naučeno i nije joj bilo teško žrtvovati dostojanstvo radi uzbuđenja koje pruža lov. Kad je Monique pijuckala punč, i Sophronia je pijuckala punč hineći isprazne razgovore s Dimity. Dimity je zbunjivao nakit. Pillover je prečesto posezao za zakuskom. Sophronia je razmišljala samo o Monique i njezinim obožavateljima, posve nesvjesna ponekog mladića koji bi oprezno prišao njoj i Dimity. Dimity je bila živahna na svoj veseo, dopadljiv način - puna boja i osmijeha. Sophronijinu je bezličnost škola za dame uspjela obojiti tajnovitošću i pritajenim samopouzdanjem. Usto, nosila je fantastičnu torbicu u obliku psa, a neki su već rekli da će to biti glavni komad sljedeće ljetne sezone.

Jedan riđokosi mladić, lordić neugledne brade, razočarano se odmaknuo kad mu je postalo jasno da Dimity više gleda onu lijepu plavušu nego što bi njega ikad gledala. Drugi, tamnokosi, blijedi mladić nadurena lica podosta je vremena kružio rubom Sophronijina vidnog polja, nastojeći ostaviti dojam da ne mari što je pozornost posvetila nekom drugom.

Sophronia ga je ipak zamijetila, a Monique je i dalje pomno pratila krajičkom oka. „Dimity, mislim da je Pillover u pravu. Na zabavi moje sestre stvorila se najezda klipova. Dosad sam uočila već dvojicu.”

„Ajoj, je li lord Dingleproops jedan od njih?” Sophronia je nagnula glavu prema stolu s hranom, a uto se tamnokosi mladić stvorio pokraj Sophronije i primio je za ruku. „Jeste li za ples?”

Sophroniju je posve smeo takav otvoren pristup i iznenadna prisutnost dječaka u njezinoj blizini. Nehotice se uvukla u kadrilu s mladićem, *klipom*, s kojim se nije upoznala! Koliko povreda manira odjednom! Samu je sebe šokirala. No nastavi *mademoiselle* Geraldine moralo se odati priznanje jer je korake kadrile dotjerala do savršenstva, i to bez razmišljanja - polovicu misli zaokupio joj je mrzovoljni plesni partner, a drugu polovicu Monique.

A onda joj je pozornost odjednom odvuкао metež. Pillover je očito pokušao spriječiti lorda Dingleproopsa da u zdjelu s punčem ulije bocu nekakve tekućine. Njezin je plesni partner shvatio da Sophronia gleda prema njima i pogled joj pokušao skrenuti na kadrilu. Sophronia ga je oštro pogledala i napustila plesni podij. Vjerojatno nije zaslužio tako izravan rez, no tu se nešto kuhalo.

Istog se trena Monique dala u bijeg.

„Pazi!“ prosiktala je Sophronia i zgrabila Dimitynu ruku. Upravo je htjela krenuti za njom kad joj je pogled drugog promatrača ukopao noge od jeze. Iz mraka iza gužve vrebao je stariji gospodin, odjeven u savršeno večernje ruho, a na glavi je imao cilindar sa zelenom vrpcom.

Pogledi su im se susreli. Sophronia se lecnula i hitro se okrenula prema Dimity. „Moraš ostati ovdje. Ne skidaj pogled s onog čovjeka ondje. Vidiš li ga?“

Dimity je ciknula. „Grozospodina?“

„Da. Monique je moja.“

„Dogovoreno!“ Dimity je kimnula i zabacila ramena, polako se primičući gunguli pokraj zdjele s punčem da prikrije trag.

Sophronia je krenula za Monique, koja se od silnih obožavatelja glatko izvukla ruku pod ruku s jednim dojmljivim gospodinom i izgubila se u vrt. Sophronia je par slijedila na udaljenosti što je tiše mogla, šuljajući se manje utabanim vrtlarskim stazama između dva reda rododendrona.

Širokom se krinolinom blago češala o grmlje, no koraci su joj bili tihi. U salonkama od jareće kože hodala je oprezno, s prstiju na pete, baš kao što ih je lady Linette naučila. Zemljana je staza bila znatno tiša od slame na kojoj su morale vježbati u školi.

Monique je sa svojom pratnjom prošla uz cigleni zid i kroz šumarak do fontanice za ptice koja se nalazila posred sjenice obrasle glicinijama i ogromnim grmovima jorgovana. Bila je to pokretna fontana, s kotačićem koji je podizao i spuštao malo jato mehaničkih ptičica kad bi prave imale pametnijeg posla. Trenutačno je mirovala.

„Dobro, gospođice Pelouse. Westminster je primio vašu poruku. Imate li robu?“ rekao je gospodin nakon trenutka šutnje.

Westminster? Monique radi za vladu? Sophronia se pažljivo primaknuta, krijući se iza jorgovana i nabirući obilate plave suknje

kako bi ostala nevidljiva.

Gospodin je bio iznimno naočit tip - lijepo odjeven, lijepo začešljan i lijepog ponašanja. Sophronia je u misli odmah dozvala satove kod profesora Braithwopea. *Je li vampirski ugladen? Je li dovoljno dotjeran?* U blizini njezine kuće nije bilo košnica, barem koliko je čula od roditelja, a izgleda da nije imao očnjake. Ponovno je procijenila njegov izgled. *Fino odjeven predstavnik vlade ili radilica?*

Pažljivo se ogledajući oko sebe, Monique je čizmom pogurnula mjedenu fontanicu te iz šupljeg podnožja izvukla smeđi papirnati suncobran. Bio je velik kao dlan, posve bezazlena izgleda i omotan vrpcom.

Gurnula ga je u torbicu i uspravila se, otresavši ruke prije nego što je ponovno navukla rukavice. Sa samozadovoljnim se osmijehom okrenula, torbicu otkopčala sa struka i zamahnula njome nešto dalje od gospodinova domašaja.

„Ja bih molila svoju naknadu.“

Kicoš je podignuo vrećicu. „Kao što smo i dogovorili, izuzevši naknadu za nezgodno kašnjenje od nekoliko mjeseci.“

Monique je iskrivila usta. „Kolika je ta naknada?“

„No, no, gospođice Pelouse, dama nikad otvoreno ne raspravlja o novcu.“

Držeći torbicu s protipom, Monique je polako počela uzmicati.

Prije nego što je stigla odmaknuti, iz mraka je izronio gospodin s cilindrom omotanim zelenom vrpcom. „Dobra večer, gospođice Pelouse. Mislim da imate nešto što mi pripada.“

Monique se hitro okrenula prema novoj prijetnji. „Mislim da ne.“

„Ah, bolje rečeno, mislim da imate nešto što *želim!*“ Grozospodin je kicoša pozdravio dodirnuvši rub cilindra. „Westminster je ovdje? Mogao sam i misliti.“

Muškarac je zabacio glavu. „Vaša Milosti.“ U istom je pokretu izvadio maleni pištolj i ciljao ga čas u Monique, čas u grozospodina. „Dajte mi ga, gospođice Pelouse. Odmah.“

Sophronia je raširenih očiju pratila što se zbiva. Pozornost joj je privukao prototip, koji je visio s Moniqueine ruke. *Trebalo bi ga potajno otuđiti dok drugi ne gledaju i vratiti ga u dvoranu punu ljudi. Nitko ne želi javnu scenu - ni grozospodin, ni Monique, ni čovjek iz Westminstera.*

Grozospodin je izvadio zviždaljku i snažno zapuhao. Uto se Paroslin za Sophronijinim strukom probudio i počeo se otimati, sukljati paru i podivljanim nožicama parati joj nadsuknju. Kako je visio na čipkastoj vrpci, nije mogao mrdnuti, no proizveo je groznu buku i strašan nered.

Srećom, nije bio jedini. Nešto znatno veće i glasnije stvaralo je još glasniju galamu. Začuo se pišteći, štopotavi, praskavi zvuk dok se neka golema strojarija probijala kroz grmlje i uništavala vrt gospođe Temminnick. Probila se kroz jorgovane iza grozospodinovih leđa i zabila se u jednu stranu sjenice.

Ogromna je strojarila nalikovala na buldoga, no bila je visoka poput čovjeka. Iz ušiju joj je suklijao dim, zdepaste su joj noge bile visoke poput breza, a usta razjapljena plamena jama. Za razliku od Paroslina, ovaj strojostvor nije bio namijenjen za prijevoz, već za uništenje.

Grozospodin je u ruci držao manji predmet i njime prijetio Monique. Sad je s jedne strane imala strojostvora, a u drugoj kicoša s pištoljem.

Pretpostavivši da je njezina neprijateljica potpuno izvan sebe, Sophronia se mic po mic probijala kroz jorgovane da se Monique približi s leđa. Paroslin se umirio čim je zviždaljka utihnula. Odjednom se grm jorgovana ispred Sophronije sam zatresao. Jedva je uspjela zatomiti vrisak iznenađenja.

Izvirila je Dimity.

„Gdje je Pillover?“ šapnula je Sophronia pod djelomičnom zaštitom štopota goleme strojarije.

„Muči se s klipovima. Kaže da će ih smotati kao štrudlu.“ Dimity nije zvučala optimistično. „Ajme, što je to?“

„Monique, gnjevni grozospodin, kicoš iz vlade, čini mi se, i ogromni strojostvor.“

Čak je i u mraku zamijetila da je Dimity problijedjela. „Mislila sam da su velike strojarije zabranjene. I nije na tračnicama. Zar se to smije?“

„Mislim da se *ništa* od ovoga ne smije.“ Sophronia je razmatrala opcije. „Treba nam diverzija. Možeš li Pillovera i klipove izvući van, da nastane makljaža?“

Dimity se namreškao nosić. „Baš moramo? Mrzim makljaže.“

„Ovako napamet nemam bolje rješenje. I donesi mi, molim te, jednu pitu koju je mljekar donio jutros. Sjećaš se, one u smeđem papiru? Znam da ih Mamica nije sve poslužila na zabavi. Voli pite od sira i sigurno je koju spremila sa strane.“

„Ako ti misliš da je tako najbolje.“ Dimity se bez daljnje rasprave odšuljala do kuće.

Sophonria se vratila prethodnom razgovoru.

„Umjesto toga, nudim vam... život“, grozospodin se melodramatično obratio Monique.

Iako je bila prikliještena između pištolja i strojostvora, Monique se to nije dojmilo. „Dajte još zaruke sa svojim najstarijim sinom i dogovorili smo se.“

Kicošu se nisu svidjeli Moniqueini pregovori s grozospodinom. „No, no, gospođice Pelouse! Imali smo dogovor.“ Potegnulo je kokot pištolja.

Grozospodin se nasmijao. „Siguran sam da biste malome bili divna supruga — do prave mjere lukava i obrazovana, ali ne.“ Onaj je predmet prijeteći vrtio u ruci. Sophronia je posumnjala da je riječ o nečemu sličnome samostrijelu profesora Braithwopea - strojarija napada one na koga ga baci.

„Vrati se, crve!“ Začula se glasna dreka, a zatim val cijuka i poklika. Pillover je s bocom u ruci prozujao kroz vrt na svojim bucmastim, hitrim nožicama i izbio ravno na jorgovanski proplanak na kojemu su stajali grozospodin, Monique, kicoš i strojostvor.

Zadihana Dimity nanovo je izronila pokraj Sophronije i pružila joj pitu od sira omotanu smeđim papirom.

„Hvala“, ljubazno je rekla Sophronia.

Za Pilloverom su dojurili lord Dingleproops, tamnokosi mladić koji je sa Sophronijom plesao kadrilu i još dva klipa, a svi su bili gnjevni, ali uzbuđeni zbog jurnjave. Lord Dingleproops zgrabio je Pillovera i počeo ga šaketati po rebrima. Pillover je smjesta pao na pod nasred sjenice i stisnuo se oko boce kao ličinka. Kicoš je zamahnuo pištoljem prema njima umjesto prema Monique. Grozospodin je izgledao spremno da strojostvora nahuška na mladiće.

Sophonria je rekla: „Na moj znak zgrabi Pilloverovu bocu i probaj politi strojostvora. Ja krećem po prototip.“

Dimity se malo uspuhala od tjeskobe, ali je kimnula.

Sophronia je podignula suknje. „Sad!“

Dimity je pohrlila prema bratu, probijajući se kroz grmlje uz ćurlikavi ratni poklik. Projurila je i bacila se za njim, iznenadivši klipove svojom raskošnom *ženskom* prisutnošću.

Sophronia je navalila na Monique. „Ajme, jedna Monique, jesu li se prema tebi ponijeli negospodski? Je li ti pametno biti u vrtu bez pratnje uz ove silne grubosti? Pomoći ću ti da se vratiš u kuću. Propuštaš najbolji dio bala.“

Sophronia se pravila da se spotaknula dok je zaobilazila hrvanje mladića. Nagnula se u stranu te izbila pištolj iz ruke iznenađenog kicoša. „Ajme, oprostite mi, gospodine. Uh - jao!“ U istom se pokretu okrenula i izvela novo spoticanje - lady Linette bila bi ponosna.

Zabila se u Monique. Jednom je rukom razderala prednji dio djevojčine haljine, poderavši ukrasne gumbе i razotkrivši obilje donjeg rublja. „Posvema je točno“, rekla je *mademoiselle* Geraldine ističući zorno svoj nabujali dekolte, „da pozornost koju dama privlači previše ovisi o izgledu, stanju i svetosti njezinih aduta.“

Monique je vrisnula, pokrivši se objema dlanovima po rasparanom korzetu, te ispustila torbicu.

Sophronia je završila na tlu, uguravši i glavu i torbicu pod Moniqueinu raskošnu krinolinu. Pod okriljem bogatih podsukanja prototip je izvukla iz torbice i gotovo u istom potezu u torbicu podmetnula omotanu pitu sa sirom koju joj je Dimity netom dala.

Monique ju je divljački opalila nogom, no Sophronia se već otkotrljala van, a posuđena joj je plava haljina ublažila udarac. Ugledala je Dimity kako Pilloveru i klipovima otima bocu i sadržaj izlijeva na glavu golemoga mehaničkog buldoga.

Monique se sagnula, pobjednički podignula torbicu i dala se u trk, nastojeći iskoristiti nastali kaos. No grozospodin, koji nije bio smeten poput drugih, svoju je ciljnu bubicu bacio prema njezinu ustrčalom liku. Stroj je svoje udove zbog ubrzanja morao nahraniti novom snagom iz unutrašnjeg kotla. Samo je jedna iskra bila dovoljna da Sophronijin plan uspije. Sadržaj boce bio je, kako je pretpostavila, alkoholne naravi, a stoga i iznimno zapaljiv.

Strojarija se zapalila, a s njime i jedan grm jorgovana gospođe Temminnick, dio sjenice i rub Moniqueine haljine jer je strojostvor nasrnuo na nju. Monique se strovalila na stazicu i kotrljala se da

ugasi vatru, a u isti je mah svlačila ono što je ostalo od nadhaljine. Meta se zasigurno zalijepila za nju; čim je izmigoljila iz svoje zlatne haljine, strojarija ju je svojim oštrim, pregrijanim zubima razderala do neprepoznatljivosti. Kicoš i grozospodin potrčali su prema njoj.

Klipove je djelomično omela ta kratka, ali uzbudljiva vatrena jurnjava, a dijelom i nova prijetnja u obliku sitne, ali gnjevne Dimity. Dimity je, srce malo, recitirala jedno od najdužih predavanja *mademoiselle* Geraldine o doličnome ponašanju na plesu, mlateći prstićem u diktatorskom zanosu unatoč prisutnosti lorda Dingleproopsa.

Sjedeći na podu, Sophronia je Paroslina nahranila prototipom, nadajući se da nije zapaljiv, ali shvaćajući da ga je bolje uništiti nego da padne u pogrešne ruke. Paroslin je dokrajčio papir i vezicu te progurao cijeli sadržaj pakera. Ispuhnuo je oblačić pare i zamišljeno se zagledao. U njegovu metalnom trbuščiću začulo se stakleno zvečanje. Srećom, i dalje je bilo toliko bučno da ga nitko nije čuo.

Sophronia je ustala i blago namjestila paroslinску torbicu. Nitko je nije primijetio. Klipovi su urlali i šaketali Pillovera, a on je glasno cvilio, dok je Dimity vrištala na njih da se maknu jer se sjenica zapalila i svakog će trena pasti na njih. Malčice dalje Monique je napola gola ležala na zemlji i vrištala dok joj se usplamtjela strojarija približavala glasnim topotom. Strašna joj je zvijer pričepila podsuknje i prikovala je za tlo. Grozospodin je kaputom mlatio strojostvora da ga ugasi. Kicoš je stajao iznad Monique, mahao pištoljem i tjerao je da mu preda prototip, a ona je mislila da joj je i dalje u torbici koju je čvrsto stiskala uz prsa.

„Dobri psići”, Sophronia je nježno rekla obama strojostvorima.

Spašavanje prototipa bilo je od najveće važnosti. Kicoš ili grozospodin svaki bi se tren mogli dočepati Moniqueine torbice i otkriti da unutra nije prototipni ventil, već pita od sira.

Medu šaketavim je klipovima mladić blijeda lica lijeno zastao i pogledao Sophroniju. Ležerno zatresavši glavu, jedan je pramen tamne kose otjerao iz oka. Jedan mu se kut usana izvio u dirljivo sladak osmijeh. *Raspuštenih u nastajanju*, zaključila je Sophronia.

Zatresla je glavom, a zatim potrčala prema kući koliko su je noge nosile. „Dimity, Pillovere, bjež'te!” vrisnula je na njih upotrijebivši Sapunovu omiljenu riječ.

Dimity i Pillover shvatili su naputak. Pillover se izvukao hitrim okretom, a Dimity je prekinula vriskavu prodiku. Sophronia je čula kako dašću iza nje.

Dočepala se sigurnosti punog plesnog podija, osjećajući se kao da je preživjela mali rat. Nitko nije ni zamijetio daje ušla. Dimity i Pillover pristigli su brzo nakon nje. Klipovi nisu. Možda su ozbiljno shvatili Dimitvno predavanje ili su shvatili da su nabasali na nešto puno ozbiljnije od uobičajenih nepozvanih ispada i pobjegli u kočiju.

Sophronia, Dimity i Pillover izgledali su kao da su se u večernjem ruhu valjali po zemlji — što i jesu. Brzo su popravili frizuru, prljava lica potapkali maramicama, sa sebe stresli zemlju i gotovo se upristojili. Sophronia je opet bila Sophronia *prije* škole za dame - prljava i raščupana najmlađa kći, blago razočaranje. Njezin je izgled privukao tek pokoji podcjenjivački pogled starijih gospođa.

Za to je dijelom bila zaslužna Petunia, ljepotica bala, koja je u kutu dvorane proživljavala histerični ispad. Netko je očito nečime promijenio boju njezina punča, pa se nekoć radosna ružičasta pretvorila u močvarno zelenu. Gospođa Temminnick naručivala je ječmenu sluz i limunadu, koje je Petunia smatrala ljetnim pićima i sramotno neprikladnima za ovo doba godine. Zašto ne mogu imati kuhanog vina?

Dimity, Sophronia i Pillover šuljali su se kroz gužvu i tražili gospodu Barnaclegoose. Dobro, Sophronia ju je tražila; ovo ostalo dvoje, koji dragu damu nikad nisu vidjeli, neprestano su i blago iritantno ponavljali: „Je li to ona? Je li to ona?”

Petunijina se histerija upravo primirila kad je u dvoranu banula Monique de Pelouse. Njezin je izgled izazvao veće komešanje nego Sophronijin. Sva se pozornost s Petunije i problematičnog punča preusmjerila na ovaj novi prizor.

Gospođica Pelouse bila je krajnje nedolična - njezine krasne zlatne haljine više nije bilo, a ona je, obuzeta strašnim bijesom, stajala samo u osmuđenom i poderanom donjem rublju.

Sophronia bi se mogla zakleti da je iza nje u sjeni ugledala kicoša i grozospodina. Da su razmišljali na pravi način, posumnjali bi da je netko od klipova otuđio prototip. To jest, ako su povjerovali da ga je netko ukrao Monique i da ga ona i dalje ne skriva kod sebe.

Međutim, Monique je jako dobro znala tko je mogao zdupiti prototip. Kosa joj je bila divlja, oči blještave od gnjeva, a razderane su podsuknje plesale oko nje. Izgledala je poput prekrasne osvetničke boginje iz nekog drevnog erotskog mita. Bijesno je projurila kroz sobu i probila se ravno kroz mlitavi valcer.

Sophronia se pravila da je ne primjećuje. Uzvanici su se raščistili. *Samo se ponašaj kao da je sve normalno*, rekla je sebi. *Svaki dan u lažnoj torbici skrivam iznimno tražene izume.*

Monique je stala i podbočila se kojih šest ili sedam koraka od Sophronije i, zaurlavši od nepatvorenog gnjeva, pitu od sira frknula Sophroniji u glavu.

Debitantski bal Petunije Temminnick svi su uzvanici nahvalili zbog potpuna uspjeha. Bilo je vrlo opojnog punča, raznih plesova, dobre glazbe i zabave u stanci. Nitko nije znao zašto se prelijepa gospođica Pelouse skinula, valjala po vrtu, a zatim najmlađu kći obitelji Temminnick pogodila pitom od sira, da bi je kasnije odvukli uz potoke suza, no to je svakako bio vrhunac vrlo ugodne večeri.

Sophroniju zamazanu pitom majka je otjerala iz sobe, no majčino je posramljeno kvocanje uspjela izbjeći vrlo neobičnim zahtjevom.

„Mamice“, rekla je, „moram istog trena razgovarati s gospodom Barnaclegoose. Tražim je cijelu večer. Zar nije došla?“

Gospođa Temminnick proživjela je vrlo neugodnu večer. Najstarija joj je kći zapala u rastrojstvo, pića su bila u kaosu, a golotinja i neobjašnjivo bacanje pita bili su točka na i. Nikako nije htjela davati važnost Sophronijim nerazumnim željama.

„Ma, zbilja, Sophronia, zar baš moraš biti tako teška?“

„Bojim se da moram. Ovdje je, zar ne?“

Gospođa Temminnick nasumično je odmahнула rukom. „Mislim da se povukla u prednji salon. Kad bih barem i ja mogla. Idi ako moraš.“ Na trenutak se učinila sjetnom, a zatim pošla pronaći Frowbitchera i reći mu da se riješi ostataka pite.

Sophronia je stigla do salona i razveselila se što je gospođu Barnaclegoose zatekla kako sama pijucka čaj i kroz prednji prozor promatra odlaske i dolaske. Podignula je pogled kad je Sophronia ušla.

„Gospođice Sophronia? Što vam se dogodilo? Prekriveni ste sirom i lukom. Zar ništa niste naučili u školi za dame?“

„Zapravo sam jako puno naučila.“

„Očito niste.“

„Naučila sam ponešto i o vama.“

„Ma kako mi se to obraćate, mlada damo!“

„Nemamo vremena za obmanu ljubaznošću, gospođo Barnaclegoose. Iako sam tu lekciju dobro upamtila. Svakog će trena Monique primijetiti da me nema. A možda i grozospodin. Ili čovjek iz Westminstera. Moramo očuvati vašu krinku.“

Sjela je pokraj pozamašne žene. Ove je večeri gospođa Barnaclegoose nosila čipkastu haljinu ponoćno crne boje s uheklanim ružičastim ružama i obilnim ružičastim resama oko vrata i na rukavima. Takvu bi haljinu obukla mlada, ne baš religiozna i upola mlada udovica. *Maskira se sumanutošću*, shvatila je Sophronia. *Dobra taktika.*

Gospođa Barnaclegoose pogledala je Sophroniju kao da u škotskom tartanu pleše irski step.

Sophronia joj je predala paroslinsku torbicu. „Uzmite ovog strojostvora, molim vas. Upravo sam ga našopala onime čega se svi žele dočepati. Trebao bi ga, ovaj, brzo izbaciti. Toplo vam preporučujem da budete daleko odavde kad se to dogodi. Zatim ga predajte lady Linette ili odgovarajućim vlastima. Pouzdam se u vašu razboritost. Budite oprezni jer ga horda zračnodrumskih razbojnika, jedan grozospodin, a možda i vlada ili vampiri jako žele.“

Oči gospođe Barnaclegoose suzile su se. „Gospođice, ja nemam blagog pojma o čemu vi pričate.“

„A valjda nemate. Kako god, ovo ima veze sa školom za *ubojite* dame.“

"A tako." Gospođa Barnaclegoose odmjerila je Sophroniju. „Pretpostavljam da ste sir dobili za nagradu što ste dobavili ovaj paket?“

„Upravo tako.“

„Znači, *nešto* ste naučili.“ Žena je djelovala manje uvrijeđeno i više samozadovoljno.

„Ajme, gospođo Barnaclegoose, mnogo sam toga naučila. Hvala vam što ste me preporučili Akademiji.“

„A, dobro. Mislila sam da ćete se sjajno uklopiti.“ Gospođa Barnaclegoose izgledala je kao da bi se mogla zacrvenjeti od užitka.

„Vrlo ste mudri, gospođo Barnaclegoose." *Kako dosad nisam zamijetila da je samo trebam hvaliti da me prihvati?* zapitala se Sophronia, ne shvaćajući da je i to rezultat novostečenog obrazovanja. Mnoge su dame vjerovale tuđoj prosudbi samo zato što su o *njima* blagonaklono prosuđivali.

Starija joj se žena čak nasmiješila.

Sophronia joj je uputila, kako bi lady Linette rekla, „pobjednički" osmijeh i kimnula prema torbici, koju je gospođa Barnaclegoose već sakrila pod rub svoje bujne krinoline.

„Draga moja, sve je pod kontrolom."

Sophronia se naklonila.

Gospođa Barnaclegoose s odobravanjem je popratila taj potez. „Sjajno obrazovanje."

Sophronia se nanovo naklonila, a zatim se žurno uklonila iz sobe, jureći uza stube da se presvuče. Bila je to dobra izlika da se nakratko izvuče s bala.

Zaplijenila je još jednu sestrinu haljinu, pomislivši da je Petunijina večer ionako uništena, stegnula je koliko je mogla bez služavkine pomoći te na kraju nabacila šal da prikrije pogrešno zakopčane gumbe na leđima. Bila je to tamnozeleno konfekcijska oprava s lila obrubom i nikako joj nije odgovarala uz put, no morat će poslužiti.

* * *

Ostatak večeri prošao je splasnuto. Ni grozospodin ni vladin kicoš, ni klipovi više se nisu vratili. Sophronia se ponadala da je stvari uredila tako da će njih dvojica juriti za klipovima, a da će ih klipovi, podivljali mladići u potrazi za budalaštinama, odvesti u veselu potragu. Gospođa Barnaclegoose povukla se u časno vrijeme za časnu damu, a nitko, čak ni Dimity koja ju je pratila budnim okom, nije zamijetio da umjesto torbice nosi mehaničku kobasicu. Petunia je za kraj bala otplesala s nizom prikladnih mladića. Pillover je sa Sophronijom i Dimity plesao nevjesto, ali ozbiljno iako je od svih bio niži barem za glavu. Limunadu su proglasili znatno boljom od punča, a pita od sira nije baš nikome nedostajala.

Monique de Pelouse ostatak je večeri provela u najboljoj gostinskoj sobi te je inzistirala da joj se u kasne noćne sate pozove kočija. Radi svojih poslovnih interesa, jako zabrinuti gospodin Temminnick

posudio joj je svoju osobnu kočiju kako bi stigla uhvatiti jutarnji vlak za London.

Nakon što je otkrila spaljenu sjenicu i zgažene grmove jorgovana, gospoda Temminnick čvrsto je izjavila da je za to zasigurno kriva njezina najmlađa kći, pa joj zato i dalje treba boravak u školi za dame i nije ni izbliza spremna vratiti se kući. Primijetila je da je Sophronia ljubaznija, da se bolje ponaša te da je prava pomodna mlada dama, no isto je tako bila prekrivena sirom. Očito Akademija *mademoiselle* Geraldine ima posla s njome, a kako je škola htjela da nastavi, majka je bez razmišljanja bila spremna odvojiti se od najmlađe kćeri.

Sophronia se pravila da je jako uznemirena zbog nastavka izгона iako je potajno bila oduševljena. Ovoga se puta puno pomnije spakirala pa je među rabljene haljine koje ju je majka natjerala da ponese, a koje će, prema Dimitynim riječima, iako „prepraviti”, spremila i lovački bič, tri čelična vijka i maleni skalpel. Sophronia je razmišljala o zračnom gumenjaku; nije ga mogla držati u školi iako je pomislila da bi čađavcima baš jako koristio. Na kraju su ona i Dimity ispuhale balone, spustile jedro i nagovorile građevinare da gondolu i jarbol postave kao ukras na krov nove sjenice. Ondje se stopio bez traga, skriven na javnome mjestu.

Dimity i Pillover ostali su tijekom cijelih zimskih praznika. U Temminnickovoj je kući bilo toliko djece da je Sophronia čak pomišljala da majka nije zamijetila dodatno dvoje. Gospođa Temminnick zaokupila se pripremajući Petuniju za londonsku društvenu sezonu nakon što je njezin seoski bal privukao dovoljno pozornosti da ga spomenu u *Morning Postu*. Laknulo joj je kad je najmlađu kćer i pripadajuće prijatelje spakirala i poslala u školu koja će, kako je pretpostavila, kao ugledna škola za dame iz Sophronije iskorijeniti sve te očite mane.

Nije imala pojma.

Sophronia se vratila u Akademiju *mademoiselle* Geraldine i otkrila da se prototip sigurno smjestio u Bunsonovoj školi te da je već u fazi reprodukcije. Otkrila je i da je od škole dobila pohvalnicu za neopravdane, ali sjajno izvedene manevre elegantnog odijevanja te da je Paroslin mirno čeka u salonu s porukom zalijepljenom na stražnjici.

„Sljedećeg puta“, pisalo je u poruci, „odaberite neku otmjeniju metodu prijenosa. Cijela mi je haljina uprljana pepelom. Iskreno vaša, gospođa B.“

Sophronia je strojstvora pomazila po glavici. „Bravo, Parosline.“

Paroslin je zadovoljno otpuhnuo oblačić pare i zamahnuo mehaničkim repom - tiktak, tiktak.

Table of Contents

- 1.LEKCIJA KAKO NASTAJE DAMA
- 2.LEKCIJA ČUVAJ SE ZRAČNODRUMSKH RAZBOJNIKA JER SU LOŠE ODJEVENI I LOŠE ODGOJENI
- 3.LEKCIJA KAKO SE NE TREBA PREDSTAVITI
- 4.LEKCIJA TOČAN RASPORED ŠKOLE ZA DAME
- 5.LEKCIJA NIKAD NE BACAJ PIRE S ČEŠNJAKOM NA ČOVJEKA KOJI NOSI SAMOSTREL
- 6.LEKCIJA PRAVO ZNAČENJE ŠKOLE ZA DAME
- 7.LEKCIJA PRIKLADNO MJESTO ZA ČAĐAVCE
- 8.LEKCIJA NASTAVNE METODE VUKODLAKA
- 9.LEKCIJA KAKO NE TREBA KOKETIRATI
- 10.LEKCIJA KAKO DA VAS ULOVE NA PRAVI NAČIN
- 11.LEKCIJA O VAŽNOSTI PRIKLADNOG ODIJEVANJA
- 12.LEKCIJA DOLIČNA KOMUNIKACIJA U DRUŠTVENIM PRIGODAMA
- 13.LEKCIJA NAPAD ŠPRICOM I LEPEZOM
- 14.LEKCIJA O MIJEŠANJU SATOVA
- 15.LEKCIJA KAKO PRAVILNO VODITI SPISE I KAKO IH UKRASTI
- 16.LEKCIJA LOMOVI, PROVALE I PROPISAN DORUČAK
- 17.LEKCIJA DOLIČNO PONAŠANJE NA BALU